

THE UNIVERSITY OF MICHIGAN
LIBRARIES
THE UNIVERSITY OF MICHIGAN
ARTES SCIENTIA VERITAS
1817

GRÆCÆ GRAMMATICÆ INSTITUTIO COMPENDIARIA.

In Usum Scholarum.

AUTORE

EDV. WETENHAL, D.D.

Nuper Episcopo Kilmor. Ardag.

EDITIO NONA.

LONDINI.

MPRESSÀ, ET *PHILADELPHIÆ* TYPIS ITERUM MANDATA, IMPENSIS GULIELMI SPOTSWOOD, IN VICO, VULGO DICTO CHESNUT STREET.

1803.

AD JUVENTUTEM *LINGUÆ GRÆCÆ* STUDIOSAM TYPOGRAPHUS.

QUAS *assiduè regestas oportet, O seculi ineuntis spes vernans, habetis hic recusas, (utinam fas esset dicere repurgatas satis) Græcæ Grammaticæ Institutiones. Eas* Scholæ inclytæ Westmonasteriensi *acceptas referri voluit hujusce compendii Autor: Nec quicquam sibi deberi fassus est, præter brevitatem & lapsus; suos intelligit, non præli.*

Declinationum *numerum quod minuerit, in vestri gratiam id fecit, & aliis quidem justis de causis: Utinam pari felicitate idem in* Conjugationibus præ-

stitisse

stitisse licuisset; certè quod potuit, præstitit. Nec tamen hæc omnia memoriter recitanda proponit, sed memori tantùm intelligentiâ retinenda

Imminutos vobis labores, non imminutâ interim vel percipiendi facilitate, vel præceptorum sufficientiâ, quòd contigerit, vos gaudete; & Linguæ Græcæ, sanctâ ipsâ (vulgò dictâ) quodammodo sanctiori, quippe quâ non Moses Judææ, sed J. Christus. Terrarum orbi innotuit, studete; operâ meâ fruimini, ac

Valete.

LITERÆ

LITERÆ

Græcorum ſunt viginti quatuor.

Nomen.	Figura.	Poteſtas, In Sono.	In Numero.	
Ἄλφα	α	a	1	
Βῆτα	β ϐ	b	2	
Γάμμα	γ Γ	g durum	3	
Δέλτα	δ	d	4	
Ἐψιλόν	ε	e breve	5	[* ϛ 6]
Ζῆτα	ζ ζ	z	7	* Βαῦ.
Ἦτα	η	e, longum	8	
Θῆτα	ϑ θ	th	9	
Ἰῶτα	ι	i	10	
Κάππα	κ	k vel c Lat.	20	
Λαμϐδα	λ	l	30	
Μῦ	μ	m	40	
Νῦ	ν	n	50	
Ξῖ	ξ	x	60	
Ὀμικρόν	ο	o breve	70	
Πῖ	π ϖ	p	80	[* ϟ 90]
Ῥῶ	ρ ϱ	r	100	* Κόππα.
Σῖγμα	ς σ ϛ	ſ s	200	[* Πῖ 900]
Ταῦ	τ ϯ	t	300	* Σάνπι.
Ὑψιλόν	υ	u vocalis	400	
Φῖ	φ	ph	500	͵α 1000
Χῖ	χ	ch	600	͵β 2000, &c.
Ψῖ	ψ	pſ	700	
Ὠμέγα	ω	o longum	800	͵αχϟγ. 1693.

Ex literis ſeptem ſunt Vocales, duæ longæ, η, ω†. Duæ breves, ε, ο; Tres ancipites, α, ι, υ.
Præpoſitivæ, α, ε, η, ο, ω. Subjunctivæ, ι, υ †.

† ω Præpoſitiva eſt ante Υ.

Ex Præpositivâ & Subjunctivâ fiunt Dipthongi; suntque sex propriae, αι, αυ, ει, ευ, οι, ου. Sex impropriae, ηυ, υι, ωυ· ᾳ, ῃ, ῳ, punctulo subjecto.

Vocalibus & Diphthongis accidunt Spiritus, Accentus, & Apostrophus. Spiritus duo sunt, Lenis [᾿] Asper [῾].

Omnis Vocalis vel Diphthongus initialis, spiritu tenui vel aspero notatur; ut, ὄρος, mons, ὅρος, terminus. Ὑ semper aspero; ut, ὗς, sus : Sic etiam ῥ Semivocalis. Quod si ρ in medio geminatur, prius levigatur, alterum aspiratur.

Accentus tres sunt	Gravis [`] in ultimam tantùm cadens,
	Acutus [´] in ult. penult. & antep.
	Circumflexus [˜] in ult. & penult.

Gravis in omni syllabâ intelligitur, ubi nullus est Accentus.

Apostrophus notat, α, ε, ι, ο, αι, ultimas breves abjectas propter sequentem vocalem vel diphthongum; ut, κατ' αὐτὸν pro κατὰ αὐτόν,

e Consonis. Consonae 17 sunt, & vel Semivocales vel Mutae.

Semivocales vel	Duplices, ζ, ξ, ψ.
	Liquidae, λ, μ, ν, ρ· σ est suae potestatis litera.

Mutae, pro ratione spiritûs inclusi, sunt vel	Tenues. π, κ, τ.	Oppositae inter se	π, β, φ.
	Mediae, β, γ, δ.		κ, γ, χ.
	Aspiratae, φ, χ, θ.		τ, δ, θ.

Tenues, elisâ vocali aut diphthongo suâ, migrant in aspiratas, quoties sequens vocalis aut diphthongus aspiretur: πθ, κθ, in φθ, χθ, ut, νύχθ' ὅλην· τίφθ' οὕτω.

Ex literis syllabae fiunt, ex syllabis dictiones; ex dictionibus oratio.

Partes Orationis sunt octo.

Articulus, Nomen, Pronomen, Verbum, Participium, Adverbium, Conjunctio, Praepositio.

Numeri tres sunt, Singularis, Dualis, Pluralis.

Casus

Casus quinque, Nom. Gen. Dat. Acc. Voc.

Genera ut apud Latinos.

Articulus est, vel	Præpositivus, ὁ, ἡ, τὸ, Hic, vel ille.
	Subjunctivus, ὅς, ἥ, ὅ, Qui.

	Singular. N. G. D. A.	Dual. N. A. G. D.	Plural. N. G. Dat. Acc.
Masc.	ὁ, τῦ, τῷ, τὸν,	τὼ, τοῖν,	οἱ, τῶν, τοῖς, τὺς.
Fœm.	ἡ, τῆς, τῇ, τὴν,	τὰ, ταῖν,	αἱ, τῶν, ταῖς, τὰς.
Neut.	τὸ, τῦ, τῷ, τὸ,	τὼ, τοῖν,	τὰ, τῶν, τοῖς, τά.
Mas.	ὅς, ὗ, ᾧ, ὅν,	ὥ, οἷν,	οἵ, ὧν, οἷς, ὕς.
Fœm.	ἥ, ἧς, ᾗ, ἥν,	ἅ, αἷν,	αἵ, ὧν, αἷς, ἅς.
Neut.	ὅ, ὗ, ᾧ, ὅ,	ὥ, οἷν,	ἅ, ὧν, οἷς, ἅ.

De Nomine Substantivo.

DEclinationes Nominum sunt quinque. Tres Simplicium, & duæ Contractorum. Priores duæ sunt Parisyllabicæ, tertia Simplicium, ex quâ oriuntur duæ Contractorum, Imparisyllabicæ.

Declinatio Prima

Complectitur nomina duorum generum, & quatuor terminationum, in ας & ης masculini, atque in α & η fœminini. Flexio Masculinorum & Fœmininorum in singulari paulò variat, in cæteris prorsus eadem est.

Sing. N. ὁ ταμί -ας, G. -ȣ, D. -ᾳ, A. αν, V. -α.

Dual. Nom. Acc. Voc. -α, Gen. Dat. -αιν.

Plur. N. -αι, G. -ῶν, D. αις, A. -ας, V. -αι.

Sing. N. ὁ τελών-ης, G. -ȣ, D. ῃ-, A. -ην, V. -η.

In cæteris ut forma in -ας.

Sing. N. ἡ Μȣ̃σ -α, G. -ης, D. -ῃ, A. -αν, V. -α.

In cæteris ut formæ superiores.

Sing. N. ἡ τιμ -ὴ, G. -ῆς, D. ῇ, A. -ὴν, V, -ή.

In cæteris ut forma in α.

Dativus singularis in primâ & secundâ Declinatione habet ι subscriptum finalibus ᾳ, ῃ, ῳ.

Subscribitur

Subscribitur plerumque ι vel propter *distinctionem*; ut, ταμίᾳ in Dat. Sing. ταμία N. A. V. Dual.

Vel propter *deperditionem*; ut, κέρᾳι κέρᾳ. Syllabae enim ex qua deperditur ι Subscribitur.

Nomina in πης, της, & Gentilia in θης, ut & composita à πωλῶ, *vendo*, μετρῶ, *metior*, τρίβω, *tero*, formant Vocativum Sing. in α brevi; ut, ὦ σύτραπα, ἱπποτύπα, Σκύθα, &c.

Finita in ρα, & α purum faciunt Genitivum Sing. in ας, & Dativum in ᾳ· ut, ἡμέρα, -ρας, -ρᾳ. Φιλία, -ας, -ᾳ.

Litera vel Syllaba pura dicitur, quam praecedit Vocalis vel Diphthongus.

Declinatio Secunda

Complectitur Nomina duarum terminationum, & generum omnium: in ος masculini & foeminini, & in ον neutrius; ut,

Sing. N. ὁ λόγ-ος, G. -ου, D. -ῳ, A. -ον, V. -ε.
Dual. N. A. V. -ω. G. D. -οιν.
Plur, N. -οι, G. -ων, D. -οις, A. -ους, V. -οι.
Sing. N. τὸ ξύλ-ον, G. -ου, D. -ῳ, A. -ον, V. -ον.
Dual. N. A. V. -ω, G. D. -οιν.
Plur. N. -α, G. -ων, D. -οις, A. -α, V. -α.

Quaedam Nomina hujus declinationis novam pariunt formam, Atticorum propriam, mutando scilicet ο purum in suam longam ω, & penultimam α vel αι in ε; ut, λαὸς λεὼς, ἀνώγαιον ἀνώγεων, & proinde sic flectuntur,

Sing. N. ὁ λ-εὼς, G. -εὼ, D. -εῲ, A. -εὼν V. -εὼς.
Dual. N, A. V. -εὼ, G. D. -εῲν.
Plur. N. -εῲ, G. -εὼν, D. -εῲς, A. -εὼς V. -εῲ.
Sing. N. τὸ ἀνώγ-εων, G. -εω D. -εῳ, A. -εων, V. -εων.
Dual. N. A. V. -εω, G. D. -εῳν.
Plur. N. -εω, G. -εων, D. -εῳς, A. V. -εω.

Quaedam etiam quae vocalem ultimam puram non habent, sequuntur hanc formam, nisi quod † Accusativum sing. plerumque in ω terminent, *viz.* Ἄλως, λάγως, & No-

† Sic & omnia antiquitùs.

& Nomina quaedam Propria. Sic & Ἕως, *Aurora*, Acc. Ἕω.

Sunt & fœminina quaedam in ω & * duo in ως formae mixtae, hoc est, in Genitivo, Dativo, & Accusativo singularibus imparisyllabicè flexa & contractionem passa: in Duali & Plurali non recedentia à formâ communi in ος: ut, * Αἰδὼς & ἔως in pl. vix invenienda.

S. N. ἡ λεχ-ὼ, G. -όος -οῦς, D. -όϊ -οῖ, A. -όα -ῶ V. -οῖ.

Dual. N. A. V. ὼ. *&c.* ut Λόγος.

N. B. Per singulos numeros idem est Nom. Acc. & Voc. Neutrorum, quae pluraliter (Atticis exceptis) exeunt in α.

Tertia Declinatio Imparisyllabica

Novem habet Terminationes, tres Vocales, α, ι, υ, Neutrius, ω Fœminini, & quinque Consonas, ν, ξ, ρ, ς, ψ, Generum omnium.

Sing. N. ὁ τιτὰν, G. τιτᾶν-ος, D. -ι, A. -α, V. ut N.
Dual. N. A. V. -ε. G. D. -οιν.
Plur. N. -ες, G. -ων, D. † -σι, A. -ας, V. -ες. † Vid. regulam tertiam.
Sing. N. τὸ σῶμ -α, G. σώμ -ατος, D. -ατι, A. -α, V. -α.
Dual. N. A. V. -ατε, G. A. -άτοιν.
Plur. N. -ατα, G. -άτων, D. -ασι, A. -ατα, V. -ατα.

Variatio Vocalium & Consonarum ante -ος, propter incrementum Genitivi, ex Lexicis & usu edit'catur.

Regulae huic Declinationi & imparisyllabicè flexis propriae.

Masculinorum vel Fœmininorum Acc. Sing. definit in α.

Excipe (1.) Nomina exeuntia in ς post ι vel υ (excepto ευς) si Genitivum efferant per -ος purum, in Accusativo vertunt ς in ν· ut ἡ οἶς, οἶος, οἶν· ἡ γραῦς, γραὸς, γραῦν. I. De Accus. sing.

(2.) Gravitona in ις & υς declinata per ος impurum, habent utrumque Accusativum -α & -ν· ut ἔρις, ἔριδος, ἔριδα & ἔριν· κόρυς, κόρυθα, & κόρυν. Sic κλεὶς, κλεῖδα & κλεῖν· Et Composita à ποῦς· ut, οἰδι-πόδα, -πουν.

Vocativus

II. De Voc. sing.

Vocativus similis est Nominativo. Excipe

(1.) Nomina in ς post ι vel υ exeuntia abjiciunt ς in Voc. ut, Πάρις, βοῦς, Πάρι, βοῦ. Nisi fuerint acutitona in ις & υς, ut, ὦ ἐλπὶς, χλαμύς. Item ὦ ποὺς, ὀδούς.

(2.) Nomina quae declinantur per ντος faciunt Vocativum abjecto -τος; ut, ὁ γέρων, γέροντος, ὦ γέρον. At in -εις, εντος, vocativum habent per ει & εν; ut, πλακόεις, -εντος, ὦ πλακόει & πλακόεν.

(3.) Gravitona in ας -αντος, ιν -ινος, ων -ονος, ωρ -ορος, & pleraque in ηρ -ερος, Vocativum formant à Genitivo abjecto -ος; ut, ῥήτωρ ῥήτορος, ὦ ῥῆτορ. [Adde Ποσειδῶν -ῶνος, Πόσειδον, & σωτὴρ -ῆρος, σῶτερ.] At omnia in ης -εος abjecto ο, ut, Σωκράτης -εος, ὦ Σώκρατες,

III. De Dat. plur.

Dativus pluralis fit à Dativo singulari, abjiciendo δ, θ, ν, τ, & assumendo σ ante ι, ut τιτᾶνι -ᾶσι, σώματι -ασι.

Sed -οντι fit -ουσι, ut λέοντι -ουσι· ρι in nominibus in ηρ Syncopen passis fit † ράσι· ut, πατὴρ, πατρὶ, πατράσι. Et apud Poetas in quibuscunque nominibus fit εσι vel εσσι, ut, ἡγεμὼν, ἡγεμόνι, ἡγεμόνεσι, vel -εσσι.

† Sic ἀρνὶ -άσι, υἱῒ υἱάσι. Sed γαστὴρ -ῆρσι.

Nomina in ξ, ψ, vel ς post diphthongum exeuntia, faciunt Dativum pluralem à Nominativo singulari adjiciendo ι, ut, κόραξ κόραξι, βασιλεὺς -λεῦσι. Sed κτεὶς κτέσι, ποὺς ποσὶ, οὓς ὠσί.

ν additur εἴκοσι per omnes casus.

Dativis pluralibus in ι desinentibus ν additur, si vocalis vel diphthongus sequatur; ut, χερσὶν ἀνίπτοις. Et apud Poetas ubilibet.

IV. De Syncopen passis.

Nomina quædam in ηρ -ερος amittunt ε per Syncopen in Gen. & Dat. singularibus, & Dativo plurali; ut, πατὴρ, μήτηρ, γαστήρ. Sed θυγάτηρ, Δημήτηρ in omnibus casibus imparisyllabicis. Similiter ἀνὴρ, nisi quòd pro ε eliso assumat δ; ut, ἀνέρος, ἀνδρός. Huc refer ἄρην ἀρνὸς, κύων κυνός, &c. elisâ media vocali.

Declinationes Contractorum

Oriuntur ex postremâ Simplicium faciente genitivum per -ος purum. Appellantur Nomina Contracta, quia in eis duæ syllabæ contrahuntur in unam. Fit autem Contractio vel per omnes casus quorum pura est syllaba finalis, ut in priore declinatione Contractorum; vel per pauciores, *viz.* Dativum sing. & Nominativum, Accusativum, & Vocativum plurales, ut in posteriori. Ει & εα, sequente ς, contrahas in ει; at, non sequente ς, in η. Atticè verò, in α nonnunquam.

Declinatio prior Contractorum

Tres habet Terminationes, in -ης Masculini & Fœminini generis, in -ες & -ος neutrius; ut,

Sing. N. ὁ † Σωκράτ -ης, G. -εος -ους, D. -εϊ -ει, A. -εα -η, V. -ες.

Dual. N. A. V. εε, -η, G. D. -έοιν -οῖν.

Plur. N. -εες, -εις, G. -έων -ῶν, D. -εσι, A. εας -εις, V. -εες εις.

† Substantivum appellativum in ης -εος vix legitur.

Sing. N. τὸ τεῖχ -ος, G. -εος -ους, D. -εϊ -ει, A. -ος, V. -ος.

Dual. N. A. V. -εε, η, G. D. έοιν -οῖν.

Plur. N. -εα -η, G. -έων, ῶν, D. -εσι, A. -εα, -η, V. -εα, -η.

Quaedam propria hujus Declinationis in Accusativo parisyllabicè flectuntur; ut, Ἀριστοφάνης, Ἀριστοφάνην. Sic & Composita ab ἔτος *annus* in quibusdam; ut, ἑπταέτεας in Accusativo plurali.

Posterior Declinatio Contractorum

Quinque habet Terminationes, in ις Masculini & Fœminini generis; in ευς & υς Masculini tantùm; in ι & υ neutrius; ut,

Sing. N. ὁ ὄφις, G. -ιος, D. ιϊ -ι, A. -ιν, V. -ι.

Dual. N. A. V. -ιε, G. D. -ίοιν.

Plur.

Plur. N. -εις -ις, G. -ίων, D. -ισι, A. -ιας -ις, V. -εις -ις.

Attica dialectus.

Genitivi Nominum in ις usitatius efferuntur per -εως -εων & -εων, & casus contracti per ει, ut, ὄφεως, ὀφέων ὄφεων, ὄφει, ὄφεις.

Sing. N. τὸ σίνηπ -ι, G. -ιος, D. -ιι, -ι, A. -ι, V. -

Dual. N. A. V. -ιε, G. D. ίοιν.

Plur. N. -ια, -ι, G. -ίων, D. ισι, A. -ια, -ι V. -ια, -

Sing. N. ὁ βασιλ -εὺς, G. -έος, D. -έϊ, -εῖ, A. -έα V. -εῦ.

Dual. N. A. V. -έε, -ῆ, G. D. -έοιν.

Plur. N. -έες -εῖς, G. -έων, D. -εῦσι, A. -έας, -εῖς, V -έες. -εῖς.

Sing. N. ὁ πρέσϐ -υς, G. -εως, D. -εϊ -εῖ, A. -υν, V. -υ

In cæteris ut forma in -ευς. Tantùm in Dativo Plurali -εσι.

Sing. N. τὸ ἄς -υ, G. -εως, D. -εϊ -ει, A. -υ, V. -υ.

Dual. N. A. V. -εε, G. D. έοιν.

Plur. N. -εα -η, G. -έων, D. -εσι, A. -εα -η, V -εα, -η.

Et horum (saltem masculinorum) genitivus per εω usitatior.

Genera Nominum

Dignoscuntur vel ex Significatione vel Declinatione

Regulae ex * Significatione, Graecis cum Latinis communes sunt.

In primâ Declinatione, genus certum est.

In Secundâ: Nomina in ος plerumque Masculina (exceptis circiter 70 Fœmininis, & paucioribus communibus.) In ν semper sunt Neutra, nisi Fœminarum Propria.

In Tertiâ: Nomina in -αν, -ην, -υν, in -ηρ, -υρ, -ωρ in -ας (excipe -ὰς -άδος fœm. & -ας -ατος neut.) in -ης (excipe -της -τητος fœm.) in -ευς, -ους, -εύς, & -ως plerumque sunt Masculina.

* Sed Nomina lapidum pretiosorum fœm.

Nomin

Nomina in γξ, εδὼν, vel ηδὼν, in ιν vel ις -ιν☉, in αις, ειρ, ις, (exceptis masculinis aliquot in ις-ι☉) τυς, υς, & ας, pleraque sunt fœminina.

In ορ & αρ, sunt neutra: sed ὁ ἴγκαρ, ψὰρ, ἡ δάμαρ.

Heteroclita.

Sunt vel, 1. Variantia, 2. Deficientia, 3. Redundantia.

Variantia (1.) *Genus.*

In singulari Masculina sunt, in plurali Neutra: Ἐρετμὸς, ζυγὸς, τάρταρ☉. χίδρωψ, *Pl.* α. Sequentia pluraliter Masculina & Neutra: Δεσμὸς, δίφρ☉, κύκλ☉, λυχν☉, μηρὸς, μόχλ☉, νῶτ☉, πυρσὸς, σταθμὸς, ταρσὸς, τράχηλ☉, χάλιν☉, *Pl.* -οι vel -α.

In singulari, generis sunt fœminini, in * Nom. & Acc. dualibus Masculini, ὁδὸς cum compositis & πόλις. Sed κέλευθ☉ in toto plurali Fœmininum est & Neutrum.

* Atticè omnia fœminina fl(ectuntur)

(2.) *Casum.*

Quædam neutra in αρ, quasi à nominibus in ας, genitivum formant; ut, ἧπαρ, ὄνειαρ, φρέαρ, *&c.* His adde γάλα γάλακτ☉, ὄναρ ὀνείρατ☉, ὕδωρ ὕδατ☉, οὖς ὠτὸς, *&c.* Ζεὺς sic inflectitur. Sing. Nom. ὁ Ζεὺς, G. Ζηνὸς vel Διὸς, *&c.* V. Ζεῦ.

(3.) *Genus & Casum.*

Sing. Nom. ἡ Γυνὴ, G. γυναικὸς, D. -αικὶ, A. -αῖκα, V. γύναι.

Dual. N. A. V. τὼ -αῖκε, G. D. -αικοῖν, *&c.* tanquam à γύναιξ.

Sing. N. ἡ Χεὶρ, G. * χειρὸς, D. -ὶ, *&c.*

Dual. N. A. V. τὼ χεῖρε, G. D. ταῖν χειροῖν.

Cætera regulariter nisi Dat. Pl. χερσί.

* Poetæ in omnibus casibus in parisyllabicis adjiciunt ε.

Deficientia (1.) *Casibus.*

Aptota sunt Nomina literarum; ut, Ἄλφα. Voci naturales; ut, κοῒ & τεχνικῶς positæ. Peregrinæ item; ut, Δαβὶδ. Quædam denique particularia; u τὸ ὄφελος, χρεὼν, &c.

Monoptota; ut, ἡ δὼς, &c.

Diptota; ut, ὁ λάας, A. λάαν, ὁ λῖς, A. λῖν,

Triptota denique; ut, ὁ καὶ ἡ μάρτυς, A. μάρτυν, Da Pl. μάρτυσι. Nomina quædam propria tres habent terminationes, quæ tamen sufficiunt omnibus casibus: u N. ὁ Ἰησοῦς, G. D. V. Ἰησοῦ, A. Ἰησοῦν. Θωμᾶς -ᾶ, -ᾶ Neutra quædam unicam terminationem per tres casus ut, Βρέτας, Δέμας, &c.

(2.) *Numero.*

Duali & plurali carent Nomina propria, uni tantùm tributa. Item ὁ ἀὴρ, ἡ ἅλς, &c. Singulari & Dual carent nomina quædam *Festorum*, ut, Διονύσια; *Urbium* ut, Ἀθῆναι. Pluribus singularibus propria; ut, Εὐμενίδες, Ἔφοροι. Item particularia; ut, κλέρεια, &c.

Redundantia (1.) *Nominativo.*

Masculina in ηρ & ωρ· ut ὁ κλήτηρ, κλήτωρ.

Fœminina in α & η· ut. ἄχνα & ἄχνη.

Neutra in ος & ον· ut, τὸ δένδρος & δένδρον. Et plura variorum generum atque aliarum terminationum.

(2.) *In Genitivo.*

Nomina quædam in ους efferunt genitivum ad formam secundæ & tertiæ Simplicium; ut, ὁ νοῦς, G. νοῦ vel νοὸς, &c. Alia in ως ad formam Atticorum secundæ & communium tertiæ; ut, ὁ Μίνως, G. Μίνω & Μίνωος; γέλως, γέλω, γέλωτος. In ις ad formam

tertiæ

tertiæ Simplicium & secundæ Contractorum; ut, Τίγρις -ιδος & -ιος.

Redundantibus accensenda est ingens turba ἑτεροκλίτων contractorum. Ea sunt vel,

1. Ὁλοπαθῆ, per omnia Contractionem passa in declinatione.

Primâ: ut, Ἑρμέας-ῆς, έυ, ȣ̃. Μνάα ᾶ, άας -ᾶς.

Secundâ: ut, Νόος νȣ̃ς, νόȣ νȣ̃· Ὀςέον ὀςȣ̃ν, έȣ -ȣ̃.

Tertiâ: ut, Πλακόεις -ȣ̃ς, όεντος, ȣ̃ντος, & plura plurium terminationum. Huc pertinent neutra quædam in ας, quæ in genitivo tollunt τ, adeoque in contracta abeunt; ut,

Sing. N. τὸ κέρ -ας, G. -ατος -αος -ως, D. -ατι -αϊ -α, A. V. κέρας.

Dual. N. A. V. -ατε -αε -α, G. D. άτοιν -άοιν, ῷν.

Plur. N. -ατα -αα -α, G. -άτων -άων -ῶν, D. ασι, &c.

2. Ὀλιγοπαθῆ, contracta in N. A. V. pluralibus: Eaque vel in υς· ut βότρυς -υες υας -υς, vel in αυς -αος· ut, ναῦς νæες νάας ναῦς, vel in ȣς, ut βȣ̃ς βόες βόας βȣ̃ς, vel denique in ις· ut. ἔρις ἔριδες ἔριδας ἔρεις.

De Nominativis.

Substantiva non rarò pariunt alia Substantiva Denominativa dicta è quibus notentur (1.) Fœmineum, (2.) Patronymicum, (3.) Diminutivum, (4.) Amplificativum.

1. *Fœmineum.*

Formatur à suo Masculino, vel simpliciter in α vel η, servato accentu & numero syllabarum; ut Θεὰ à Θεὸς, κόρη à κόρος· vel mutato altero aut utroque; ut, Ὀρέςιας ab Ὀρέςης, βασίλεια à βασιλεὺς, &c.

2. *Patronymicum.*

Est nomen proprium personæ, quod à nomine potissimúm patris, interdum avi & matris, derivatur, estque vel Masculinum, quod fit à genitivo primitivi

 mutando

mutando terminationem communiter in ίδης, (in nominibus primæ Simplicium in άδης) & poſt longam in ιάδης· ut, Πριαμίδης à Πριάμου, Λαερτιάδης à Λαέρτου.

Fœmininum in ις ex maſculinis removendo δη· ut, Νεστορίδης Νεστορίς· Vel in ΐς, ex recto primitivorum mutando Terminationem; ut Χρύσης Χρυσηΐς.

Ionica Patronymica deſinunt in ίων; ut, Κρονίων pro Κρονίδης, utrumque à Κρόνος.

3. *Diminutivum variarum terminationum.*

Vel Maſculinum; ut, ἐρώτυλος ab ἔρως· Vel Fœmininum; ut, παιδίσκη à παῖς· Vel Neutrum in -ιον· ut, παιδίον à παῖς παιδός.

4. *Amplificativum,*

Variorum itidem generum & terminationum; ut παιδδὸς à παῖς, χειμάδιον à χειμάς.

Adjectiva

Imitantur Analogiam & Anomaliam Subſtantivorum.

Habent autem in Nominativo, vel, { Tres terminationes. / Duas / Unam } hæc flectuntur per tres Articulos.

Adjectiva trium Terminationum deſinunt

Sed ἄλλο, τὸ, τοῦτο, ὅ.

	Maſc.	*Fœm.*		*Neut.*	
in	-ος,	-η	*	-ον	ad formam 1æ 2æ S.
	-ας,	-α	impariſyl.	-αν	ad formam tertiæ & primæ Simplicium.
	-εις,	-εσσα		-εν	
	-υς	-εια		-υ	ad form. 2æ con. & 1 æ ſim.

In ος, ut, Sing. N. καλ ὸς -ὴ ὸν· G. -οῦ -ῆς -οῦ, &c.

Sed Adjectiva in -ος purum & -ρος, faciunt fœmininum per α· ut, ἅγιος ἁγία, ἀνθηρὸς ἀνθηρά. Excipe Materialia in εος· ut, χρύσεος -έης. & numeralia in -οος· ut, ὄγδοος -όη· Sed ἁπλόος -οῦς ἁπλόη -ῆ.

In ας· ut, Sing. N. πᾶς πᾶσα πάν. G. παντὸς πάσης παντός, &c. Sed μέλας & τάλας, Sing. N. -ας -αινα -αν, G. -ανος -αίνης -ανος, &c. A. -αν -αιναν -αν.

Μέγας

Μέγας verò μεγάλη μέγα, G. -άλε -άλης -άγε, *&c.* A. μέγαν μεγάλην μέγα, V. μέγας μεγάλη μέγα. Cætera ac si à μέγαλος.

In εις ut, χαρίεις -ιεσσα -εν, G. εντος -ίεσσης εντος, *&c.* V. αχρίεν & χαρίεν -ιεσσα -εν, *&c.*

In υς Sing. N. ὀξὺς -εῖα -ὺ, G. -έος -είας -έος, D. έϊ εῖ -εία -έϊ εῖ. Sed * πολὺς πολλὴ πολὺ. G. πολλε πολλῆς πολλε, D. πολλῷ -ῇ -ῷ, A. πολλὺν πολλὴν πολύ. Poetæ inflectunt ad formam secundæ Contractorum per omnia; ut, Sing. N. πολὺς, G. έος, D. -έϊ εῖ, *&c.*

Adjectiva trium Articulorum & duarum Terminationum desinunt,

	Communia,	*Neutra,*			
In	* ος	ον	2æ Simp.	ut, ὁ κὴ ἡ, κὴ, τὸ	ἔνδοξ-ος -ον
	ις	ι	tertiæ Simp.		ἔυχαρ-ις -ι
	ην	εν			ἄῤῥ-ην -εν
	υς	υ			ἄδακρ-υς -υ
	† ες	εν			δίπ-ες -εν
	ων	ον			ἐυδαίμ-ων -ον
	ωρ	ορ			μεγαλήτ-ωρ -ορ
	ης	ες	1æ Cont.		ἀληθ-ὴς -ές.

* Attica -ως -ων ejusdem: ut γεως -ων.

† Sic Adjectiva contracta in ες -οῦν εν

* Poetæ etiam πολλ -ὴ -ύ.

Pauca sunt in ας -αν tertiæ Simplicium: ut, ἀείν-ας -αν.

Pleraque Adjectiva composita & derivata in ος sunt duarum terminationum: Atticè etiam omnia sic inflectuntur; ex his tamen nonnulla interdum fœmininum habent à masculino diversum; ut, ἀθάνατος -άτη, τέρην -εινα, θῆλυς -εια, *&c.*

Adjectiva trium Articulorum & unius Terminationis desinunt,

In ιν, ρ, ς, ξ, vel ψ ut, ὁ κὴ ἡ κὴ τὸ τριγλώχιν, μάκαρ, μάκαρς, ἅρπαξ, αἴθιοψ.

Adjectiva in recto finita in Substantivum, illius terminationem in reliquis casibus, habita ratione generis,

 ut

ut plurimùm ſequuntur; ut, ἔυχαρις -ιτος, paucis e
ceptis.

Multa Adjectiva, præcipuè compoſita & derivata, v
dentur eſſe duorum tantum generum, in neutro vix i
venienda; ut φιλέλλην. Quædam unius; ut, φιλοβασ
λεὺς, in -ης primæ ſimplicium, & ejus fœmininum in
tertiæ; ut, βοηλά -της -τις, G. τȣ -τιδος.

Adjectiva Heteroclita.

Numeralia multa. Cardinalia; ut, Εἷς, δύο, τρεῖ
&c. Sing. N. εἷς, μία, ἓν, G. ἑνὸς μιᾶς ἑνὸς, D. ἑνὶ μ
ἑνὶ, A. ἕνα μίαν ἓν, cæteris caret. Sic compoſita ȣ᾽δεὶς
μηδεὶς, quæ tamen reperiuntur pluralia.

Atticè ὼ. Sing. caret, Dualiter N. A. † Δύο, G. δυοῖν, fœr
δυεῖν, D. δυσί. Sed δύο omnium caſuum generumque e
extra Dativum.

Dual. N. A. Ἄμφω, G. D. ἀμφοῖν omnium generur
cæteris caret.

Plur. N. οἱ καὶ αἱ τρεῖς καὶ τὰ τρία, G. τριῶν, D. τρισ
A. τȣ̀ς καὶ τὰς τρεῖς καὶ τὰ τρία.

Plur. N. οἱ καὶ αἱ τέσσαρες καὶ τὰ τέσσαρα, G. τεσσάρω
D. τέσσαρσι, A. τȣ̀ς καὶ τὰς τέσσαρας καὶ τὰ τέσσαρα.

A quatuor uſque ad centum non declinantur Card
nalia; ut, πέντε, ἑκατόν. Quæ autem numerum cent
narium ſequuntur declinabilia ſunt & regularia; u
διακόσιοι αι -α.

Ordinalia ſunt quæ ad interrogationem *quotus* aptè re
ſpondent; ut, πρῶτος, δεύτερος, τρίτος. Ex his manan
Dialia; ut, πρωταῖος, &c. Et hæc omnia regularia.

Numeralia multiplicativa in πλόος πλȣ̃ς, ὁλοπαθῆ ſunt
ut, διπλόος διπλȣ̃ς.

Ajectivis accidit Comparatio.

Gradus Græcis cum Latinis communes.

Poſitivus definit in αρ, ας, εις, ην, ης, ις, ξ, ος, ȣς
ὺς, ων.

Adjectiv

Adjectiva in ος post longam, formant Comparativum mutando ς in τερος, & Superlativum in τατος. ut, σεμνος, -ότερος -ότατος. Post brevem mutant ο in ω· ut σοφὸς, ώτερος, ώτατος. Post ancipitem vel retinent vel mutant ο· ut, ἱκαν-ὸς, ότερος, ότατος, & ώτερος, ώτατος.

Adjectiva in αρ, *εις, ις, ους, ην, ας, ης,ων, υς — assumunt τερος & τατος — Neut. Sin. Mas. Pl. Mas. Sin.

Adjectiva in	Exempla
αρ	μάκ-αρ, άρτερος, άρτατος.
*εις	χαρί-εις, έστερος, έστατος.
ις	γαστρ-ὶς, ίστερος, ίστατος.
ους	ἁπλ-οῦς, οῦστερος, οῦστατος.
ην	τέρην-ενες, ενέστερος, έστατος.
ας	σώφρον-ονες, έστερος, έστατος.
ης	μέλας -αν, άντερος, άντατος.
ων	εὐσεβής -ὲς, έστερος, έστατος.
υς	εὐρύς -ύ, ύτερος, ύτατος.

Sed υς sæpe mutatur in ίων & ιστος, ut, εὐρ -ὺς, -ίων, -ιστος. Et Nomina in ξ vertunt ες plurale in ίστερος· ut, ἅρπαξ ἅρπαγ -ες, ίστερος, ίστατος.

Comparatio Anomala Adjectivorum.

1. In ος· ut, ῥᾴδιος, ῥᾴων ῥᾷστος. ὀλίγος, ὀλίζων, ὀλιγιστος, &c. Quædam adjectiva multifariam & sæpe aliunde formant Comparativum & Superlativum. Ea sunt ἀγαθὸς, ἐσθλὸς, κακὸς, μικρός.

Ἀγαθὸς { ἀμείνων † ἀγαθώτατος.
{ ‡ ἀρείων ἄριστος, Vid. *Rud. p.* 31.

Quædam in ος abjiciunt ο, alia ω in Comparativo & Superlativo; ut, φίλος, § φίλτερος, φίλτατος· Attici formant multa in ος per έστερος & έστατος. Alia per αίτερος & αίτατος, pauca in ίστερος & ίστατος.

2. In ας. ut, μέγας, μείζων & μάσσων, μέγιστος.

In υς· ut, πολὺς πλείων & πλέων, πλεῖστος. Etalia aliarumque terminationum.

Comparativa in ων, præsertim irregularia, in Acc. Sing. & Nom. Acc. & Voc. Pluralibus contractè flectuntur;

* Elis•

† Rariu

‡ Hæc p us ab A Mavors

§ Etiam φιλίων φι ςος.

tur; ut, Acc. τὸν ϗ τὴν πλεί-ονα-οα-ω, N. Pl. πλει-ονες -οες-ες, ϗ τὰ πλεί-ονα-οα-ω, Acc. πλει-ονας-ας-ες, ϗ τὰ, &c. Voc. ut Nom.

Comparativa multa in ων & ιων parturiunt quandoque alia Comparativa; ων vertitur in ότερος, ut, χείρων χειρότερος *multo pejor* †: ίων mutat ι, & præcedentem consonam in σσ· ut, παχίων πάσσων [Sic κράτος κρείσσων pro κρατίων.]

Comparatio etiam accidit dictionibus, quæ factâ Comparatione migrant in Adjectiva.

1. Substantivis: Neutris multis in ος, mutato ος per ιων & ιςος· ut, Ἄισχος. αἴσχίων, αἴσχιςος· Ἔχθος ἐχθίων, ἔχθιςος. Et aliis aliorumque generum & terminationum.

2. Verbis, verso utplurimùm ω in τερος & τατος· ut, δεύω, δεύτερος, δεύτατος.

3. Participiis, verso ος in έςερος & έςατος· ut, ἐῤῥωμένος, ἐῤῥωμενέςερος, ἐῤῥωμενέςατος.

4. Pronomini; ut, αὐτὸς, αὐτότατος.

5. Adverbiis; ut, ἄνω, ἀνώ-τερος, -τατος, &c.

6. Præpositionibns; ut, πρὸ, πρότερος, πρότατος, πρόατος, πρῶτος.

Pronomen.

Est vel Simplex vel Compositivum.

Simplex vel (1.) Primitivum; ut, ἐγὼ, σὺ, ἕ. (2.) Indefinitnm; ut, δεῖνα· & hæc proprias habent declinationum formas.

Sing. N. ἐγὼ, G. ἐμῦ vel μῦ, D. ἐμοὶ vel μοὶ, A. ἐμὲ vel μέ.

Dual. N. A. νῶϊ νῶ, G. D. νῶϊν νῷν·

Plur. Nom. ἡμεῖς, G. ἡμῶν, D. ἡμῖν, A. ἡμᾶς, V. ἡμεῖς.

Sing. N. σὺ, G. σῦ, D. σοὶ, A. σὲ, V. σύ.

Dual. N. A. V. σφῶϊ σφῶ, G. D. σφῶϊν σφῷν.

Plur. Nom. ὑμεῖς, G. ὑμῶν, D. ὑμῖν, Acc. ὑμᾶς, V. ὑμεῖς.

Sing.

Sing. N. caret. G. οὗ, D. οἷ, A. ἕ.
Dual. N. A. σφωὲ σφὲ, G. D. σφωῒν σφίν.
Plur. N. σφεῖς, G. σφῶν, D. σφίσι, A. σφᾶς.

Sing. Nom. ὁ ϗ ἡ ϗ τὸ δεῖνα, G. τοῦ ϗ τῆς ϗ τοῦ δεῖνος & Maſ. δεῖνατος, D. τῷ δεῖνατι, δεῖνα, δεῖνα, ϗ τῇ ϗ τῷ δεῖνι, A. τὸν δεῖνα, δεῖνα, ϗ τὴν ϗ τὸ δεῖνα· Cæteris caret.

Δεῖνα vix legitur, r cum arti culo præ(dente.

3. Demonſtrativum; ut, οὗτος, ἐκεῖνος.
4. Relativum; ut, αὐτὸς, ὅς.
5. Poſſeſſivum; ut, ἐμὸς, σὸς, ὃς, νωΐτερος, σφωΐτερος, ἡμέτερος. ὑμέτερος, σφέτερος.

Et flectuntur hæc omnia more Adjectivorum in -ος ut, ἐμὸς, ἐμὴ, ἐμόν· ſed ἐκεῖνος, ἐκείνη, ἐκεῖνο· αὐτὸς, αὐτὴ, αὐτὸ & οὗτος paulò ſecus.

Sing. N. οὗτος, αὕτη, τοῦτο, G. τούτου, ταύτης, τούτου, D. τούτῳ, ταύτῃ, τούτῳ, A. τοῦτον, ταύτην, τοῦτο.
Dual. N. A. τούτω, ταύτα, τούτω, &c.
Plur. N. οὗτοι, αὗται, ταῦτα, G. τούτων, D. τούτοις, ταύταις, τούτοις, A. τούτους, ταύτας, ταῦτα.

Pronomina Defectiva.

G. { Ἐμαυτοῦ / Σεαυτοῦ / Ἑαυτοῦ } -αυτῆς -αυτοῦ, D. -αυτῷ -αυτῇ -αυτῷ, A. -αυτὸ -αυτὴν -αυτό. Duali & plurali carent excepto ἑαυτοῦ.

Plur. N. ἑαυτῶν vel αὑτῶν. D. -οῖς -αῖς, οῖς, A. ούς -άς -ά, pro quo legitur, Plur. G. σφῶν αὐτῶν, D. σφίσιν αὐτοῖς, A. σφᾶς αὐτούς.

Verbum.

Eſt vel perſonale vel imperſonale, tranſitivum vel intranſitivum, ſeu neutrum; ut apud Latinos.

Voces Græcis tres ſunt, Activa, Paſſiva, & Media.

Tempora in voce Activâ & Mediâ octo, in Paſſivâ novem: Preſens, Imperfectum, Perfectum, Pluſquamperfectum, Futurum primum & ſecundum, Indefinitum primum & ſecundum. Quibus accedit in voce Paſſivâ Paulò poſt futurum.

Tempora ſunt vel (1.) Principalia, *viz.* Præſens, *Futurum, & Præteritum*: ſed in Voce Paſſivâ, Præſens,

Præteritum,

Præteritum, & Indefinitum ſecundum: Vel (2.) Cognata, quæ noſcuntur ex formatione.

Modi quinque ſunt: Indicativus, Imperativus, Optativus, (qui non rarò Potentialis vim habet) Subjunctivus & Infinitivus.

Conjugationes ſunt † decem: Quatuor Barytonorum, tres Contractorum, tres Verborum in μι.

† Reverà tantùm 4. nam contracta & Verba in μι ſunt tantum ſpecies tertiæ conjugationis, in quibuſdam paulò variæ.

Conjugatio dignoſcitur per literam formativam, ſive Characteriſticam. Characteriſtica Præſentis eſt litera præcedens -ω vel -ομαι, -μι vel -μαι. Characteriſtica Futuri & Præteriti eſt litera utriuſvis propria.

Characteriſtica Futuri diſtinguit conjugationes Barytonorum; cætera tantùm ſua & cognata tempora.

Dicuntur Verba Barytona, quia in eorum ultimâ intelligitur tonus Gravis.

Characteriſticæ.

In Conjugatione	*Præſentis*			*Futuri*		*Præteriti*
primâ	π	τέρπω	ψ	τέρψω	φ	τέτερφα
	β	λείβω		λείψω		λέλειφα
	φ	γράφω		γράψω		γέγραφα
	πτ	τύπτω		τύψω		τέτυφα
ſecundâ	κ	πλέκω	ξ	πλέξω	χ	πέπλεχα
	γ	λέγω		λέξω		λέλεχω
	χ	βρέχω		βρέξω		βέβρεχα
	σσ	ὀρύσσω				
	ττ	ὀρύττω		ὀρύξω		ὤρυχα
tertiâ	τ	ἀνύτω	σ	ἀνύσω	κ	ἤνυκα
	δ	σπεύδω		σπεύσω		ἔσπευκα
	θ	πλήθω		πλήσω		πέπληκα
	ζ	φράζω		φράσω		πέφρακα
	ω	pur. τίω		τίσω		τέτικα
quartâ	λ	ψάλλω	ω	ψαλῶ	κ	ἔψαλκα
	μ	νέμω		νεμῶ		νενέμηκα
	ν	φαίνω		φανῶ		πέφαγκα
	ρ	σπείρω		σπερῶ		ἔσπαρκα
	μν	τέμνω		τεμῶ		τέτμηκα

Typus

Typus Barytonorum in Voce Activa.

		Singulariter.			Dualiter.		Pluraliter.		
Indicativi *Præs.*	τύπ]	-ω	-εις	-ει	-ετον	-ετον	-ομεν	-ετε	-ουσι
Imperfect.	ἔτυπ]	-ον	-ες	-ε	-έτον	-έτην	-όμεν	-έτε	-ον
Futur. 1.	τύψ	-ω	-εις	-ει	-ετον	-ετον	-ομεν	-ετε	-ουσι
Indef. 1.	ἔτυψ	-α	-ας	-ε	-άτον	-άτην	-άμεν	-άτε	-αν
Perfect.	τέτυφ	-α	-ας	-ε	-άτον	-άτον	-αμεν	-άτε	-άσι
Plusq. perf.	ἐτετύφ	-ειν	-εις	-ει	-ειτον	-είτην	-ειμεν	-ειτε	-εισαν
Indef. 2.	ἔτυπ	-ον	-ες	-ε	-έτον	-έτην	-όμεν	-έτε	-ον
Futur. 2.	τυπ	-ῶ	-εῖς	-εῖ	-εῖτον	-εῖτον	-οῦμεν	-εῖτε	-οῦσι
Imper. *Præs.* & *Imp.*	τύπ]		-ε	-έτω	-έτον	-έτων		-ετε	-έτωσαν
Perfect.	τέτυφ		-ε	-έτω	-έτον	-έτων		-έτε	-έτωσαν
Indef. 1.	τύψ		-ον	-άτω	-άτον	-άτων		-ατε	-άτωσαν
Indef. 2.	τύπ		-ε	-έτω, &c. ut Perfectum τέτυφε.					
Optativa *Pr.* & *Imp.*	τύπ]	-οιμι	-οις	-οι	-οιτον	-οίτην	-οιμεν	-οιτε	-οιεν
Futur. 1.	τύψ	-οιμι	-οις	-οι	-οιτον	-οίτην	-οιμεν	-οιτε	-οιεν
Indef. 1.	τύψ	-αιμι	-αις	-αι	-αιτον	-αίτην	-αιμεν	-αιτε	-αιεν
Perfect.	τετύφ	-οιμι	-οις	-οι &c. ut Fut. τύψοιμι Sic & Indef. 2. τύποιμι					
Futur. 2.	τυπ	-οῖμι	-οῖς	-οῖ	-οῖτον	-οίτην	-οῖμεν	-οῖτε	-οῖεν
Subj. *Præs.* & *Imp.*	τύπ]	-ω	-ῃς	-ῃ	-ητον	-ητον	-ωμεν	-ητε	-ωσι
Indef. 1.	τύψ	-ω	-ῃς	-ῃ	-ητον	-ητον	-ωμεν	-ητε	-ωσι
Perfect.	τετύφ	-ω	-ῃς, &c. ut Indef. 1. τύψω. Sic & Indef. 2. τύπω.						

Infini

Infinitivi *Pres.* & *Imp.* τύπτ-ειν, *Fut.* 1. τύψ-ειν, *Indef.* 1. τύψ-αι. *Perf.* & *Plu. perf.* τετυφ-έναι, *Fut.* 2. & *Indef.* 2. τυπ-εῖν.

Participium *Præs.* τυπτ -ων -ουσα -ον, G. -οντος, -ούσης -οντος, &c. Sic *Fut.* 1. τύψων. & *Indef.* 2. τυπών.

Indef. 1. τυψ -ας -ασα -αν. G. -αντος, -άσης -αντος, &c. *Perf.* τετυφ -ὼς -υῖα -ὸς, G. -ότος υίας -ότος, &c. *Fut.* 2. τυπ-ῶν -οῦσα -οῦν. G. οῦντος -ούσης -οῦντος, &c.

Vocativus Participiorum idem est cum Nominativo.

Conjugatio per Modos & Tempora.

	Indic.	Imper.	Optat.	Subj.	Infinit.	Partic.
Præs.	τύπτω	τύπτε	τύπτοιμι	τύπτω	τύπτειν	τύπτων·
Imp.	ἔτυπτον					
Fut. 1.	τύψω		τύψοιμι		τύψειν	τύψων·
Ind. 1.	ἔτυψα	τύψον	τύψαιμι	τύψω	τύψαι	τύψας·
Perf.	τέτυφα	τέτυφε	τετύφοιμι	τετύφω	τετυφέναι	τετυφώς·
Plusq.	ἐτετύφειν					
Ind. 2.	ἔτυπον	τύπε	τύποιμι	τύπω	τυπεῖν	τυπών·
Fut. 2.	τυπῶ		τυποῖμι		τυπεῖν	τυπῶν·

Futurum primum quartæ variatur ut Futurum secundum τυπῶ· ut, σπερῶ, σπεροῖμι, σπερεῖν, σπερῶν.

Temporum Formatio.

Præsens est Thema & Fundamentum.

Imperfectum formatur à Præsenti, mutando ω in ον, & præponendo augmentum; ut, τύπτω ἔτυπτον.

Augmentum est duplex, Syllabicum vel Temporale, utrumque præfigitur Imperfecto, Perfecto, & Plusquamperfecto, Paulo-post-Futuro, Indefinito primo & secundo, in Indicativo; sed in reliquis modis solis Perfecto & Paulo post-Futuro.

Syllabicum Augmentum est ε præfixum Verbo, cum incipit à consonâ, augens syllabas.

Si verbum incipiat à ῥ, geminatur ῥ post ἐ in omnibus temporibus quæ augentur; ut, ῥίπτω ἔῤῥιπτον.

Temporale Augmentum est η vel ω præfixum Verbo pro initiali mutabili, augens tempus.

Mutabiles sunt α, ε, ο, αι, αυ, οι· α & ε in η, ο in ω mutatur, ι diphthongorum subscripto; ut, ἀκούω, ἤκουον· ἐρείδω, ἤρειδον· αἰκίζω, ᾔκιζον. οἰκίζω, ᾤκιζον.

Sed ἄω, ἀΐω, ἀηθέσσω, ἀηδίζομαι augmentum non admittunt, uti nec derivata ab οἴαξ, οἶνος, οἰωνὸς, & οἶστρος· & interdum pauca particularia ab οι incipientia.

Quædam ab ε incipientia pro augmento adsciscunt ι post ε· ut, ἔχω, εἶχον· ἕπω, εἶπον, & εἶπα (quod servat augmentum in omnibus modis) &c.

Si verbum incipiat ab immutabili, nullum habet augmentum: Immutabiles autem sunt, η, ι, υ, ω, ει, ευ, ου, ut, ἥκω, ἧκον· οὐτάζω, οὔταζον, &c.

Augmenta Compositorum.

Verba composita augmenta habent in medio, si incipiant à Præpositione, vel δυς & ευ ante mutabilem; ut, καταγινώσκω, κατεγίνωσκον, δυσαρεστέω, δυσηρέστεον· εὐεργετέω, εὐηργέτεον. Excipe pauca; ut, ἀμφισβητέω, ἠμφισβήτουν, &c.

Cætera augmentum habent in initio; ut, φιλοσοφέω, ἐφιλοσόφεον. Quædam tamen in principio & in medio augentur; ut, ἀνορθόω, ἠνώρθοον, &c. Nonnulla interdum in principio, interdum medio; ut, ἀνοίγω, ἤνοιξα, & ἀνέῳξα, &c.

Futurum Primum.

Formatur à Præsenti mutando ultimam syllabam in conjugatione	1mâ in ψω· ut, τύπτω, τύψω. 2dâ in ξω· ut, λέγω, λέξω. 3tiâ in σω· ut, ᾄδω, ᾄσω. 4tâ circumflectitur ῶ & penult. corripitur; ut, κρίνω, κρινῶ.

Verba multa in ζω formant Futurum & Præteri cæteraque tempora quæ inde manant, ad formam fe dæ Conjugationis per ξω & χα· ut, στηρίζω, στ ἐστήριχα, &c.

Nonnulla habent ξω & σω· ut, ἁρπάζω, &c.

Duo habent γξω· viz. κλάζω, πλάσω *.

Quædam etiam in σσω, formant Tempora ad for tertiæ Conjugationis; ut, πράσσω, † πράσω, πέπρ &c.

* Σαλπίζω, ξω & γξω.
† *Vendo.*

Penultima Futuri primi quartæ Conjugationis ripitur, vel elidendo secundam Consonam; ut, τ τιμῶ, vel secundam Vocalem Diphthongi; ut φ φανῶ· vel breviando Ancipitem; ut, κρίνω, κρινῶ

Quædam Futura spiritum Thematis retrahunt θρέψω à τρέφω, θρέξω, à τρέχω, θύψω à τύφω, & ἕξ ἔχω· Καίω facit καύσω, & κλαίω, κλαύσω.

Indefinitum primum

Formatur à Futuro primo, mutando ω in α, & ponendo augmentum; ut, τύψω, ἔτυψα.

Quinque Indefinita prima Futuri primi Characte cam non assumunt; ἔθηκα, ἔδωκα, ἧκα, εἶπα, ἤνεγκα

Penultima Indefiniti primi, semper longa, un quartâ Conjugatione α mutatur in η (ι si deperd sit in Futuro, hîc subscripto) & ι in ει· ut φ φανῶ, ἔφηνα· σπείρω, σπερῶ, ἔσπειρα.

Præteritum Perfectum

Formatur à Futuro primo mutando in Conjug, { 1. ψω in φα, 2. ξω in χα, 3. σω in κα, 4. ῶ in κα sed μῶ in μηκα· } & præponendo Augm tum; ut, σκάψω, ἔ φα· quod si verbum cipiat à simplice con vel * mutâ ante liqui repetitur prima Consona ante ε· ut, τύψω, τέτυφα· γρ γέγραφα.

* Ε

xcipe γν, quod ε tantùm præponit. Sed μν repe- Sic κλάομαι, πλήσσω, & inusitata πλάομαι, πλόω m Consonam. Et pauca vel præponunt, vel ne- t.

omni reduplicatione, tenuis pro aspiratâ ponitur; φάζω, πέφρακα. Idem fit in omni syllabâ cujusque iis, quoties syllabam proximè sequentem Aspirata it; ut, θάψω, τέταφα, ἔταφον.

syllaba quartæ Conjugationis mutant ε futuri in α· λῶ, ἔσταλκα. Sed retinetur ε futuri in μῶ· ut, νεμῶ, α.

syllaba in είνω, ίνω, ύνω, abjiciunt ν futuri in Præ- ; ut, κρινῶ, κέκρικα. Cætera mutant ν in γ· ut, πέφαγκα.

fecta in -ηκα, non rarò abjiciunt primam vocalem tis; ut, κεκάμηκα (à κάμνω) κέκμηκα.

Plusquam Perfectum

rmatur à Præterito, mutando α in ειν, & præpo- ε si verbum incipiat à Consonâ; ut, τετυφα, ε

Indefinitum secundum

m est aliquando cum Imperfecto; ut, ἔγραφον.
ultima Indefiniti secundi hyperdissyllabi brevis est uentibus.

Penultima positione longa sic corripitur.
rba quæ habent penultimam longam propter κτ, λλ, πτ, abjiciunt posteriorem Consonam; ut, τύπτω, ν, ἔτυπον.
rba in ζω, σσω, vel πτω, si forment futurum primum habent Indefinitum secundum in * γον· ut, τάττω, άσσω, τάξω, ἔταγον· -σω verò vertitur in -δον· ut, ω, φράσω, ἔφραδον.

* Sic ἴσμυγον, ἔψυγον, à σμύχω, ψύχω.

C 2 2. Penultima

2. Penultima naturâ longa sic corripitur: η, ω, αυ, mutantur in α· ut, λήθω, ἔλαθον. [Sic & ε. † Exceptis τρέπω, ἔτραπον. †] ευ vertitur in υ· ut, φεύγω, ἔφυγον in ο· ut, ἀκέω, ἤκοον. ει in ι· ut, λείπω, ἔλιπον. Sed quartâ conjugatione dissyllaba vertunt ει in α· ut, σπεί, ἔσπαρον. Trissyllaba ει in ε· ut, ὀφείλω, ὤφελον.

λέγον, ἔλε-... ἤλεΐον, ἔτεκον.

Reliqua hyperdissyllaba retinent consonas thema & circumflexa etiam vocales; ut, τέρπω, ἔταρπον· δυπ ἔδυπον.

Nonnulla pro π tenui thematis consonâ sumunt Mediam β ut, ἔολαβον, ἔκρυβον, à βλάπτω, κρύπτω, &c. Aspiratam φ· ut, ἤφον, ἔσαφον, ab ἅπτω, βάπτω, &c.

Verba in ω purum exeuntia carent plerumque Ind nito & Futuro secundis, atque Præterito Medio. Mu etiam alia; ut, λήγω, &c. præcipuè polysyllaba in & σσω· ut, φροντίζω, φυλάσσω.

Futurum secundum

Formatur ab Indefinito secundo mutando ον in ῶ c cumflexum & abjiciendo augmentum; ut, ἔτυπον, τυπ

Reliqui modi cum suis temporibus formantur ab In cativo, tempora similia à similibus.

Tertiis personis Verborum in ι vel ε desinentibus ν a ditur, si vocalis sequatur; & aliquando apud Poetas a consonam.

Persona secunda & tertia singularis in Subjuncti Verbi cujusvis Activi, & secunda singularis temporum μαι habent ι subscriptum finalibus α, η, ω· Eædem v cales ante μην sub se habent ι in Perfecto Optat Passivi, retinentque per omnes numeros & personas; ι βεβοῄμην.

Anomali

Anomalum Εἰμὶ Sum.

Indicativus.

Sing.	Dual.	Plural.
Præs. εἰμὶ, εἶς vel εἶ, ἐςὶ,	ἐςὸν, ἐςὸν	ἐσμὲν, ἐςὲ, εἰσί.
Imp. ἦν, ἦς, ἦ· ἦν, Att.	ἦτον, ἤτην	ἦμεν, ἦτε, ἦσαν.
Plusq. ἤμην, ἦσο, ἦτο	ἤμεθον, ἦσθον, ἤσθην	ἤμεθα, ἦσθε, ἦντο.
Fut. ἔσομαι, ἔσῃ, ἔσεται	ἐσόμεθον, ἔσεσθον, σθον	-όμεθα, εσθε, ονται.

Imperativus,

Præs. ἴσθι ἔσθι vel ἔσο, ἔςω	ἔςον, ἔςων	ἔςε, ἔςωσαν

Optativus.

Praes. εἴην, εἴης, εἴη	εἴητον, εἰήτην	εἴημεν, εἴητε, εἴησαν
Fut. ἐσοίμην, ἔσοιο, ἔσοιτο, &c.		

Subjunctivus.

Præs. ὦ, ἦς, ἦ	ἦτον, ἦτον	ὦμεν, ἦτε, ὦσι.

Infinitivus. *Præs.* εἶναι. *Fut.* ἔσεσθαι.

Participium. *Præs.* ὢν, οὖσα, ὄν. *Fut.* ἐσόμενος.

Conjugatio per Modos & Tempora.

Indicat.	Imperat.	Optat.	Subj.	Infin.	Partici[p.]
Præs. εἰμὶ	ἴσθι vel ἔσθι, ἔσο	εἴην	ὦ	εἶναι	ὤν·
Imperf. ἦν					
Fut. ἔσομαι		ἐσοίμην	ἔσωμαι	ἔσεσθαι	ἐσόμενος
Plusq. perf. ἤμην					

Εἶμι, *Eo, ibo.*

Ind. *Præs.* εἶμι, εἶς vel εἶ, εἶσι, D. ἴτον, ἴτον, P. ἴμεν, ἴτε, ἴσι· [& ἴσι

Imp. εἶν, εἶς, εἶ, D. ἴτον, ἴτην, P. ἴμεν, ἴτε, ἴσαν.

Perf. Act. εἶκα. *Indef.* εἶσα inusit. unde εἶσαν, ἤϊσαν, &c.

Indef. 2. ἴον, quod percurrit modos. *Perf. Med.* εἶα, unde ἦ[α,] ἤϊα, *Indef.* &c. *Plusq.* ἤειν. *Fut.* εἴσομαι.

Imperat. *Præs.* ἴθι vel εἶ, ἴτω, D. ἴτον, ἴτων, P. ἴτε, ἴτωσαν.

Infin. ἰέναι, ἴεναι, & ἴμεναι in comp.

Typus Barytonorum in Voce Passivâ.

		Singulariter.			Dualiter.			Pluraliter.		
Indic. *Præs.*	τύπτ	-ομαι	-ῃ	-εται	-όμεθον	-εσθον	-εσθον	-όμεθα	-εσθε	-ονται
Imperf.	ἐτύπτ	-όμην	-ου	-ετο	-όμεθον	-εσθον	-έσθην	-όμεθα	-εσθε	-οντο
Perfect.	τέτυ	-*μμαι	-ψαι	-πται	μμεθον	-φθον	-φθον	-μμεθα	-φθε	-μμένοι εἰσί
Pl. perf.	ἐτετύ	-μμην	-ψο	-πτο	-μμεθον	-φθον	-φθην	-μμεθα	-φθε	-μμένοι ἦσαν
Paulo p. F.	τετύψ	-ομαι	-ῃ	-εται	-όμεθον	-εσθον	-εσθον	-όμεθα	-εσθε	-ονται
Indef. 1.	ἐτύφθ	-ην	-ης	-η		-ητον	-ήτην	-ημεν	-ητε	-ησαν.
Sic *Indef.* 2. ἐτύπ -ην -ης, &c. *Fut.* 1. τυφθ-ήσομαι. *Fut.* 2. τυπ-ήσομαι, ut *Paulo post Fut.*										
Imper. *Præs.*	τύπτ		-ου	-εσθω		-εσθον	-έσθων		-εσθε	-έσθωσαν
Perfect.	τέτυ		-ψο	-φθω		-φθον	-φθων		-φθε	-φθωσαν
Indef. 1.	τύφθ		-ητι	-ήτω		-ητον	-ήτων		-ητε	-ήτωσαν
Indef. 2.	τύπ		-ηθι	-ήτω		-ητον	-ήτων		-ητε	-ήτωσαν
Opt. *Præs.*	τυπτ	-οίμην	-οιο	-οιτο	-οίμεθον	-οισθον	-οίσθην	-οίμεθα	-οισθε	-οιντο
Perfect.	τετυμμ	-ένος εἴ-ην	-ης	-η	-ένω	-είητον	-ειήτην	-ένοι εἴ -ημεν	-ητε	-ησαν
Paulo p. F.	τετυψ	-οίμην	-οιο	-οιτο	-οίμεθον	-οισθον	-οίσθην	-οίμεθα	-οισθε	-οιντο
Indef. 1.	τυφθ	-είην	-είης	-είη		-είητον	-ειήτην	-είημεν	-είητε	-είησαν
Sic *Indef.* 2. τυπ -είην. *Fut.* 1. τυφθησοίμην, & *Fut.* 2. τυπησοίμην, ut *Paulo post Fut.*										
Subj. *Præs.*	τύπτ	-ωμαι	-ῃ	-ηται	-ώμεθον	-ησθον	-ησθον	-ώμεθα	-ησθε	-ωνται
Perfect.	τετυμμ	-ένος ὦ	-ῇς	-ῇ	-ένω	-ἦτον	-ἦτον	-ένοι ὦμεν	-ἦτε	-ὦσι
Indef. 1.	τυφθ	-ῶ	-ῇς	-ῇ		-ῆτον	-ῆτον	ῶμεν	-ῆτε	-ῶσι
Sic *Indef.* 2. τυπ -ῶ -ῇς -ῇ. &c.										

Infinitivi *Præs.* τύπτ-εσθαι, *Perfect.* τετύφθ-αι.
Paulo post Fut. τετύψ-εσθαι.
Indef. 1. τυφθ } ῆναι *Fut.* 1. τυφθ } ήσεσθαι.
Indef. 2. τυπ } *Fut.* 2. τυπ }

Participium.

Præs. τυπτ όμε-
Perf. τετυμμέ-
Paulo post Fut. τετυψ-όμε-
Fut. 1. τυφθ-ησόμε-
Fut. 2. τυπ-ησόμε-
} νος, νη, νον, νου, νης, νου, &c.
Indef. 1. τυφθ } εὶς εῖσα, έν· έντος, είσης, έντος, &c.
Indef. 2. τυπ }

Conjugatio per Modos & Tempora.

	Indicat.		Imp.	Optat.	Subj.	Infin.
Præs.	τύπτ	-ομαι	ου	οίμην	ωμαι	εσθαι
Imperf.	ἐτυπτ	-όμην				
Perf.	τέτυ	-μμαι	ψο	μμένος εἴην	μμένος ὦ	φθαι
Pl. perf.	ἐτετύ	-μμην				
Paulo p. F.	τετύψ	-ομαι		οίμην		-εσθαι
Indef. 1.	ἐτύφ	-θην	θητι	θείην	θῶ	θῆναι
Fut. 1.	τυφ	-θήσομαι		θησοίμην		θήσεσθαι
Indef. 2.	* ἐτύπ	-ην	ηθι	είην	ῶ	ῆναι
Fut. 2.	τυπ	-ήσομαι		ησοίμην		ήσεσθαι

Partic. *Præs.* τυπτ όμενος, *Perf.* τετυ-μμένος, *Paulo p. Fut.* τετυψ όμενος, *Indef.* 1. τυφ-θείς, *Fut.* 1. τυφ-θησόμενος, *Indef.* 2. τυπ-εις *Fut.* 2. τυπ ησόμενος.

* Augmentum Indefinitorum non procedit ultra Indic.

Formatio Temporum.

Præsens formatur à Præsenti Activo, mutando ω in ομαι· ut, τύπτω, τυπτομαι.

Imperfectum, ab Imperfecto Activo, mutando ον in όμην· ut, ἐτυπτον ἐτυπτόμην.

Indefinitum secundum, ab Indefinito secundo Activo, verso ον in ην· ut, ἔτυπον, ἐτύπην.

Futurum

Præteritum, & Indefinitum secundum: Vel (2.) Ce ta, quæ noscuntur ex formatione.

Modi quinque sunt: Indicativus, Imperativus, (tivus, (qui non rarò Potentialis vim habet) Subjunć & Infinitivus.

† Reverà tantùm 4. nam contracta & Verba in μι sunt tantum species tertiæ conjugationis, in quibusdam paulò variæ.

Conjugationes sunt † decem: Quatuor Barytono tres Contractorum, tres Verborum in μι.

Conjugatio dignoscitur per literam formativam, Characteristicam. Characteristica Præsentis est l præcedens -ω vel -ομαι, -μι vel -μαι. Character Futuri & Præteriti est litera utriusvis propria.

Characteristica Futuri distinguit conjugationes l tonorum; cætera tantùm sua & cognata tempora.

Dicuntur Verba Barytona, quia in eorum ultin telligitur tonus Gravis.

Characteristicæ.

In Conjugatione	*Præsentis*			*Futuri*		*Pra*
primâ	π τέρπω	ψ	τέρψω	φ	τέτ
	β λείβω		λείψω		λέλ
	φ γράφω		γράψω		γέγ
	πτ τύπτω		τύψω		τέτ
secundâ	κ πλέκω	ξ	πλέξω	χ	πέ
	γ λέγω		λέξω		λέλ
	χ βρέχω		βρέξω		βέβ
	σσ ὀρύσσω				
	ττ ὀρύττω		ὀρύξω		ὤρ
tertiâ	τ ἀνύτω	σ	ἀνύσω	κ	ἤνι
	δ σπεύδω		σπεύσω		ἔσ
	θ πλήθω		πλήσω		πέ
	ζ φράζω		φράσω		πέ
	ω pur. τίω		τίσω		τέ
quartâ	λ ψάλλω	ω	ψαλῶ	κ	ἔψ
	μ νέμω		νεμῶ		νεν
	ν φαίνω		φανῶ		πέ
	ρ σπείρω		σπερῶ		ἔσ
	μν τέμνω		τεμῶ		τε

Typus Barytonorum in Voce Activa.

		Singulariter.			Dualiter.		Pluraliter.		
Indicativi *Præs.*	τύπτ	-ω	-εις	-ει	-ετον	-ετον	-ομεν	-ετε	-ουσι
Imperfect.	ἔτυπτ	-ον	-ες	-ε	-ετον	-έτην	-ομεν	-ετε	-ον
Futur. 1.	τύψ	-ω	-εις	-ει	-ετον	-ετον	-ομεν	-ετε	-ουσι
Indef. 1.	ἔτυψ	-α	-ας	-ε	-ατον	-άτην	-αμεν	-ατε	-αν
Perfect.	τέτυφ	-α	-ας	-ε	-ατον	-ατον	-αμεν	-ατε	-ασι
Plusq. perf.	ἐτετύφ	-ειν	-εις	-ει	-ειτον	-είτην	-ειμεν	-ειτε	-εισαν
Indef. 2.	ἔτυπ	-ον	-ες	-ε	-ετον	-έτην	-ομεν	-ετε	-ον
Futur. 2.	τυπ	-ῶ	-εῖς	-εῖ	-εῖτον	-εῖτον	-οῦμεν	-εῖτε	-οῦσι
Imper. *Præs. & Imp.*	τύπτ		-ε	-έτω	-ετον	-έτων		-ετε	-έτωσαν
Perfect.	τέτυφ		-ε	-έτω	-ετον	-έτων		-ετε	-έτωσαν
Indef. 1.	τύψ		-ον	-άτω	-ατον	-άτων		-ατε	-άτωσαν
Indef. 2.	τύπ		-ε	-έτω, *&c.* ut Perfectum τετυφε.					
Optativa *Pr. & Imp.*	τύπτ	-οιμι	-οις	-οι	-οιτον	-οίτην	-οιμεν	-οιτε	-οιεν
Futur. 1.	τύψ	-οιμι	-οις	-οι	-οιτον	-οίτην	-οιμεν	-οιτε	-οιεν
Indef. 1.	τύψ	-αιμι	-αις	-αι	-αιτον	-αίτην	-αιμεν	-αιτε	-αιεν
Perfect.	τετύφ	-οιμι	-οις	-οι	*&c.* ut Fut. τύψοιμι		Sic & Indef. 2. τύποιμι		
Futur. 2.	τυπ	-οῖμι	-οῖς	-οῖ	-οῖτον	-οίτην	-οῖμεν	-οῖτε	-οῖεν
Subj. *Præs. & Imp.*	τύπτ	-ω	-ῃς	-ῃ	-ητον	-ητον	-ωμεν	-ητε	-ωσι
Indef. 1.	τύψ	-ω	-ῃς	-ῃ	-ητον	-ητον	-ωμεν	-ητε	-ωσι
Perfect.	τετύφ	-ω	-ῃς, *&c.* ut Indef. 1. τύψω. Sic & Indef. 2. τύπω.						

Infinitivi *Pres.* & *Imp.* τύπτ-ειν, *Fut.* 1. τύψ-ειν, *Indef.* 1. τύψ-αι. *Perf.* & *Plu. perf.* τετυφ-έναι, *Fut.* 2. & *Indef.* 2. τυπ-εῖν.

Participium *Præs.* τυπτ -ων -ουσα -ον, G. -οντος, -ούσης -οντος, &c. Sic *Fut.* 1. τύψων. & *Indef.* 2. τύπών.

Indef. 1. τυψ -ας -ασα -αν. G. -αντος, -άσης -αντος, &c. *Perf.* τετυφ -ὼς -υῖα -ὸς, G. -ότος υίας -ότος, &c. *Fut.* 2. τυπ-ῶν -οῦσα -οῦν. G. οῦντος -ούσης -οῦντος, &c.

Vocativus Participiorum idem est cum Nominativo.

Conjugatio per Modos & Tempora.

	Indic.	Imper.	Optat.	Subj.	Infinit.	Partic.
Præs.	τύπτω	τυπτε	τυπτοιμι	τύπτω	τύπτειν	τύπτων·
Imp.	ἐτυπτον					
Fut. 1.	τύψω		τύψοιμι		τύψειν	τύψων·
Ind. 1.	ἔτυψα	τύψον	τύψαιμι	τύψω	τύψαι	τύψας·
Perf.	τέτυφα	τέτυφε	τετυφοιμι	τετύφω	τετυφέναι	τετυφώς·
Plusq.	ἐτετύφειν					
Ind. 2.	ἔτυπον	τύπε	τύποιμι	τύπω	τυπεῖν	τυπών·
Fut. 2.	τυπῶ		τυποῖμι		τυπεῖν	τυπῶν·

Futurum primum quartæ variatur ut Futurum secundum τυπῶ· ut, σπερῶ, σπεροῖμι, σπερεῖν, σπερῶν.

Temporum Formatio.

Præsens est Thema & Fundamentum.

Imperfectum formatur à Præsenti, mutando ω in ον, & præponendo augmentum ; ut, τύπτω ἔτυπτον.

Augmentum est duplex, Syllabicum vel Temporale, utrumque præfigitur Imperfecto, Perfecto, & Plusquamperfecto, Paulo-post-Futuro, Indefinito primo & secundo, in Indicativo ; sed in reliquis modis solis Perfecto & Paulo post-Futuro,

Syllabicum Augmentum est ε præfixum Verbo, cum incipit à consonâ, augens syllabas.

Si verbum incipiat à ῥ, geminatur ῥ post ἑ in omnibus temporibus quæ augentur; ut, ῥίπτω ἔῤῥιπτον.

Temporale Augmentum est η vel ω præfixum Verbo pro initiali mutabili, augens tempus.

Mutabiles sunt α, ε, ο, αι, αυ, οι· α & ε in η, ο in ω mutatur, ι diphthongorum subscripto; ut, ἀκέω, ἤκεον· ἐρείδω, ἤρειδον· αἰκίζω, ᾔκιζον. οἰκίζω, ᾤκιζον.

Sed ἄω, ἀΐω, ἀηθέσσω, ἀηδίζομαι augmentum non admittunt, uti nec derivata ab οἴαξ, οἶνος, οἰωνὸς, & οἶστρος· & interdum pauca particularia ab οι incipientia.

Quædam ab ε incipientia pro augmento adsciscunt ι post ε· ut, ἔχω, εἶχον· ἕπω, εἶπον, & εἶπα (quod servat augmentum in omnibus modis) &c.

Si verbum incipiat ab immutabili, nullum habet augmentum: Immutabiles autem sunt, η, ι, υ, ω, ει, ευ, ου, ut, ἥκω, ἧκον· οὐτάζω, οὔταζον, &c.

Augmenta Compositorum.

Verba composita augmenta habent in medio, si incipiant à Præpositione, vel δυς & ευ ante mutabilem; ut, καταγινώσκω, κατεγίνωσκον, δυσαρεστέω, δυσηρέστεον· εὐεργετέω, εὐηργέτεον. Excipe pauca; ut, ἀμφισβητέω, ἠμφισβήτεον, &c.

Cætera augmentum habent in initio; ut, φιλοσοφέω, ἐφιλοσόφεον. Quædam tamen in principio & in medio augentur; ut, ἀνορθόω, ἠνώρθοον, &c. Nonnulla interdum in principio, interdum medio; ut, ἀνοίγω, ἤνοιξα, & ἀνέῳξα, &c.

Futurum Primum.

Formatur à Præsenti mutando ultimam syllabam in conjugatione

- 1mâ in ψω· ut, τύπτω, τύψω.
- 2dâ in ξω· ut, λέγω, λέξω.
- 3tiâ in σω· ut, ᾄδω, ᾄσω.
- 4tâ circumflectitur ῶ & penult. corripitur; ut, κρίνω, κρινῶ.

Verba multa in ζω formant Futurum & Præteritum cæteraque tempora quæ inde manant, ad formam secundæ Conjugationis per ξω & χα· ut, στηρίζω, στηρίξω, ἐστήριχα, &c.

Nonnulla habent ξω & σω· ut, ἁρπάζω, &c.

Duo habent γξω· viz. κλάζω, πλάζω *.

Quædam etiam in σσω, formant Tempora ad formam tertiæ Conjugationis; ut, πράσσω, † πράσω, πέπραχα &c.

Penultima Futuri primi quartæ Conjugationis corripitur, vel elidendo secundam Consonam; ut, τίμνω τιμῶ, vel secundam Vocalem Diphthongi; ut φαίνω φανῶ· vel breviando Ancipitem; ut, κρίνω, κρινῶ.

Quædam Futura spiritum Thematis retrahunt; ut θρέψω à τρέφω, θρίξω, à τρέχω, θύψω à τύφω, & ἕξω à ἔχω· Καίω facit καύσω, & κλαίω, κλαύσω.

' Σαλπίζω, ζω & γξω.

† Vendo.

Indefinitum primum

Formatur à Futuro primo, mutando ω in α, & præponendo augmentum; ut, τύψω, ἔτυψα.

Quinque Indefinita prima Futuri primi Characteristicam non assumunt; ἔθηκα, ἔδωκα, ἧκα, εἶπα, ἤνεγκα.

Penultima Indefiniti primi, semper longa, unde in quartâ Conjugatione α mutatur in η (ι si deperditum sit in Futuro, hîc subscripto) & ε in ει· ut φαίνω φανῶ, ἔφηνα· σπείρω, σπερῶ, ἔσπειρα.

Præteritum Perfectum

Formatur à Futuro primo mutando in Conjug. { 1. ψω in φα; 2. ξω in χα; 3. σω in κα; 4. ῶ in κα sed μῶ in μηκα· } & præponendo Augmentum; ut, σκάψω, ἔσκαφα· quod si verbum incipiat à simplice consona vel * mutâ ante liquidam repetitur prima Consona ante ε· ut, τύψω, τέτυφα· γράψω γέγραφα.

* Exci-

* Excipe γν, quod ε tantùm præponit. Sed μν repetit μ. Sic κἰάομαι, πλήσσω, & inusitata πλάομαι, πλόω priorem Consonam. Et pauca vel præponunt, vel negligunt.

In omni reduplicatione, tenuis pro aspiratâ ponitur; ut, φράζω, πέφρακα. Idem fit in omni syllabà cujusque dictionis, quoties syllabam proximè sequentem Aspirata inchoat; ut, θάψω, τέταφα, ἔταφον.

Dissyllaba quartæ Conjugationis mutant ε futuri in α· ut, στελῶ, ἔσταλκα. Sed retinetur ε futuri in μῶ· ut, νεμῶ, νενέμηκα.

Dissyllaba in είνω, ίνω, ύνω, abjiciunt ν futuri in Præterito; ut, κρινῶ, κέκρικα. Cætera mutant ν in γ· ut, φανῶ, πέφαγκα.

Perfecta in -ηκα, non rarò abjiciunt primam vocalem thematis; ut, κεκάμηκα (à κάμνω) κέκμηκα.

Plusquam Perfectum

Formatur à Præterito, mutando α in ειν, & præponendo ε si verbum incipiat à Consonâ; ut, τετυφα, ἐ τέφειν.

Indefinitum secundum

Idem est aliquando cum Imperfecto; ut, ἔγραφον.

Penultima Indefiniti secundi hyperdissyllabi brevis est in sequentibus.

1. Penultima positione longa sic corripitur.

Verba quæ habent penultimam longam propter κἰ, λλ, μν, πἰ, abjiciunt posteriorem Consonam; ut, τύπἰω, ἔτυπἰον, ἔτυπον.

Verba in ζω, σσω, vel τἰω, si forment futurum primum in ξω habent Indefinitum secundum in * γον· ut, τάτἰω, vel τάσσω, τάξω, ἔταγον· -σω verò vertitur in -δον· ut, φράζω, φράσω, ἔφραδον.

* Sic ἴσμυγον, ἔψυγον à σμύχω, ψύχω.

2. Penultima

2. Penultima naturâ longa sic corripitur: η, ω, α αυ, mutantur in α· ut, λήθω, ἔλαθον. [Sic & ε. ut † Exceptis τρέπω, ἔτραπον. †] ευ vertitur in υ· ut, φεύγω, ἔφυγον· ἔλεγον, ἔβλεπον, ἔγλεφον, ἔτεκον. in ο· ut, ἀκέω, ἤκοον. ει in ι· ut, λείπω, ἔλιπον. Sed in quartâ conjugatione dissyllaba vertunt ει in α· ut, σπείρω ἔσπαρον. Trissyllaba ει in ε· ut, ὀφείλω, ὤφελον.

Reliqua hyperdissyllaba retinent consonas themati & circumflexa etiam vocales; ut, τέρπω, ἔταρπον· δυπέω ἔδυπον.

Nonnulla pro π tenui thematis consonâ sumunt Mediam β ut, ἔολαβον, ἔκρυβον, à βλάπτω, κρύπτω, &c. Aspiratam φ· ut, ἦφον, ἔοαφον, ab ἅπτω, βάπτω, &c.

Verba in ω purum exeuntia carent plerumque Indefinito & Futuro secundis, atque Præterito Medio. Multa etiam alia; ut, λήγω, &c. præcipuè polysyllaba in ζ & σσω· ut, φροντίζω, φυλάσσω.

Futurum secundum

Formatur ab Indefinito secundo mutando ον in ω circumflexum & abjiciendo augmentum; ut, ἔτυπον, τυπῶ.

Reliqui modi cum suis temporibus formantur ab Indicativo, tempora similia à similibus.

Tertiis personis Verborum in ι vel ε definentibns ν additur, si vocalis sequatur; & aliquando apud Poetas ante consonam.

Persona secunda & tertia singularis in Subjunctivo Verbi cujusvis Activi, & secunda singularis temporum in μαι habent ι subscriptum finalibus α, η, ω· Eædem vocales ante μην sub se habent ι in Perfecto Optativo Passivi, retinentque per omnes numeros & personas; ut βεβοῄμην.

Anomalum

Anomalum Εἰμὶ Sum.

Indicativus.

Sing.	Dual.	Plural.
Præs. εἰμὶ, εἷς vel εἶ, ἐστὶ,	ἐστὸν, ἐστὸν	ἐσμὲν, ἐστὲ, εἰσί.
Imp. ἦν, ἦς, ἦ· ἦν, Att.	ἦτον, ἤτην	ἦμεν, ἦτε, ἦσαν.
Plusq. ἤμην, ἦσο, ἦτο	ἤμεθον, ἦσθον, ἤσθην	ἤμεθα, ἦσθε, ἦντο.
Fut. ἔσομαι, ἔσῃ, ἔσεται	ἐσόμεθον, ἔσεσθον, σθον	-όμεθα, εσθε, ονται

Imperativus,

Præs. ἴσθι ἔσθι vel ἔσο, ἔστω	ἔστον, ἔστων	ἔστε, ἔστωσαν

Optativus.

Praes. εἴην, εἴης, εἴη	εἴητον, εἰήτην	εἴημεν, εἴητε, εἴησαν

Fut. ἐσοίμην, ἔσοιο, ἔσοιτο, &c.

Subjunctivus.

Præs. ὦ, ᾖς, ᾖ	ἦτον, ἦτον	ὦμεν, ἦτε, ὦσι.

Infinitivus. Participium.

Præs. εἶναι. *Fut.* ἔσεσθαι. *Præs.* ὢν, οὖσα, ὄν, *Fut.* ἐσόμενος.

Conjugatio per Modos & Tempora.

Indicat.	Imperat.	Optat.	Subj.	Infin.	Partici[p.]
Præs. εἰμὶ	ἴσθι vel ἔσθι, ἔσο	εἴην	ὦ	εἶναι	ὤν·
Imperf. ἦν					
Fut. ἔσομαι		ἐσοίμην	ἔσωμαι	ἔσεσθαι	ἐσόμενος
Plusq. perf. ἤμην					

Εἶμι, *Eo, ibo.*

Ind. *Præs.* εἶμι, εἶς vel εἶ, εἶσι, D. ἴτον, ἴτον, P. ἴμεν, ἴτε, ἴσι· [& ἴασι
Imp. εἶν, εἶς, εἶ, D. ἴτον, ἴτην, P. ἴμεν, ἴτε, ἴσαν.
Perf. Act. εἶκα. *Indef.* εἶσα inusit. unde εἶσαν, ἤϊσαν, &c.
Indef. 2. ἶον, quod percurrit modos. *Perf. Med.* εἶα, unde ἦ-
ἤϊα, *Indef.* &c. *Plusq.* ἤειν. *Fut.* εἴσομαι.
Imperat. *Præs.* ἴθι vel εἶ, ἴτω, D. ἴτον, ἴτων, P. ἴτε, ἴτωσαν.
Infin. ἰέναι, ἰέναι, & ἴμεναι in comp.

Typus Barytonorum in Voce Passivâ.

		Singulariter.			Dualiter.			Pluraliter.		
Indic. *Præs.*	τύπ]	-ομαι	-ῃ	-εται	-όμεθον	-εσθον	-εσθον	-όμεθα	-εσθε	-ονται
Imperf.	ἐτύπ]	-όμην	΄-ȣ	΄-ετο	΄-όμεθον	΄-εσθον	-έσθην	-όμεθα	΄-εσθε	΄-οντο
Perfect.	τέτυ	-*μμαι	-ψαι	-πται	μμεθον	-φθον	-φθον	΄-μμεθα	-φθε	-μμένοι εἰσί
Pl. perf.	ἐτετύ	-μμην	-ψο	-πτο	΄-μμεθον	-φθον	΄-φθην	-μμεθα	-φθε	-μμένοι ἦσαν
Paulo p. F.	τετύψ	-ομαι	-ῃ	-εται	-όμεθον	-εσθον	-εσθον	-όμεθα	-εσθε	-ονται
Indef. 1.	ἐτύφθ	-ην	-ης	-η		-ητον	-ήτην	-ημεν	-ητε	-ησαν.
Sic *Indef.* 2. ἐτύπ -ην -ης, &c. *Fut.* 1. τυφθ-ήσομαι. *Fut.* 2. τυπ-ήσομαι, ut *Paulo post Fut.*										
Imper. *Præs.*	τύπ]		-ȣ	-εσθω		-εσθον	-έσθων		-εσθε	-έσθωσαν
Perfect.	τέτυ		-ψο	΄-φθω		-φθον	΄-φθων		-φθε	΄-φθωσαν
Indef. 1.	τύφθ		-ητι	-ήτω		-ητον	-ήτων		-ητε	-ήτωσαν
Indef. 2.	τύπ		-ηθι	-ήτω		-ητον	-ήτων		-ητε	-ήτωσαν
Opt. *Præs.*	τύπ]	-οίμην	΄-οιο	΄-οιτο	-οίμεθον	΄-οισθον	-οίσθην	-οίμεθα	΄-οισθε	΄-οιντο
Perfect.	τετυμμ	-ένος εἴ-ην	-ης	-η	-ένω	-εἴητον	-εἰήτην	-ένοι εἴ -ημεν	-ητε	-ησαν
Paulo p. F.	τετύψ	-οίμην	΄-οιο	΄-οιτο	-οίμεθον	΄-οισθον	-οίσθην	-οίμεθα	-οισθε	-οιντο
Indef. 1.	τυφθ	-είην	-είης	-είη		-είητον	-ειήτην	-είημεν	-είητε	-είησαν
Sic *Indef.* 2. τυπ -είην. *Fut.* 1. τυφθησοίμην, & *Fut.* 2. τυπησοίμην, ut *Paulo post Fut.*										
Subj. *Præs.*	τύπ]	-ωμαι	-ῃ	-ηται	-ώμεθον	-ησθον	-ησθον	-ώμεθα	-ησθε	-ωνται
Perfect.	τετυμμ	-ένος ὦ	-ῇς	-ῇ	-ένω	-ἦτον	-ἦτον	-ένοι ὦμεν	-ἦτε	-ὦσι
Indef. 1.	τυφθ	-ῶ	-ῇς	-ῇ		-ῆτον	-ῆτον	ῶμεν	-ῆτε	-ῶσι
Sic *Indef.* 2. τυπ -ῶ -ῇς -ῇ. &c.										

Infinitiv

Infinitivi *Præs.* τύπ]-εσθαι, *Perfect.* τετύφθ-αι.
Paulo post Fut. τετύψ-εσθαι.
Indef. 1. τυφθ } ῆναι *Fut.* 1. τυφθ } ήσεσθαι.
Indef. 2. τυπ } *Fut.* 2. τυπ }

Participium.

Præs. τυπ] όμε-
Perf. τετυμμέ-
Paulo post Fut. τετυψ-όμε- } ν©, νη, νόν, νȣ, νης, νȣ, &c.
Fut. 1. τυφθ-ησόμε-
Fut. 2. τυπ-ησόμε-
Indef. 1. τυφθ } εὶς εῖσα, έν· έντ©, είσης, έντ©, &c.
Indef. 2. τυπ }

Conjugatio per Modos & Tempora.

	Indicat.		Imp.	Optat.	Subj.	Infin.
Præs.	τύπ]	-ομαι	ȣ	οίμην	ωμαι	εσθαι
Imperf.	ετυπ]	-όμην				
Perf.	τέτυ	-μμαι	ψο	μμέν© εἴην	μμέν© ὦ	φθαι
Pl. perf.	ἐτετύ	-μμην				
Paulo p. F.	τετύψ	-ομαι		οιμην		-εσθαι
Indef. 1.	ἐτύφ	-θην	θητι	θείην	θῶ	θῆναι
Fut. 1.	τυφ	-θήσομαι		θησοίμην		θήσεσθαι
Indef. 2.	* ἐτύπ	-ην	ηθι	είην	ῶ	ῆναι
Fut. 2.	τυπ	-ήσομαι		ησοίμην		ήσεσθαι

Partic. *Præs.* τυπ] όμεν©, *Perf.* τετυ-μμέν©, *Paulo p. Fut.* τετυψ όμεν©, *Indef.* 1. τυφ θείς, *Fut.* 1. τυφ-θησόμεν©, *Indef.* 2. τυπ εὶς *Fut.* 2. τυπ ησόμεν©.

* Augmentum Indefinitorum non procedit ultra Indic.

Formatio Temporum.

Præsens formatur à Præsenti Activo, mutando ω in ομαι· ut, τύπ]ω, τυπτομαι.

Imperfectum, ab Imperfecto Activo, mutando ον in όμην· ut, ἔτυπτον ἐτυπ]όμην.

Indefinitum secundum, ab Indefinito secundo Activo, verso ον in ην· ut, ἔτυπον, ἐτύπην.

Futurum

Futurum secundum à Futuro secundo Activo, mutato ῶ in ήσομαι· ut, τυπῶ, τυπήσομαι.

Perfectum denique à Perfecto Activo, mutando in Conjugatione

Primâ φα { purum in μμαι· ut, τέτυφα, τέτυμμαι.
impurum in μαι· ut, τέτριφα, τέτριμμαι.

Secundâ χα { in γμαι· ut, λέλεχα, λέλεγμαι.
post γ in μαι· ut, ἤλεγχα, ἤλεγμαι.

Tertiâ κα in { σμαι· ut, πέπεικα, πέπεισμαι.
μαι cum penultima Perfecti Activi sit longa & Characteristica Præsentis ω purum; ut, λέλυκα, λέλυμαι.

Quartâ κα in μαι· ut, ἔψαλκα, ἔψαλμαι.

Quædam verba in ω purum formant Perfectum

1. In σμαι· cum penultima sit longa; ut, ἤκουκα, ἤκουσμαι· Sic κελεύω, κρούω, παίω. σείω, &c.

2. In μαι, cum penultima sit brevis aut anceps, ut, ἤροκα, ἤρομαι· Sic θύω, λύω, ὁράω, πειράω, &c.

3. In σμαι & μαι· ut, κέκλεικα. κέκλεισμαι & κέκλειμαι.

Dissyllaba primæ quæ in penultimâ habent τρε mutant ε in α, ut, στρέφω, ἔστρεφα, ἔστραμμαι.

In secundâ & tertiâ conjugatione penultima ευ frequentius abjicit ε· ut, πέφυγμαι, κέχυμαι.

Verba in αίνω & ύνω sæpe formant perfectum in σμαι· ut, μιαίνω, μολύνω, μεμίασμαι, μεμόλυσμαι.

Personæ Perfecti.

Secunda singularis oritur à primà, mutando consonas ante αι in Characteristicam Futuri primi Activi; ut, τέτυμμαι, τέτυψαι· Solam verò μ post liquidam thematis; ut, τέτριμμαι, τέτρισαι. In quartâ μ semper vertitur in σ· ut, ἔσπαρμαι, ἔσπαρσαι.

Tertia singularis profluit à secunda, verso * σ in τ, ut; ἔσπαρσαι, ἔσπαρται.

Secunda & tertia dualis, & secunda pluralis à tertiâ singulari, mutando tenues in aspiratas; ut, τέτυπται, τέτυφθον, τέτυφθε. Assumitur σ ante θ; ut, κέκρισται, σθον.

* ...ι tertiis ...μαι, σ ...netur ...rferto ...t, ...σται.

In

In reliquis modis; Imperativus deducit secundam singularem à secundâ singulari Indic. reliquas à secundâ plurali; ex quâ etiam fluit perfectum Infinitivi; ut, τέτυ-φθι, -φθαι.

Optativus & Subjunctivus usitatissimè formantur per participium & εἴην, ὦ. Quandoque in Optativo μαι purum Indicativi vertitur in μην· ut, λέλυμαι, λελυμένος εἴην, & λελύμην· At α, ε, ο assumunt ι ante μην in Optativo, & in Subjunctivo mutant brevem in ω· ut, ἔκταμαι, ἐκταίμην, ἐκτῶμαι.

Tertia pluralis fit à tertiâ singulari definente in ται purum, posito ν ante ται· ut, κέκριται, κέκρινται. Quod si tertia singularis desinat in ται impurum, tertia pluralis effertur per participium suum & tertiam pluralem Verbi εἰμὶ, ut, τέτυπται, τετυμμένοι, εἰσί. Similiter post υ diphthongi. Ad hunc modum plusquam perfectum format personas.

Cætera tempora passivæ vocis formantur à Perf. passiv.

Plusquam perfectum à prima singulari, verso μαι in μην, & præfixo ε si incipiat à consonâ; ut, τέτυμμαι, ἐτετύμμην.

Paulo post Futurum à secunda singulari, posito ομ ante αι· ut, τέτυψαι, τετύψομαι.

Indefinitum primum à tertiâ singulari mutando ται in θην, ut, ἤκουσται, ἠκούσθην· κ & π ante ται in suas aspiratas; ut, ὤρυκται, ὠρύχθην· Repetita consona abjicitur; ut, τέτυπται, ἐτύφθην.

Indefinitum primum interdum assumit σ in penultimâ; ut, ἐμνήσθην à μέμνηται. Interdum amittit σ· ut, ἐσώθην à σέσωσται. In nonnullis vertit η in ε· in aliis retinet utrumque; ut, ἐῤῥήθην, & ἐῤῥέθην.

Verba quæ in Perfecto verterant ε in α, hic resumunt ε; ut, ἔστραπται, ἐστρέφθην.

Futurum primum formatur ab Indefinito primo mutando ν in σομαι, & amovendo augmentum; ut, ἐτύφθην, τυφθήσομαι. Reperitur aliquando in Subjunctivo*.

* Rari in Imp ut ἐπιδ

Propofitum Verbum pro ratione Vocis fic conjugetur.

Act.	*Præf.*	τύπτω	*Fut.* 1.	τύψω	*Perf.*	τέτυφα.
Paff.		τύπτομαι	*Perf.*	τέτυμμαι	*Ind.* 2.	ἐτύπην
Med.		τύπτομαι	*Fut.* 1.	τύψομαι	*Perf.*	τέτυπα
Dep.		δέχομαι	*Fut.* 1.	δέξομαι	*Perf.*	δέδεγμαι.

Verba Contracta.

Verba tertiæ Conjugationis in -άω -έω -όω contractionem patiuntur in Præfenti & Imperfecto, in cæteris non variant.

Characteristicæ.

	Præfentis,		*Futuri,*		*Præteriti.*	
In Con-jug.	1. -άω	τιμάω	ήσω	τιμήσω	ηκα	τετίμηκα
	2. -έω	φιλέω		φιλήσω		πεφίληκα
	3. -όω	χρυσόω	-ώσω,	χρυσώσω	-ωκα,	κεχρύσωκα.

Ratio Contrahendi. In primâ Conjugatione.

Si ο vel ω fequitur α, fit Contractio in ω.

Si quævis alia vocalis vel diphthongus fequatur α, fit contractio in α.

In fecundâ Conjugatione.

Εε contrahitur in ει· εο in ου·

Si vocalis longa aut diphthongus fequatur ε fit contractio tollendo ε. Sed diffyllaba fecundæ admittunt tantùm contractionem quæ fieri folet per ει. Aliæ terminationes manent incontractæ; ut, πλέω, πλέεις, πλεῖς· Non ita quædam compofita.

In tertiâ Conjugatione.

Si ω vel η fequatur ο, fit contractio in ω. Si ε vel ο vel ου fequatur ο, fit contractio in ου. Si quævis alia vocalis vel diphthongus fequatur ο, fit contractio in οι· ut, χρυς -όη -οῖ nifi quod in Infinitivo όειν contrahitur in οῦν· ut, χρυσόειν, χρυσοῦν.

Formatio

Formatio Temporum.

Per omnes voces eadem est quæ Barytonorum, sed Futurum primum exigit Vocalem longam ante σω. Excipe

In Conjugatione primâ, Verba quæ habent ε vel ι, item λ vel ρ purum ante άω formant futurum in άσω & perfectum in ακα· ut, ἐάω, ἐάσω, εἴακα. His adde particularia δικάω, διψάω. &c. Item quæ faciunt Verba in -αννύω vel -άσκω· ut, πετάω, πεταννύω· δράω, διδράσκω, &c.

Quaedam habent άσω & ήσω praecipuè apud Poetas. Nonnunquam ex Perfecto tollitur κ, & penultima corripitur; ut, γέγηκα, γέγαα. Idem fit in Verbis in -μι, ut, ἕστηκα, ἕσταα· unde Participia magis usitata, γεγαὼς, γεγώς· ἑσταὼς, ἑστώς.

Perfectum primae Conjugationis (eliso κ) format Participium contractum, quod sic inflectitur.

N. γεγ -αὼς, -ὼς, -αυῖα, -ῶσα, -αὸς -ώς· G. αότος -ῶτος, -αυίας, -ώσης, αότος, -ῶτος, &c.

In Conjugatione secundâ, Quaedam formant Futurum in έσω, & Perfectum in -εκα· ut, τελέω, &c. Item quae formant Verba in εννύω vel -έσκω. Nonnulla habent -έσω & -εκα, ήσω & -ηκα. Praecipuè apud Poetas: ut, κορέω, &c. Δέω, δήσω, δέδηκα. Καλέω, καλήσω, κεκληκα. Dissyllaba quaedam formant Futurum in εύσω, & Perfectum in ευκα· ut, θέω, πλέω, &c.

In Conjugatione tertiâ, Quaedam formant Futurum & Præteritum per penultimam ο· ut, ἀρόω, ὀμόω, &c.

Indefinitum secundum formatur ab imperfecto, abjectâ vocali ante -ον· ut, ἐτίμαον, ἔτιμον. ἐφίλεον, ἔφιλον.

Futurum secundum ut apud Barytona. Utrumque reperitur tantùm in contractis per † ω impurum, & praecipuè secundae.

† Et à th matibus minus us tatis.

Typus Contractorum in Voce Passiva.

Indic. *Præs.*	1. τιμ-	άο ῶ μαι ; άη ᾳ άε ᾶ ται	αό ώ μεθον ; άε ᾶ σθον ; -σθον	αό ώ μεθα ; άε ᾶ σθε ; άο ῶ νται
	2. φιλ-	έο ῦ ; έη ῆ έε εῖ	εό ύ ; έε εῖ	εό ύ ; έε εῖ ; έο ῦ
	3. χρυσ-	όο ῦ ; όη οῖ όε ῦ	εό ύ ; όε ῦ	οό ύ ; όε ῦ ; όο ῦ
Imperf.	1. ἐτιμ-	αό ώ μην ; αυ ῶ αέ ᾶ το	αό ώ μεθον ; άε ᾶ σθον ; αέ ά σθην	αό ώ μεθα ; άε ᾶ σθε ; άο ῶ ντο
	2. ἐφιλ-	εό ύ ; έυ ῦ έε εῖ	εό ύ ; έε εῖ ; εέ εί	εό ύ ; έε εῖ ; έο ῦ
	3. ἐχρυς	οό ύ ; όυ ῦ όε ῦ	οό ύ ; όε ῦ ; οέ ύ	οό ύ ; όε ῦ ; όο ῦ
Imper. *Præs.*	1. τιμ-	αυ ῶ αέ ά σθω	αε ᾶ σθον ; αέ ά σθων	αε ᾶ σθε ; αέ α σθωσαν
	2. φιλ-	έυ ῦ εέ εί	έε εῖ ; εέ εί	έε εῖ ; έε εί
	3. χρυς-	όυ ῦ οέ ύ	όε ῦ ; οέ ύ	όε ῦ ; οέ ύ
Optat. *Præs.*	1. τιμ-	αοί ῴ μην ; άοι ῷ	αοί ῷ μεθον ; άοι ῷ σθον ; αοί ῷ σθην	αοί ῷ μεθα ; άοι ῷ σθε
	2. φιλ-	εοί οί ; έοι οῖ -το	εοί οί ; έοι οι ; εοὶ οί	εοί οί ; έοι οί ; -ντο
	3. χρυς-	οοί οί ; όοι οῖ	οοί οί ; όοι οι ; οοί οί	οοί οί ; όοι οί
Perf.	1 τετιμ-	ήμην ῇο ητο	ημεθον ησθον ησθην	ημεθα ησθε ηντο
	2. πεφιλ-	ημην ηο, &c. ut prima		
	3. κεχρυσ-	ώμην ῷο ῶτο	ώμεθον ῷσθον ῷσθην	ώμεθα ῷσθε ῷντο
Subju. *Præs.*	1. τιμ-	άω ῶ μαι ; άη ᾳ άη ᾶ ται	αώ ώ μεθον ; άη ᾶ σθον	αώ ώ μεθα ; άη ᾶ σθε ; άω ῶ νται
	2. φιλ-	έω ῶ ; έη ῃ έη ῆ	εώ ώ ; έη ῆ	εώ ώ ; έη ῆ ; έω ῶ
	3. χρυσ-	όω ῶ ; όῃ οῖ όη ῶ	οώ ώ ; όη ῶ	οώ ώ ; όη ῶ ; όω ῶ
Perf.	1. τετιμ- } 2. πεφιλ- }	ῶμαι ῃ ηται	ωμεθον ῆσθον ῆσθον	ώμεθα ῆσθε ῶνται
	3. κεχρυσ-	ῶμαι ῷ ῶται	ώμεθον ῶσθον ῶσθον	ώμεθα ῶσθε ῶνται
Infinit. *Præs.*	1. τιμ-	αεσθαι ᾶσθαι	Particip. *Praes.* 1. τιμ- αό ώ	} μενος, μένη, μενον.
	2. φιλ-	έεσθαι εῖσθαι	2. φιλ- εό ύ	
	3. χρυς-	όεσθαι ῦσθαι	3. χρυς- οό ύ	

Conjugat

Conjugatio per Modos & Tempora Passivæ Vocis.

	Indicat.	Imp.	Optat.	Subj.	Infin.
Præf.	τιμ-αο ῶ μαι	άου ῶ	αοί ῷ μην	άω ῶμαι	άε ᾶ-σθαι
Imp.	ἐτιμ-αο ῶ-μην				
Perf.	τετίμ-ημαι	ησο	ημην	ῶμαι	ῆσθαι
Pl. p.	ἐτετιμ-ήμην				
P. p. F.	τετιμ ήσομαι		ησοίμην		ήσεσθαι
Ind. 1.	ἐτιμ ήθην	ήθητι	ηθείην	ηθῶ	ηθῆναι
Fut. 1.	τιμ-ηθήσομαι		ηθησοίμην		ηθήσεσθαι
Ind. 2.	ἐτίμ-ην	ηθι	είην	ῶ	ῆναι
Fut. 2.	τιμ-ήσομαι		ησοίμην		ήσεσθαι

Partic. *Præf.* τιμ-αό ώμενος. *Perf.* τετιμ-ημένος. *Paulo p. F.* τετιμ-ησόμενος. *Ind.* 1. τιμ-ηθείς. *Fut.* 1. τιμ-ηθησόμενος. *Ind.* 2. τιμ-είς. *Fut.* 2. τιμ-ησόμενος.

	Indicat.	Imp.	Optat.	Subj.	Infin.
Præf.	φιλ-έο οῦ-μαι	έου οῦ	εοί οί-μην	έω ῶμαι	έε εῖ σθαι
Imp.	ἐφιλ-εό οῦ μην				
Perf.	πεφίλ-ημαι	ησο	ήμην	ῶμαι	ῆσθαι
Pl. p.	ἐπεφιλ-ήμην				
P. p. F.	πεφιλ-ήσομαι		ησοίμην		ήσεσθαι
Ind. 1.	ἐφιλ-ήθην	ήθητι	ηθείην	ηθῶ	ηθῆναι
Fut. 1.	φιλ-ηθήσομαι		ηθησοίμην		ηθήσεσθαι
Ind. 2.	ἐφιλ-ην	ηθι	είην	ῶ	ῆναι
Fut. 2.	φιλ ήσομαι		ησοίμην		ήσεσθαι

Partic. *Præf.* φιλ-εό ούμενος. *Perf.* πεφιλ-ημένος. *Paulo p. F.* πεφιλ ησόμενος. *Ind.* 1. φιλ-ηθείς. *Fut.* 1. φιλ-ηθησόμενος. *Ind.* 2. φιλ-είς. *Fut.* 2. φιλ-ησόμενος.

	Indicat.	Imp.	Optat.	Subj.	Infin.
Præf.	χρυσ-όο ῶ μαι	όου οῦ	οοί οί μην	όω ῶμαι	όε οῦ-σθαι
Imp.	ἐχρυσ οό οῦ μην				
Perf.	κεχρυσ ωμαι	ωσο	ώμην	ῶμαι	ῶσθαι
Pl. p.	ἐκεχρυσ ώμην				
P. p. F.	κεχρυσ-ώσομαι		ωσοίμην		ώσεσθαι
Ind. 1.	ἐχρυσ-ώθην	ώθητι	ωθείην	ωθῶ	ωθῆναι
Fut. 1.	χρυσ-ωθήσομαι		ωθησοίμην		ωθήσεσθαι

Partic. *Præf.* χρυσ-οό ού μενος. *Perf.* κεχρυσ ωμένος. *Paulo p. F.* κεχρυσ ωσόμενος. *Ind.* 1. χρυσ-ωθείς *Fut.* 1. χρυσ-ωθησόμενος.

In quibuſcunque dictionibus terminationes contractæ uſitatiores ſunt incontractis.

 Conjugatio

Conjugatio per Modos & Tempora Vocis Mediæ.

Præsens & Imperfectum eadem sunt cum Passivis.

		Indic.	Imp.	Optat.	Subj.	Infin.
	Fut. 1.	τιμ ήσομαι		ησοίμην		ήσεσθαι
	Ind. 1.	ἐτιμ-ησάμην	ησαι	ησαίμην	ήσωμαι	ήσασθαι
1.	*Perf.*	τέτιμ-α	ε	´-οιμι	´ω	έναι
	Pl. p.	ἐτετίμ-ειν				
	Ind. 2.	ἐτιμ όμην	ῦ	οίμην	´-ωμαι	έσθαι
	Fut. 2.	τιμ ῦμαι		οίμην		εῖσθαι

Partic. *Fut.* 1. τιμ ησόμενος. *Ind.* 1. τιμ ησάμενος, *Perf.* τετιμ-ώς. *Ind.* 2. τιμ-όμενος. *Fut.* 2. τιμ-ῦμενος.

		Indic.	Imp.	Optat.	Subj.	Infin.
	Fut. 1.	φιλ-ήσομαι		ησοίμην		ήσεσθαι
	Ind. 1.	ἐφιλ-ησάμην	´ησαι	ησαίμην	ήσωμαι	ήσασθαι
2.	*Perf.*	πέφιλ-α	ε	´οιμι	´ω	έναι
	Pl. p.	ἐπεφιλ-ειν				
	Ind. 2.	ἐφιλ όμην	ῦ	οίμην	´ωμαι	έσθαι
	Fut. 2.	φιλ-ῦμαι		οίμην		εῖσθαι

Partic. *Fut.* 1. Φιλ-ησόμενος. *Ind.* 1. Φιλ-ησάμενος. *Perf.* πεφιλ-ώς. *Ind.* 2. φιλ-όμενος. *Fut.* 2. φιλ-ῦμενος.

		Indic.	Imp.	Optat.	Subj.	Infin.
3.	*F.* 1.	χρυσ-ώσομαι		ωσοίμην		ώσεσθαι
	I. 1.	ἐχρυσ-ωσάμην	´ωσαι	ωσαίμην	ώσωμαι	ώσασθαι

Partic. *Fut.* 1. χρυσ-ωσόμενος. *Ind.* 1. χρυσ-ωσάμενος.

Paucula primæ & secundæ formæ contracta in ω impurum habent Perfectum Medium, apud Oratores tamen vix inveniendum. Verba autem tertiæ carent tum Perfecto Medio, tum Indefinito secundo Activo, cæterisque cognatis.

Verba

Verba in MI.

Inusitata quædam in άω, έω, όω, pariunt Verba in μι.

1. Mu- { Ultimam ω in μι.
tando { Penultimam α vel ε in η· ο in ω.

2. Praeponendo reduplicationem. Est autem Reduplicatio vel propria, cùm repetitur prima consonans thematis cum ι· ut, δόω δίδωμι· vel impropria, viz. ι præfixum, cùm verbum incipiat { σ, vel duabus mutis; ut, στάω, ἵστημι· πτάω, ἵπτημι. vel á - - - - - - { Vocali; ut, ἰῶ ἵημι.

Post reduplicationem quandoque litera interponitur; ut, πίμπλημι, πίμπρημι.

Quædam sunt sine reduplicatione; ut, φημὶ, &c.

Peculiarem habent inflexionem Præsens, Imperfectum, & Indefinitum secundum: in cæteris non variant ab aliis in ω purum. In nonnullis tamen irregulariter variantur mediæ literæ: nullum enim verbum in μι omni ex parte Analogum habetur.

Characteristica conjugationis	1. η ex α 2. η ex ε 3. ω ex ο	ante μι, ut	ἵστημι ex στάω. τίθημι ex θέω. δίδωμι ex δόω.

Typus Vocis Activæ.

Indicativi.

Praes.	1. ἵσ-ημι	-ης	-ησι	-α	τον τον			-α	μεν -τε	*	-ᾶσ
	2. τίθ-ημι	-ης	-ησι	-ε				-ε			-εῖσ
	3. δίδ-ωμι	-ως	-ωσι	-ο				-ο			-ῦσ
Imp.	1. ἵσ-ην	-ης	-η	-α	τον	-ά	την	-α	μεν -τε -σαν		
	2. ἐτίθ-ην	-ης	-η	-ε		-έ		-ε			
	3. ἐδίδ-ων	-ως	-ω	-ο		-ό		-ὸ			
Ind. 2.	1. ἔσ-ην	-ης	-η	-η	τον	-ή	την	-η	μεν -τε -σαν		
	2. ἔθ-ην	-ης	-η	-ε		-έ		-ε			
	3. ἔδ-ων	-ως	-ω	-ο		-ό		-ο			

* Sed ἄημι ἄεισι.

Vox Passiva.

	Singulariter.				Dualiter.			Pluraliter.		
Indicat. *Praes.*	ἵς-αμαι	ασαι	vel ῃ	αται	άμεθον	αςθον	αςθον	άμεθα	αςθε	ανται
	τίθ-εμαι	εσαι	vel ῃ	εται	έμεθον	εςθον	εςθον	έμεθα	εςθε	ενται
	δίδ-ομαι	οσαι		οται	όμεθον	οςθον	οςθον	όμεθα	οςθε	ονται
Imperf.	ἱς-άμην	ασο	vel ω	ατο	άμεθον	αςθον	άςθην	άμεθα	αςθε	αντο
	ἐτιθ-έμην	εσο	vel ου	ετο	έμεθον	εςθον	έςθην	έμεθα	εςθε	εντο
	ἐδιδ-όμην	οσο	vel ου	οςο	όμεθον	οςθον	όςθην	όμεθα	οςθε	οντο
Imperat. *Praes.*	ἵς	ασο	vel ω	άσθω		αςθον	άςθων		αςθε	άςθωσαν
	τίθ	εσο	vel ου	έσθω		εςθον	έςθων		εςθε	έςθωσαν
	δίδ	οσο	vel ου	όσθω		οςθον	όςθων		οςθε	όςθωσαν
Optat. *Praes.*	ἱς-αίμην	αῖο		αῖτο	αίμεθον	αῖςθον	αίςθην	αίμεθα	αῖςθε	αῖντο
	τιθ-είμην	εῖο		εῖτο	είμεθον	εῖςθον	είςθην	είμεθα	εῖςθε	εῖντο
	διδ-οίμην	οῖο		οῖτο	οίμεθον	οῖςθον	οίςθην	οίμεθα	οῖςθε	οῖντο

Sic *Perfectum* 1. ἑςαίμην -αῖο, &c. 2. τεθείμην. 3. δεδοίμην.

Subjunct. *Praes.*	ἱς-ῶμαι	ᾶ		ᾶται	ώμεθον	ᾶςθον	ᾶςθον	ώμεθα	ᾶςθε	ῶνται
	τιθ-ῶμαι	ῇ		ῆται	ώμεθον	ῆςθον	ῆςθον	ώμεθα	ῆςθε	ῶνται
	διδ-ῶμαι	ῷ		ῶται	ώμεθον	ῶςθον	ῶςθον	ώμεθα	ῶςθε	ῶνται

Sic *Perfecta* 1. ἑς-ῶμαι -ᾶ, &c. 2. τεθ-ῶμαι. 3. δεδ-ῶμαι.

Infin. 1. ἵς-ασθαι, 2. τίθ-εσθαι. 3. δίδ-οσθαι.

Conjuga

Conjugatio per Modos & Tempora.

	Indic.	Imp.	Optat.	Subj.	Infin.	Partic.
·aes.	ἵστ·αμαι	ασο	αίμην	ῶμαι	ασθαι	άμενος.
mp.	ἱστ·άμην					
'rf.	ἕστ-αμαι	ασο	αίμην	ῶμαι	άσθαι	αμένος.
'. p.	ἑστ αμην					
p. F.	ἑστ·άσομαι		ασοίμην		άσεσθαι	ασόμενος.
d. 1.	ἱστ-άθην	άθητι	αθείην	αθῶ	αθῆναι	αθείς.
it. 1.	στ-αθήσομαι		αθησοίμην		αθήσεσθαι	αθησόμενος.
'aes.	τίθ-εμαι	εσο	είμην	ωμαι	εσθαι	έμενος.
ɪp.	ἐτιθ-έμην					
'rf.	τέθ * ειμαι	εισο	είμην	ῶμαι	εῖσθαι	ειμένος.
. p.	ἐτεθ * είμην					
p. F.	τεθ * είσομαι		εισοίμην		είσεσθαι	εισόμενος.
d. 1.	ἐτ-έθην	έθητι	εθείην	εθῶ	εθῆναι	εθείς.
it. 1.	τ-εθήσομαι		εθησοίμην		εθήσεσθαι	εθησόμενος.
Regulariter ·εμαι ·έμην έσομαι.						
aes.	δίδομαι	οσο	οίμην	ῶμαι	οσθαι	όμενος.
ipe.	ἐδιδ-όμην					
rf.	δέδ ομαι	οσο	οίμην	ῶμαι	όσθαι	ομένος.
. p.	ἐδεδ όμην					
p. F.	δεδ όσομαι		οσοίμην		όσεσθαι	οσόμενος.
d. 1.	ἐδ-όθην	όθητι	οθείην	οθῶ	οθῆναι	οθείς.
t. 1.	δ-οθήσομαι		οθησοίμην		οθήσεσθαι	οθησόμενος.

Formatio Temporum,

ræsens formatur à Præsenti Activo, mutando μι in & penultimam longam in suam brevem; ut, ἵστημι, αι. τίθημι, τίθεμαι, &c. Excipe ἄημαι & pauca

eliqua tempora formantur more Barytonorum. Perm habet penultimam brevem, præter τέθειμαι *Bœot.* l tamen corripitur in Indefinito primo ἐτέθην.

·Ver

Vox Media.

Indic, *Ind.* 2. { 1. ἐς-άμην -ασο vel ω, &c. ut, ἱςάμην. 2. ἐθ-έμην -εσο vel ου, &c. ut, ἐτιθέμην. 3. ἐδ-όμην -οσο vel ου, ut, ἐδιδόμην.

Imperat. *Ind.* 2. 1. ς-άσο, ut, ἵςασο. 2. θ-εσο vel θοῦ, ut, τίθεσο. 3. δ-όσο vel δοῦ, ut, δίδοσο.

Opt. *Ind.* 2. 1. ς αίμην, ut, ἱσταίμην. 2. θ-είμην * ut, τιθείμην, 3. δ οίμην, ut, διδ-οίμην.

* Et θοίμην, θοῖο, &c.

Sic in Subjunct. *Ind.* 2. 1. ςῶμαι. 2. θῶμαι, 3. δῶμαι, &c.

Conjugatio per Modos & Tempora.

Praesentia & Imperfecta eadem cum Passivis.

		Indic.	Imp.	Optat.	Subj.	Infin.	Partic.
1.	*Fut.* 1.	ς-ήσομαι		ησοίμην		ήσεσθαι	ησόμενος.
	Ind. 1.	ἐς-ησάμην	ῆσαι	ησαίμην	ήσωμαι	ήσασθαι	ησάμενος.
	Ind. 2.	ἐς-άμην	άσο	αίμην	ῶμαι	άσθαι	άμενος.
2.	*Fut.* 1.	θ-ήσομαι		ησοίμην		ήσεσθαι	ησόμενος.
	Ind. 1.	ἐθ*ηκάμην nec ultra legitur * *Regulariter* -ησάμην.					
	Ind. 2.	ἐθ-έμην	έσο	είμην	ῶμαι	έσθαι	έμενος.
3.	*Fut.* 1.	δ-ώσομαι		ωσοίμην		ώσεσθαι	ωσόμενος.
	Ind. 1.	ἐδ † ωκάμην nec ultra legitur. † *Reg.* -ωσάμην.					
	Ind. 2.	ἐδ-όμην	όσο	οίμην	ῶμαι	όσθαι	όμενος.

Indefinitum secundum formatur ab Imperfecto, quemadmodum in voce Activâ; ut, ἐτιθέμην, ἐθέμην. Vix datur in primâ conjugatione.

Deponens.

In omni conjugatione, tum Contractorum, tum Verborum in μι, conjugatur per modos in Praesenti, ad formam suae conjugationis; per caetera, more Barytonorum. Deponens verò primae in μι format optativum, *ut,* πριαίμην πρίαιο, non πριαίμην πριαῖο. Et Subjunct, πρίαμαι non πριῶμαι.

Verb

Verba Heteroclita.

(1.) *Variantia.*

A communi formâ, & peculiarem sibi vindicantia, sunt verba in νμι & in σκω,

Verba in νμι

Fiunt à verbis (plerumque inusitatis) in ύω vertendo solum ω in μι, ut, ζεύγνυμι. Characteristica est υ ante μι.

Vox Activa.

Indicativi

Praes. ζεύγν-υμι, υς, υσι,	υτον, ῦτον,	υμεν, υτε, ῦσι.
Imp. εζεύγν-υν, υς, υ,	υτον, ύτην,	υμεν, υτε, υσαν.

Imper. *Praes.* ζεύγν-υθι, ὺτω, | ύτον, ύτων, | υτε ύτωσαν.
Infin. *Praes.* ζεύγν-ῦναι. *Participium* ζευγν ὺς, ῦσα, ύν.
G. ύντος, ύσης, ύντος, &c.

Vox Passiva.

Indicativi

Pr. ζεύγν-υμαι, υσαι, υται,	ύμεθον, υσθον, υσθον,	ύμεθα, υσθε, υνται.
Im. εζευγν-ύμην, -υσο, '-υτο,	-ύμεθον, '-υσθον, υσθην,	-ύμεθα, '-υσθε, '-υντο.

Imp. *Praes.* ζεύγν-υσο, ύσθω, | υσθον, ύσθων, | υσθε ύσθωσαν.
Infin. *Praes.* ζεύγν-υσθαι. Part *Praes.* ζευγν-ύμενος, -η-ον.

Conjugatio per Modos & Tempora.

		Indicat.	Imp.	Infin.	Part.
Act.	*Praes.*	ζεύγν-υμι	υθί	ῦναι	ύς.
	Imp.	ἐζευγν-υν			
Pass.	*Praes.*	ζεύγν-υμαι	υσο	'σθαι	'μενος.
	Imp.	ἐζευγν-ύμην			

Formatio Temporum

Patet ex Paradigmate.

Cætera tempora fumuntur à themate remotiori (plerunque inufitato) ad quod pervenitur vertendo μι in ω ut, δῦμι, δύω, & abjiciendo (quoties adfint) νυ vel ννυ, ut ζεύγνυμι ζεύγω, κεράννυμι κεράω, κορέννυμι κορέω, ζώννυμι ζώω· unde Futura ζεύξω, κεράσω, κορέσω, ζώσω.

Verba in σκω

Magnam habent convenientiam cum verbis in μι Numero, Origine, & Formatione. Quatuor autem funt eorum genera pro numero thematum à quibus manant fcilicet à tribus circumflexis & Verbis in ύω, (σκ pofit ante ω) ut, γηράσκω à γηράω, ἀρέσκω ab ἀρέω, βόσκω à βόω μεθύσκω à μεθύω.

Multa præponunt reduplicationem; ut, διδράσκω à δράω. Penultimæ α & ε non rarò in η mutantur; ut θνήσκω à θνάω, & ἀλδήσκω ab ἀλδέω· ο itidem in ω, ut βρώσκω à βρόω· in nonnullis ι pro ε (rariùs pro ο) fumitur ut, ἐυρίσκω ab ἐυρέω. (Sic ἀλίσκω ab ἀλόω.)

Formant Tempora ex Themate Primitivo.

Futurum per σω, Præteritum per κα, ut, γηράσκω, γηράσω, γεγήρακα· Reduplicatione abjectâ; ut, γιγνώσκω γνώσω. Sed διδάσκω facit διδάξω.

Indefinitum fecundum verbi ex όω deducti (fi quod fuerit) formatur more tertiæ conjugationis in μι, ut, ἀλίσκω, ἥλων. In reliquis fequuntur Analogiam fui Thematis.

(2.) *Redundantia.*

1, In Præfenti. Innumera ferè funt verba ejufdem originis & diverfæ terminationis tum Barytona, tum Circumflexa, & etiam in μι, ut, κρανυγάζω & κρανυγάνω, κεντάω -έω -όω· κινέω, κίνυμι, &c.

Poetæ

Poetæ alias efformant terminationes praecipuè ex Circumflexis; ut, αἴδομαι ex αἰδέομαι.

2. In Futuro. Barytona more Circumflexorum; ut, γράφω, γράψω, & γραφήσω. Et è contrà; ut, δοκέω, δόξω & δοκήσω, &c.

(3.) *Defectiva.*

Imperfecta sunt omnia quae irregularem habent Characteristicam; & sunt vel

1. Defectiva purè, quae mutila licèt fuerint, contenta tamen sunt suis temporibus; vel

2. Anomala, quae mutuantur aliunde tempora.

Defectiva sunt verba praecipuè duorum temporum, quae ultra Imperfectum vix leguntur; nempe finita in ηω, νέω, άθω, έθω, υθω, σθω, &c. Et pleraque ex Perfectis nata; ut, κεκλήγω, à κέκληγα· cum particularibus pene infinitis; ut, ἐσθίω, ἕπομαι, &c.

Alia sunt plurium temporum; Nempe in αίνω carent Futuro, & leguntur familiariter in Indefinito primo; ut, διαίνω ἐδίηνα, &c. In δω purum rariùs formant Perfectum Activae vocis; ut, ἄδω, ἦδω, &c. Caetera tempora quae in quibuslibet desunt, lectio & formationis κακοφωνία docebunt satis.

Anomala rariùs formantur regulariter extra Imperfectum; mutuantur autem tempora vel ab uno verbo; ut, μανθάνω à μαθέω vel à pluribus; ut, φέρω, &c. Semper autem à verbis quorum thema non est in usu. Et notandum est Indefinitum secundum omnium fere temporum usitatissimum.

In formatione Anomalorum proferantur tria principalia tempora cujusque vocis, si dentur; Sin minùs, suppleantur per minùs principalia cognatæ significationis, seu ejusdem seu alterius vocis; ut, ὁράω, ὄψομαι, ἑώρακα· πέρθω, πέρσω, ἔπαρθον.

Verbum Personale

Est vel (1.) purè Impersonale, cujus thema personale parùm aut non omninò usitatum est; ut, χρή, &c. vel (2). factum ex Personali. Ejusmodi sunt omnes tertiæ personæ

personæ sine Nominativis positæ; ut; λέγεται &c. mutatâ saepiùs significatione vocis Activi: ut, φιλεῖ *solet* à φιλέω *amo*.

In formatione Impersonalium proferantur tria principalia tempora; ut, συμβαίνει, συμβήσεται, συμβέβηκε. Si quod desit, suppleatur sicut in Anomalis.

Verbalia

Fiunt à Temporibus (sæpe inusitatis) Indicativi abjecto augmento & terminatione post Characteristicam mutatâ: Ex tribus quidem personis singularibus Perfecti Passivi, primâ verò tantùm reliquorum.

Ex quovis tempore oriunda dignoscuntur ex ejusdem temporis Characteristicâ, aut (quod tantundem est) ex Vocalibus ipsi propriis.

Ex Præsenti oriunda retinent ipsius tum vocales tum consonas ante terminationem; ut, κλέπτης, δύναμις à κλέπτω, δύναμαι. Ex Indefinito primo pauciora; ut, θήκη ab ἔθηκα. Ex Indefinito secundo plurima; ut, τάφος ab ἔταφον, φυγὴ ab ἔφυγον. Ex Præterito medio innumera: ut, τομεὺς à τέτομα.

Ex Perfecto Activo oriunda ante terminationem habent κ, χ, vel φ, nempe ipsius Characteristicam; ut, φρίκη, διδαχὴ, κρύφιος, à πέφρικα, δεδίδαχα, κέκρυφα· κ saepissime pro χ, ut, φυλακὴ à πεφύλαχα.

Ex Perfecti Passivi Personâ primâ derivata ante terminationem habent μ· ut, ψαλμὸς, γραμμὴ. ab ἔψαλμαι, γέγραμμαι. Ex secundà σ vel expressum, vel (in ξ aut ψ) inclusum; ut, ποίησις à πεποίησαι, δόξα à δέδοξαι, τέρψις à τέτερψαι. Ex tertiâ τ, pauca θ· ut, δοτὴρ à δέδοται, βάθρον à βέβαται.

Verbalia Anomala

Paucula fiunt à Personis obliquis aliorum temporum quam Præteriti Passivi; ut, ὑετὸς ab ὕεται, ἴδμων ex ἴδμεν.

Nonnulla retinent augmentum; ut, εἷμα ab εἷμαι. Alia Dialectum; ut, ἀδωδὴ ab ἔδωδα· Quibusdam auferuntur

mediæ

mediæ literæ : ut, πίςις à πέπεισαι. Aliis inferuntur : ut, κραυγή à κέκραγα. In aliis mutantur; ut, ἀγωγή ab ἤγαγον.

Ex verbalibus primogeniis oriuntur & alia : 1. Substantiva à Substantivis; nempe ex Masculinis Verbalibus in της & τηρ, Fœminea in τις & τρις & τειρα· ut, εὑρετίς ab εὑρετὴς, ὀρχηςρὶς ab ὀρχηςὴς, δότειρα à δοτηρ, &c. Item Substantiva innumera ab Adjectivis; ut, πεπνότης à πεπνὸς. Adjectiva denique à Substantivis; ut, κριτικὸς à κριτὴς, & innumera ejusmodi.

Participialia

Fiunt (1.) absque omni mutatione; ut, ἄρχων *princeps*, ἄρχων *imperans*.

2. Mutatis vel Accentu, vel Inflexione, vel Terminatione, vel mediis literis, ut, αἴθων -ωνος, ἀλαλκομενῆς ab ἀλαλκομένη, &c.

Adverbia

Sunt vel Primitiva; ut, ἀεὶ, ἄγαν, αὖ, &c. vel Derivativa.

1. *Nullâ factâ Mutatione.*

Imperativi aliquot adverbiascunt; ut, ἄγε, εἶα, &c.

Nomina etiam multa tum in recto tum obliquo utriusque numeri.

In recto. Adjectiva Neutralia non rarò fiunt Adverbia; ut, ὀξὺ, ἄριςα. Duo etiam Masculina; ut, εὐθὺς, ἰθύς.

In obliquis. Substantiva vel Adjectiva præsertim Fœminina Adverbiorum naturam induunt. In Genitivo; ut, ἐπιπολῆς, ὀλίγε, &c. Dativo; ut, σπεδῆ, ἰδίᾳ. Accusativo præposito sæpiùs articulo; ut, δωρεὰν, τὴν ταχίςην.

2. *Factâ Mutatione*

Accentûs vel Spiritûs; ut, ἀληθὲς, ἑκοντὶ, &c.

Additis literis [π, τ] vel syllabis [ὀπ, &c.] ut, πῦ, ὅποι. Variatis vel detractis literis; ut, πρόχνυ pro πρὸ γόνυ. ἄνεω ab ἄνεως. Plurima in ως à Genitivis Pluralibus in ων· ut, ἡδέως ab ἡδέων.

Particulæ Adverbiales in Compositione Præfixæ.

Ἀρι, βυ, ἐρι, ζα, λα, item δα, λι cæteris rariores, a augent significationem & retrahunt plerunque Accentum ut, βέπαις *puer grandis*, ζάθεος *admodum divinus*.

* Νη & νε (Particulæ Poeticæ) privant: ut, νήπιος νέποδος. Particula δυς (cui opponitur εὖ) Difficultatem v Malignitatem notat; ut, δυσαλωτος, δυσμενής.

* In paucis augent, ut χήδυμος; νήχυτος.

Particula α est vel Privativa (pro ἄνευ) ut, ὁρατὸ ἀόρατος; vel Conjunctiva (pro ἅμα) ut, ἄκοιτις *conso lecti*; vel Intensiva (pro ἄγαν) ut, ἀτενὴς *valde intentu* vel denique Redundans; ut, στάχυς, ἄσταχυς.

Sæpe adsciscit ν ante Vocalem; ut, ἄξιος, ἀνάξιο interdum γ vel μ pro ν ante Consonam; ut, ἀγνοέω, ἄμ βροτος, &c. Sic ἐρι quandoque ut, ἐρίγδουπος.

Adverbiorum species ex Latinis notae.

Adverbia Loci finita in θι, οι (ex οθι per Syncopen Crasin) σι, χοῦ, τος, θα, quædam in οῦ, pauciora in χῆ δον significant *in loco*; ut, οἴκοθι, οἴκοι.

Θεν (& Poetica in θε) *de* vel *à loco*; ὀρανόθεν, ὀρανόθε.

Δε, ζε, σε *ad locum*; ut, οἴκαδε, ὀρανόσε.

Ω *in loco* & *ad locum*; ut, ἄνω, κάτω, &c.

Cognata quædam Adverbia incipientia à præfixo π frequentiùs sunt Interrogativa; eadem si à τ incipia Redditiva; sin à vocali Indefinita; ut,

Indefinita.	*Interrogativa.*	*Redditiva,*
ὅτε ὁπότε *quando*	πότε, *quando*	τότε, *tunc*
ὅσον, *quantum*	πόσον, *quantum*	τόσον, *tantum*

Adverbia quædam specialem habent comparationem Comparativum scilicet, vel in τέρω & Superlativum i τάτω, ut, ἄνω, ἀνωτέρω, ἀνωτάτω, &c. vel in -ον, ante ci cumflexum, præcedente ττ. σσ, vel λλ & Superlativu in ιστα· ut, ταχὺ, θᾶττον vel θᾶσσον, τάχιστα· μάλα, μᾶλλο μάλιστα, &c.

Conjunctiones

Sunt vel Primitivæ; ut, ἂν, ἐὰν, καὶ, ἢν, &c. vel Derivativæ; ut, ἀλλά, ὅπως· vel Compositae, eæque longè plurimæ, Finitæ in particulas γε, τε, τοι, νυν, ῥα, κεν, Encliticas & fere Expletivas.

Conjunctionum classes aut ex Latinis notæ, aut usu ediscendæ.

Præpositiones sunt 18.

Monosyllabæ sex ἐκ ante consonam, ἐξ ante vocalem, ἐν, εἰς, πρὸ, πρὸς, σύν.

Dissyllabæ duodecim, ἀμφὶ, ἀνὰ, ἀντὶ, ἀπὸ, διὰ, ἐπὶ, κατὰ, μετὰ, παρὰ, περὶ, ὑπὲρ, ὑπό, quarum significationes variant cum regimine, & infrà patebunt.

Præpositiones inter se compositæ migrant in Adverbia; ut, παρέξ, &c.

Præpositiones in compositis præfixæ vocalibus finalem suam amittunt vocalem; ut, ἐπέχω. Excipe περὶ & πρὸ· ut, περιέχω, προάγω. Ἀμφὶ modò amittit, modo retinet ι· ut, ἀμφελίσσω & ἀμφιελίσσω.

Ἐν & σὺν in compositione mutant suum * ν (1.) in γ ante γ, κ, ξ, χ· (2.) In μ ante β, μ, π, φ, ψ. (3.) in λ ante λ· Σὺν etiam amittit ν ante ζ, vel σ sequente consonâ; ut, συζητέω, συσπάω. Ante vocalem verò resumitur propria consona; ut, συνεζήτουν.

* Sic & a dictione in ν finit

Omnis dictio exiens in vocalem si præponatur in compositione ante ρ geminat ρ· ut, ἀναῤῥέω. Παρὰ autem sæpius omittit; ut, παραρίπτω.

SYNTAXIS.

Vox Passiva.

	Singulariter.				Dualiter.			Pluraliter.		
Indicat. *Praes.*	ἵς·αμαι	ασαι	vel η	αται	άμεθον	ασθον	ασθον	άμεθα	ασθε	ανται
	τίθ·εμαι	εσαι	vel η	εται	έμεθον	εσθον	εσθον	έμεθα	εσθε	ενται
	δίδ·ομαι	οσαι		οται	όμεθον	οσθον	οσθον	όμεθα	οσθε	ονται
Imperf.	ἱς-άμην	ασο	vel ω	ατο	άμεθον	ασθον	άσθην	άμεθα	ασθε	αντο
	ἐτιθ-έμην	εσο	vel ου	ετο	έμεθον	εσθον	έσθην	έμεθα	εσθε	εντο
	ἐδίδ·όμην	οσο	vel ου	οσο	όμεθον	οσθον	όσθην	όμεθα	οσθε	οντο
Imperat. *Praes.*	ἵς	ασο	vel ω	άσθω		ασθον	ασθων		ασθε	άσθωσαν
	τίθ	εσο	vel ου	έσθω		εσθον	έσθων		εσθε	έσθωσαν
	δίδ	οσο	vel ου	όσθω		οσθον	όσθων		οσθε	όσθωσαν
Optat. *Praes.*	ἱς·αίμην	αῖο		αῖτο	αίμεθον	αῖσθον	αίσθην	αίμεθα	αῖσθε	αῖντο
	τιθ-είμην	εῖο		εῖτο	είμεθον	εῖσθον	είσθην	ειμεθα	εῖσθε	εῖντο
	διδ οίμην	οῖο		οῖτο	οίμεθον	οῖσθον	οίσθην	οίμεθα	οῖσθε	οῖντο

Sic *Perfectum* 1. ἱσταίμην -αῖο, &c. 2. τεθείμην. 3. δεδοίμην.

Subjunct. *Praes.*	ἱς·ῶμαι	ᾷ		ᾶται	ώμεθον	ᾶσθον	ᾶσθον	ώμεθα	ᾶσθε	ῶνται
	τιθ ῶμαι	ῇ		ῆται	ώμεθον	ῆσθον	ῆσθον	ώμεθα	ῆσθε	ῶνται
	διδ ῶμαι	ῷ		ῶται	ώμεθον	ῶσθον	ῶσθον	ώμεθα	ῶσθε	ῶνται

Sic *Perfecta* 1. ἱς·ῶμαι -ᾷ, &c. 2. τεθ-ῶμαι. 3. διδ ῶμαι.

Infin. 1. ἵς-ασθαι, 2. τίθ-εσθαι. 3. δίδ-οσθαι.

Conjugatio per Modos & Tempora.

	Indic.	Imp.	Optat.	Subj.	Infin.	Partic.
raes.	ἵς·αμαι	ασο	αίμην	ῶμαι	ασθαι	άμενος.
mp.	ἱς·άμην					
erf.	ἕς-αμαι	ασο	αίμην	ῶμαι	άσθαι	αμένος.
l. p.	ἐς αμην					
. p. F.	ἐς·άσομαι		ασοίμην		άσεσθαι	ασόμενος.
nd. 1.	ἱς-αθην	άθητι	αθείην	αθῶ	αθῆναι	αθείς.
ut. 1.	ς-αθήσομαι		αθησοίμην		αθήσεσθαι	αθησόμενος.
raes.	τιθ-εμαι	εσο	είμην	ωμαι	εσθαι	έμενος.
np.	ἐτιθ-έμην					
erf.	τέθ* ειμαι	εισο	είμην	ῶμαι	εῖσθαι	ειμένος.
l. p.	ἐτεθ* είμην					
. p. F.	τεθ*είσομαι		εισοίμην		είσεσθαι	εισόμενος.
nd. 1.	ἐτ-εθην	έθητι	εθείην	εθῶ	εθῆναι	εθεις.
ut. 1.	τ-εθήσομαι		εθησοίμην		εθήσεσθαι	εθησόμενος.

Regulariter -εμαι -έμην έσομαι.

raes.	δίδομαι	οσο	οίμην	ῶμαι	οσθαι	όμενος.
npe.	ἐδιδ-όμην					
rf.	δέδ ομαι	οσο	οίμην	ῶμαι	όσθαι	ομένος.
. p.	ἐδεδ όμην					
p. F.	δεδ όσομαι		οσοίμην		όσεσθαι	οσόμενος.
d. 1.	ἐδ-όθην	όθητι	οθείην	οθῶ	οθῆναι	οθείς.
t. 1.	δ-οθήσομαι		οθησοίμην		οθήσεσθαι	οθησόμενος.

Formatio Temporum,

ʼræsens formatur à Præsenti Activo, mutando μι in , & penultimam longam in suam brevem; ut, ἵστημι, ιαι. τίθημι, τίθεμαι, &c. Excipe ἄημαι & pauca

Reliqua tempora formantur more Barytonorum. Per- im habet penultimam brevem, præter τέθειμαι *Bœot.* d tamen corripitur in Indefinito primo ἐτέθην.

Von

Vox Media.

Indic. *Ind.* 2. { 1. ἐς-άμην -ασο vel ω, &c. ut, ἱςάμην.
2. ἐθ-έμην -εσο vel ου, &c. ut, ἐτιθέμην.
3. ἐδ-όμην -οσο vel ου, ut, ἐδιδόμην.

Imperat. *Ind.* 2. 1. ς-άσο, ut, ἵςασο. 2. θ-εσο vel θοῦ, ut, τίθεσο. 3. δ-όσο vel δοῦ, ut, δίδοσο.

* Et θοίμην, θῖο, &c.

Opt. *Ind.* 2. 1. ς-αίμην, ut, ἱσταίμην. 2. θ-είμην * ut, τιθείμην. 3. δ-οίμην, ut, διδ-οίμην.

Sic in Subjunct. *Ind.* 2. 1. σῶμαι. 2. θῶμαι, 3. δῶμαι, &c.

Conjugatio per Modos & Tempora.

Præsentia & Imperfecta eadem cum Passivis.

		Indic.	Imp.	Optat.	Subj.	Infin.	Partic.
1.	*Fut.* 1.	ς-ήσομαι		ησοίμην		ήσεσθαι	ησόμενος.
	Ind. 1.	ἐς-ησάμην	ῆσαι	ησαίμην	ήσωμαι	-σασθαι	ησάμενος.
	Ind. 2.	ἐς-άμην	άσο	αίμην	ῶμαι	άσθαι	άμενος.
2.	*Fut.* 1.	θ-ήσομαι		ησοίμην		ήσεσθαι	ησόμενος.
	Ind. 1.	ἐθ*ηκάμην nec ultra legitur * *Regulariter* -ησάμην.					
	Ind. 2.	ἐθ-έμην	έσο	είμην	ῶμαι	έσθαι	έμενος.
3.	*Fut.* 1.	δ ώσομαι		ωσοίμην		ώσεσθαι	ωσόμενος.
	Ind. 1.	ἐδ † ωκάμην nec ultra legitur. † *Reg.* -ωσάμην.					
	Ind. 2.	ἐδ-όμην	όσο	οίμην	ῶμαι	όσθαι	όμενος.

Indefinitum secundum formatur ab Imperfecto, quemadmodum in voce Activâ; ut, ἐτιθέμην, ἐθέμην. Vix datur in primâ conjugatione.

Deponens.

In omni conjugatione, tum Contractorum, tum Verborum in μι, conjugatur per modos in Praesenti, ad formam suae conjugationis; per caetera, more Barytonorum. Deponens verò primae in μι format optativum, *ut,* πριαίμην πρίαιο, non πριαίμην πριαῖο. Et Subjunct. πρίωμαι non πριῶμαι.

Verba Heteroclita.

(1.) *Variantia.*

A communi formâ, & peculiarem sibi vindicantia, sunt verba in νμι & in σκω,

Verba in νμι

Fiunt à verbis (plerumque inusitatis) in ύω vertendo solum ω in μι, ut, ζεύγνυμι. Characteristica est υ ante μι.

Vox Activa.

Indicativi

Praes. ζεύγν-υμι, υς, υσι, | υτον, υτον, | υμεν, υτε, ῦσι.
Imp. εζεύγν-υν, υς, υ, | υτον, ύτην, | υμεν, υτε, υσαν.
Imper. *Praes.* ζεύγν-υθι, ὺτω, | ύτον, ύτων, | υτε ύτωσαν.
Infin. *Praes.* ζεύγν-ῦναι. *Participium* ζευγν ὺς, ῦσα, ύν.
G. ύντος, ύσης, ύντος, &c.

Vox Passiva.

Indicativi

Pr. ζεύγν-υμαι, υσαι, υται, | ύμεθον, υσθον, υσθον, | ύμεθα, υσθε, υνται.
Im. εζευγν-ύμην, -υσο, '-υτο, | -ύμεθον, '-υσθον, υσθην, | -ύμεθα, '-υσθε, '-υντο.
Imp. *Praes.* ζεύγν-υσο, ύσθω, | υσθον, ύσθων, | υσθε ύσθωσαν.
Infin. *Praes.* ζεύγν-υσθαι. Part *Praes.* ζευγν-ύμενος, -η-ον.

Conjugatio per Modos & Tempora.

		Indicat.	Imp.	Infin.	Part.
Act.	*Praes.*	ζεύγν-υμι	υθί	ῦναι	ύς.
	Imp.	ἐζευγν-υν			
Pass.	*Praes.*	ζεύγν-υμαι	υσο	'σθαι	'μενος.
	Imp.	ἐζευγν-ύμην			

 Form

Formatio Temporum

Patet ex Paradigmate.

Cætera tempora ſumuntur à themate remotiori (ƒ runque inuſitato) ad quod pervenitur vertendo μι in ut, δῦμι, δύω, & abjiciendo (quoties adſint) νυ vel ννυ, ζεύγνυμι ζεύγω, κεράννυμι κεράω, κορέννυμι κορέω, ζώνν ζώω· unde Futura ζεύξω, κεράσω, κορέσω, ζώσω.

Verba in σκω

Magnam habent convenientiam cum verbis in Numero, Origine, & Formatione. Quatuor autem ſı eorum genera pro numero thematum à quibus manar ſcilicet à tribus circumflexis & Verbis in ύω, (σκ poſ ante ω) ut, γηράσκω à γηράω, ἀρέσκω ab ἀρέω, βόσκω à β μεθύσκω à μεθύω.

Multa præponunt reduplicationem; ut, διδράσκω δράω. Penultimæ α & ε non rarò in η mutantur; ι θνήσκω à θνάω, & ἀλδήσκω ab ἀλδέω· ο itidem in ω, ι βρώσκω à βρόω· in nonnullis ι pro ε (rariùs pro ο) ſumitu ut, ἐυρίσκω ab ἐυρέω. (Sic ἀλίσκω ab ἀλόω.)

Formant Tempora ex Themate Primitivo.

Futurum per σω, Præteritum per κα, ut, γηράσκω, γ ράσω, γεγήρακα· Reduplicatione abjectâ; ut, γιγνώσκ γνώσω. Sed διδάσκω facit διδάξω.

Indefinitum ſecundum verbi ex όω deducti (ſi quod fu rit) formatur more tertiæ conjugationis in μι, ut, ἀλίσκ ἥλόν. In reliquis ſequuntur Analogiam ſui Thematis.

(2.) *Redundantia.*

1, In Præſenti. Innumera ferè ſunt verba ejuſde originis & diverſæ terminationis tum Barytona, tum Ci cumflexa, & etiam in μι, ut, κραυγάζω & κραυγάνω, κεῖλά -έω -όω· κινέω, κίνυμι, &c.

Poe

Poetæ alias efformant terminationes praecipuè ex Circumflexis; ut, αἴδομαι ex αἰδέομαι.

2. In Futuro. Barytona more Circumflexorum; ut, γράφω, γράψω, & γραφήσω. Et è contrà; ut, δοκέω, δόξω & δοκήσω, &c.

(3.) *Defectiva.*

Imperfecta sunt omnia quae irregularem habent Characteristicam; & sunt vel

1. Defectiva purè, quae mutila licèt fuerint, contenta tamen sunt suis temporibus; vel

2. Anomala, quae mutuantur aliunde tempora.

Defectiva sunt verba praecipuè duorum temporum, quae ultra Imperfectum vix leguntur; nempe finita in ήω, νίω, άθω, έθω, υθω, σθω, &c. Et pleraque ex Perfectis nata; ut, κεκλήγω, à κέκληγα· cum particularibus pene infinitis; ut, ἐσθίω, ἕπομαι, &c.

Alia sunt plurium temporum; Nempe in αίνω carent Futuro, & leguntur familiariter in Indefinito primo; ut, διαίνω ἐδίηνα, &c. In δω purum rariùs formant Perfectum Activae vocis; ut, ἄδω, ἥδω, &c. Caetera tempora quae in quibuslibet desunt, lectio & formationis κακοφωνία docebunt satis.

Anomala rariùs formantur regulariter extra Imperfectum; mutuantur autem tempora vel ab uno verbo; ut, μανθάνω à μαθέω vel à pluribus; ut, φέρω, &c. Semper autem à verbis quorum thema non est in usu. Et notandum est Indefinitum secundum omnium fere temporum usitatissimum.

In formatione Anomalorum proferantur tria principalia tempora cujusque vocis, si dentur; Sin minùs, suppleantur per minùs principalia cognatæ significationis, seu ejusdem seu alterius vocis; ut, ὁράω, ὄψομαι, ἑώρακα· πέρθω, πέρσω, ἔπαρθον.

Verbum Personale

Est vel (1.) purè Impersonale, cujus thema personale parùm aut non omninò usitatum est; ut, χρή, &c. vel (2). factum ex Personali. Ejusmodi sunt omnes tertiæ

Particulæ Adverbiales in Compositione Præfixæ.

Ἀρι, βυ, ἐρι, ζα, λα, item δα, λι cæteris rariores, a augent significationem & retranunt plerunque Accentun ut, βέπαις *puer grandis*, ζάθεος *admodum divinus*.

* Νη & νε (Particulæ Poeticæ) privant: ut, νήπιος νέφος. Particula δυς (cui opponitur ἐυ) Difficultatem v Malignitatem notat; ut, δυσαλωτος, δυσμενής.

* In paucis augent, ut χήδυμος; νήχυτος.

Particula α est vel Privativa (pro ἄνευ) ut, ὁρατό ἀόρατος; vel Conjunctiva (pro ἅμα) ut, ἄκοιτις *conso lecti*; vel Intensiva (pro ἄγαν) ut, ἀτενὴς *valde intentus* vel denique Redundans; ut, στάχυς, ἄσταχυς.

Sæpe adsciscit ν ante Vocalem; ut, ἄξιος, ἀνάξιος interdum γ vel μ pro ν ante Consonam; ut, ἀγνοέω, ἄμ βροτος, &c. Sic ἐρι quandoque ut, ἐριγδυπος.

Adverbiorum species ex Latinis notae.

Adverbia Loci finita in θι, οι (ex οθι per Syncopen Crasin) σι, χῦ, τος, θα, quædam in ῦ, pauciora in χῆ δον significant *in loco*; ut, οἴκοθι, οἴκοι.

Θεν (& Poetica in θε) *de* vel *à loco*; ὀρανόθεν, ὀρανόθε.

Δε, ζε, σε *ad locum*; ut. οἴκαδε, ὀρανόσε.

Ω *in loco* & *ad locum*; ut, ἄνω, κάτω, &c.

Cognata quædam Adverbia incipientia à præfixo π frequentiùs sunt Interrogativa; eadem si à τ incipiar Redditiva; sin à vocali Indefinita; ut,

Indefinita.	*Interrogativa.*	*Redditiva,*
ὅτε ὁπότε *quando*	πότε, *quando*	τότε, *tunc*
ὅσον, *quantum*	πόσον, *quantum*	τόσον, *tantum*

Adverbia quædam specialem habent comparationem Comparativum scilicet, vel in τέρω & Superlativum i τάτω, ut, ἄνω, ἀνωτέρω, ἀνωτάτω, &c. vel in -ον, ante cir cumflexum, præcedente ττ. σσ, vel λλ & Superlativum in ιστα· ut, ταχὺ, θᾶττον vel θᾶσσον, τάχιστα· μάλα, μᾶλλον μάλιστα, &c.

Con

Conjunctiones

Sunt vel Primitivæ; ut, ἂν, ἐὰν, καὶ, ἢν, &c. vel Derivativæ; ut, ἀλλά, ὅπως· vel Compoſitae, eæque longè plurimæ, Finitæ in particulas γε, τε, τοι, νυν, ῥα, κεν, Encliticas & fere Expletivas.

Conjunctionum claſſes aut ex Latinis notæ, aut uſu ediſcendæ.

Præpoſitiones ſunt 18.

Monoſyllabæ ſex ἐκ ante conſonam, ἐξ ante vocalem, ἐν, εἰς, πρὸ, πρὸς, σύν.

Diſſyllabæ duodecim, ἀμφὶ, ἀνὰ, ἀντὶ, ἀπὸ, διὰ, ἐπὶ, κατὰ, μετὰ, παρὰ, περὶ, ὑπὲρ, ὑπό, quarum ſignificationes variant cum regimine, & infrà patebunt.

Præpoſitiones inter ſe compoſitæ migrant in Adverbia; ut, παρέξ, &c.

Præpoſitiones in compoſitis præfixæ vocalibus finalem ſuam amittunt vocalem; ut, ἐπέχω. Excipe περὶ & πρὸ· ut, περιέχω, προάγω. Ἀμφὶ modò amittit, modo retinet ι· ut, ἀμφιλίσσω & ἀμφιελίσσω.

Ἐν & σὺν in compoſitione mutant ſuum * ν (1.) in γ ante γ, κ, ξ, χ· (2.) In μ ante β, μ, π, φ, ψ. (3.) in λ ante λ· Σὺν etiam amittit ν ante ζ, vel σ ſequente conſonâ; ut, συζητέω, συσπάω. Ante vocalem verò reſumitur propria conſona; ut, συνεζήτουν.

* Sic & in dictione in ν fini

Omnis dictio exiens in vocalem ſi præponatur in compoſitione ante ρ geminat ρ· ut, ἀναῤῥέω. Παρὰ autem ſæpius omittit; ut, παραρίπτω.

SYNTAXIS.

SYNTAXIS.

CONCORDANTIÆ tres sunt, & cum Latinis communes.

Exceptiones Græcis peculiares.

Cum Verbi prima dualis deest, Nominativus Dual primæ Plurali jungitur; ut, Νὼ ἔξιμεν.

Neutrum Plurale gaudet Verbo singulari; ut, Οἱ ἀρεταῖ κακά. Jungitur etiam Plurali.

Adjectivum Plurale cujuscunque generis sæpe permutat suum Substantivum in Genitivum cum Articulo; u Σπουδαῖον τῶν γονέων pro γονεῦς.

Saepe Substantivum usurpatur pro Adjectivo; u Ἑλλὰς φωνή.

Frequenter Relativum & Antecedens in eodem ca ponuntur; ut, Χρῶμαι βιβλίοις οἷς ἔχω.

Duo Singularis cum Duali non incongruè nectuntur ut, Διαστήτην ἐρίσαντε Ἀτρείδης τε καὶ Ἀχιλλεύς. Ἄμφω δύω sæpiùs tamen cum Plurali; ut, Ἄμφω ἐξέπνευσαν Δυοῖν ὀφθαλμῶν.

Constructio Articuli.

Articulus sequente δὲ, γέ, &c. sumitur pro αὐτός, οὗτος vel ἐκεῖνος.

Articulus cujuscunque generis cum Adverbio, pro Nomine sumitur in omni casu; ut, ὁ πλησίον, vicinu τοῦ πλησίον, &c. In Neutro genere sic positus quandoq adverbiascit; ut, τὸ πάλαι, olim.

Ponitur Articulus Præpositivus pro Subjunctivo; u Τὸ ῥᾶστον ἀπάντων pro ὃ ῥᾶστον.

Cùm plura sint Substantiva, illud sensu præcedit verbum cui Articulus præfigitur; ut, Θεὸς ἦν ὁ λόγος.

Artic

Articuli Præpositivi usus est, (1.) Propter Excellentiam rei sive Emphasin; ut, Τὸ ἀγαθὸν, *summum bonum* ἀγαθὸν *quodvis bonum.*

2. Propter Demonstrationem vel Expositionem rei certæ; ut, Ιωάννης ὁ Βαπτιστής.

(3.) Propter Modulationem suaviorem: ut, Πολὺ διαςώσας ἐυρήσομεν τάς τε τῶν σπουδαίων γνώμας, καὶ τὰς τῶν φαύλων διανοίας.

Sæpe redundat, & Metri causâ à Poetis vel adhibetur, vel negligitur.

Regimen Substantivi

Græcis cum Latinis ferè commune. Nomina etiam Laudis & Vituperii, uti & Mensuræ in Genitivo ut plurimùm efferuntur; ut, Ἀνὴρ μεγάλης ἀρετῆς, Ἀνδριὰς δώδεκα πηχέων.

Regimen Adjectivi.

Quorum Latina Genitivum vel Ablativum postulant, horum Græca Genitivum; *viz.* Significantia *notitiam, memoriam, copiam, dignitatem,* &c. ut, Δυσέρως τῶν ἀφροδισίων. Ἄξιος τοῦ γένους.

Sic & Comparativa subaudito ἢ *quàm*; ut, Ὀργιλώτεροι κυνῶν.

Quorum itidem Latino Dativum, Dativum; ut, Καλὸν ἀνθρώπῳ. Κακὸν τῷ ἀνθρώπῳ·

Varii Casus post Adjectiva.

Adjectiva significantia *reatum, similitudinem, proprietatem, communitatem* vel *contrarietatem* Genitivum & non raro Dativum volunt; ut, Ὅμοιος ἀνθρώπῳ. Ὅμοιος ὑμῶν.

Plurima * Nomina post se habent Accusativum Substantivi significantis *formam, modum, patriam, gentem, nomen, artem, objectum, mensuram, numerum,* vel *partem,* subauditâ Præpositione κατὰ, διὰ, περὶ, &c. ut, Ψυχὴν γενναῖος.

* Sic & Verba, Particip: & Verbal

Interdum & Dativum, rariùs Genitivum, subauditis aliis Præpositionibus; ut, Ἐπιεικής, ἤθεσι,

Idem † Adjectivum pro diversâ significatione diversos casus postulat juxta diversas regulas; ut, Ἀθέατος, non *videns.* Gen. γυναικὸς. *Invisibilis*, Dat, ἄλλοις.

† Uti & v[…] bum & q[…] via ali[…] tio.

Regimen

SYNTAXIS.

CONCORDANTIÆ tres sunt, & cum Latinis con munes.

Exceptiones Græcis peculiares.

Cum Verbi prima dualis deest, Nominativus Dual primæ Plurali jungitur; ut, Νὼ ἔξιμεν.

Neutrum Plurale gaudet Verbo singulari; ut, Ὀι ἀρισῆ κακά. Jungitur etiam Plurali.

Adjectivum Plurale cujuscunque generis sæpe permı tat suum Substantivum in Genitivum cum Articulo; u Σπυδαῖον τῶν γονέων pro γονεῦς.

Saepe Substantivum usurpatur pro Adjectivo; u Ἑλλὰς φωνή.

Frequenter Relativum & Antecedens in eodem ca ponuntur; ut, Χρῶμαι βιϐλίοις οἷς ἔχω.

Duo Singularis cum Duali non incongruè nectuntuı ut, Διαςήτην ἐρίσαντε Ἀτρείδης τε καὶ Ἀχιλλεύς. Ἄμφω δύω sæpiùs tamen cum Plurali; ut, Ἄμφω ἐξέπνευσα Δυοῖν ὀφθαλμῶν.

Constructio Articuli.

Articulus sequente δὲ, γὲ, &c. sumitur pro αὐτός, οὗτος vel ἐκεῖνος.

Articulus cujuscunque generis cum Adverbio, pı Nomine sumitur in omni casu; ut, ὁ πλησίον, *vicinu* τοῦ πλησίον, &c. In Neutro genere sic positus quandoqı adverbiascit; ut, τὸ πάλαι, *olim.*

Ponitur Articulus Præpositivus pro Subjunctivo; u Τὸ ῥᾶςον ἁπάντων pro ὃ ῥᾶςον.

Cùm plura sint Substantiva, illud sensu præcedit veı *bum cui Articulus* præfigitur; ut, Θεὸς ἦν ὁ λόγος.

Artic

Articuli Præpositivi usus est, (1.) Propter Excellentiam rei sive Emphasin; ut, Τὸ ἀγαθὸν, *summum bonum* ἀγαθὸν *quodvis bonum.*

2. Propter Demonstrationem vel Expositionem rei certæ; ut, Ιωάννης ὁ Βαπτιστής.

(3.) Propter Modulationem suaviorem: ut, Πολὺ διεστῶτας εὑρήσομεν τάς τε τῶν σπουδαίων γνώμας, καὶ τὰς τῶν φαύλων διανοίας.

Sæpe redundat, & Metri causâ à Poetis vel adhibetur, vel negligitur.

Regimen Substantivi

Græcis cum Latinis ferè commune. Nomina etiam Laudis & Vituperii, uti & Mensuræ in Genitivo ut plurimùm efferuntur; ut, Ἀνὴρ μεγάλης ἀρετῆς, Ἀνδριὰς δώδεκα πηχέων.

Regimen Adjectivi.

Quorum Latina Genitivum vel Ablativum postulant, horum Græca Genitivum; *viz.* Significantia *notitiam, memoriam, copiam, dignitatem,* &c. ut, Δυστέρως τῶν ἀφροδισίων. Ἄξιος τοῦ γένους.

Sic & Comparativa subaudito ἢ *quàm*; ut, Ὀργιλώτεροι κυνῶν.

Quorum itidem Latino Dativum, Dativum; ut, Καλὸν ἀνθρώπῳ. Κακὸν τῷ ἀνθρώπῳ.

Varii Casus post Adjectiva.

Adjectiva significantia *reatum, similitudinem, proprietatem, communitatem* vel *contrarietatem* Genitivum & non raro Dativum volunt; ut, Ὅμοιος ἀνθρώπῳ. Ὅμοιος ὑμῶν.

Plurima * Nomina post se habent Accusativum Substantivi significantis *formam, modum, patriam, gentem, nomen, artem, objectum, mensuram, numerum,* vel *partem,* subauditâ Præpositione κατὰ, διὰ, περὶ, &c. ut, Ψυχὴν γενναῖος.

* Sic & Verba, Particip. & Verbal

Interdum & Dativum, rariùs Genitivum, subauditis aliis Præpositionibus; ut, Ἐπιεικής, ἤθεσι,

Idem † Adjectivum pro diversâ significatione diversos casus postulat juxta diversas regulas; ut, Ἀθέατος, non *videns.* *Gen.* γυναικὸς. *Invisibilis,* Dat, ἄλλοις.

† Uti & v[…] bum & q[…] via ali[…] tio.

Regimen

Regimen Verbi

* Sub acquisitivè positis intellige & verba *dandi*, *commodandi*, &c. ejusmodi classium,

Transitivi, Substantivi & * acquisitive positi idem e ac apud Latinos.

Sic & Verba *regandi*, *docendi*, *vestiendi*, *celandi*, u etiam *testandi*, *vocandi*, *adjurandi*, duplicem regunt Acc sativum; ut, Ὀρκίζω σε τὸν Θεόν.

Verba *incipiendi*, *desinendi*, *appetendi*, *abstinendi*, *egend excellendi*, *distandi*, *differendi*, *aberrandi*, genitivum post lant; ut, Ἄρχομαι λόγυ.

Verba *implendi*, *privandi*, *æstimandi*, *sedandi*, *accusand absolvendi*, *damnandi*, *propulsandi*, regunt Accusativu duplicem; ut, Ἀποστερεῖ με τὰ χρήματα.

Multa verba ferè composita ex σὺν & ὁμῦ adsciscu Dativum personæ aut rei sociæ; ut, Ὁμιλεῖν αὐτῷ,

Verba *jurandi* regunt Accusativum ejus per quod j ratur, & Dativum ejus Cui; ut, Ὄμνυμί σοι τὸν κύνα.

Verba *cedendi* Genitivum rei & Dativum personæ; u Εἴκω γέρυσιν ἕδρης.

† Etiam accusativum cum gen.

Verba † *auditûs*, *olfactûs*, *gustûs*, *tactûs*, frequenti Genitivum, interdum & Accusativum; ut, Ἤκυσα φωνῆ ἐγένετο ὕδωρ.

Sic & Verba *recordandi*, *oblivifcendi*, *admirandi*, *te tandi*, *consequendi*, *sortiendi*, *fruendi*, *curandi*, *negligen contemnendi*, *apprehendi*; ut, μνήσθητί μυ vel με.

Verba *communicandi* sive *participandi* & eis contrar cum Dativo personæ adsciscunt & Genitivum nec ra Accusativum rei; ut, τῦ βάρυς μεταδιδόναι τοῖς φίλοις δ

Verba *dicendi* vel *faciendi* cum Adverbiis vel Accus tivo Adjectivorum quæ significant *bene* vel *male* sæpi postulant Accusativum personæ de quâ dicitur, vel c fit *bene* aut *male*; ut, Μὴ ἀγορεύει κακῶς τὸν τεθνηκότ Καλῶς ποιεῖτε τὺς μισῦντας ὑμᾶς.

Verba *permutandi* exigunt Genitivum rei acceptæ cu Accusativo rei datæ; ut, Ἀμείβειν χρύσεα χαλκείων.

Nomen *materiæ* post Verba effertur in Genitivo, i frequentius in Dativo; ut, ἄρτην ἀδάμαντος ἔτευξε.

Innume

Innumera denique ſunt Verba apud Græcos variæ conſtructionis. Verba *precandi, blandiendi, convitiandi, habitandi,* Dativum vel Accuſativum admittunt. Verba *imperandi* Genitivum (apud Poetas Dativum) & Accuſativum. Verba *accuſandi, condemnandi, abſolvendi, privandi, participandi, communicandi,* caſum rei & perſonæ variis modis ſubmutant; ut, καἰαγινώσκω σȣ, σε τȣτȣ, σȣ τȣ̃το, σȣ τȣτȣ, σȣ τȣτȣ θάνατον.

Multa pro variâ ſignificatione variam habent conſtructionem; ut, Βασιλεύω τῆς Ἀσίας, *impero Aſiæ.* Βασίλευσον αὐτοῖς βασιλέα, *conſtitue ipſis regem.*

Verba Derivativa

Ferè exigunt caſus Primitivorum Nominum aut Adverbiorum.

Si Paſſivè capiantur, caſum ſolummodo Primitivi incluſi; ſin Activè, Accuſativum inſuper; ut, Πελάζω *prope ſum* τῶν νεῶν. Μακρύνω *ſummoveo* σε τῆς πόλεως, quia μακράν & πέλας Genitivum regunt.

Verba connotantia *incitamentum* vel *occaſionem* agendi regunt Accuſativum perſonæ cum caſu verbi incluſi; ut, Γάλα ὑμᾶς ἐπότισα.

Verbum Derivativum quandoque regit caſum ſuæ Periphraſis; ut. Ταμιεύω τῆς παράλȣ, quia dicimus ταμίας εἰμὶ τῆς παράλȣ.

Periphraſis etiam caſum Verbi Simplicis; ut, ἔξαρνός εἰμι τȣ̃το, quia dicimus ἐξαρνȣ̃μαι τȣ̃το.

Sæpe tamen alii caſus adhibentur juxta regulas ſupra traditas; ut, Ἱστὸν δ' ἱστοδόχῃ πέλασαν, quia Verba appropinquandi Dativo gaudent.

Regimen Paſſivorum.

Verba Paſſiva *vocandi, apparendi,* &c. imitantur Regimen Verbi Subſtantivi.

Paſſiva quælibet exigunt Dativum agentis; ut Latinè. Genitivum etiam cum Præpoſitionibus, ὑπὸ, ἀπὸ, παρὰ, πρὸς, ἐκ, &c. ut, Ὀνȣ̃ς ὑπ' οἴνȣ διαφθείρεται. Et alios caſus cum aliis Præpoſitionibus.

Verbum Medium pro ratione ſignificationis Activæ vel Paſſivæ imitatur utriuſque regimen; ut, Βιάζομαι παῖδα, βιάζεσθαι ἀπὸ πλειόνων.

Quorundam

Quorundam Nominum casus suæ debetur significationi
Effertur scilicet in Dativo Nomen *Instrumenti* ve
Modi; ut, Ἀργυρέαις λόγχαισι μάχου. Sic &
Causæ; ut, Τέθνηκεν ἀποπληξίᾳ. Et in Genitivo sæpe
subaudito ἕνεκα.

*In * Genitivo effertur Nomen*

Partis, præcipuè adjectum Verbis *prehendendi, lavandi* &c. ut, Λύκον, ὦτων κρατῶ.

* [Q]uando- [qu]e & in [Acc]usativo [vel] dativo.

In Genitivo vel Dativo Nomen

Pretii; ut, Πάντα ὤνια πλούτου. Νομίσματι ὤνια.
Similiter & Nomen *temporis* respondens ad quæstionem *quando*; ut, Ἦλθε νυκτός. Ἀναστῆναι τῇ τρίτῃ ἡμέρα.
Respondens verò ad questionem *quamdiu*, in Accusativo vel Dativo; ut, Ἔμεινε μῆνας τρεῖς.
Nomen *Spatii* in Accusativo; ut, Ἀπεῖχε σημεῖα ἑκκαίδεκα.
Nomen *Loci*, quoties denotatur *motus ad locum*, in Accusativo; ut, Ἑλλήσποντον ἵκοντο.
A loco in Genitivo; ut, Τῆς Κρητικῆς ἄκρας ἤραμεν.
Actio *in loco* in Dativo; ut, Στήλας στῆσαι Ὀλυμπιάσι.
Genetivus absolute ponitur; ut, Μηνῶν φθινόντων.

Regimen Infinitivi

Latinum obtinèt plerumque apud Græcos.
Utuntur autem Græci cum Infinitivis interdum Accusativo Articuli neutro; ut, Ἔκρινα τὸ μὴ πάλιν ἐλθεῖν.
Item Genitivo † post dictionem quæ adsciscit Genitivum; ut, Κατάρχοιμι τοῦ καλεῖν.

† subaudito ἕνεκα.

Infinitivus cum articulo neutro pro Nomine sumi potest in omni casu; ut, Ἐκ τοῦ ὁρᾷν γίνεται τὸ ἐρᾷν.
Infinitivus cum Præpositione & Articulo, sequente Accusativo, idem valet ac Genitivus absolute positus, aut per Verbum finitum resolutus; ut, Ἐν τῷ ἐλθεῖν αὐτὸν, id est, ἐλθόντος αὐτοῦ vel ὅταν ἔλθῃ αὐτός.
Pro Gerundiis & Supinis utuntur Græci Infinitivis.
Gerundium in *di* effertur per Infinitivum & Genitivum *Articuli* post dictionem quæ adsciscit Genitivum.

Gerundiu[m]

Gerundium in *do* per Infinitivum post Præpositiones significantes *à*, *de*, *è*, *ex*, *in*, *pro*, sequente eo Articuli casu, quem Præpositio exigit.

Ad eundem modum Gerundium in *dum* post Præpositiones quæ significant *ad*, *ob*, *propter*, *inter*, *ante*, &c.

Negligitur quandóque Articulus, ut, Ὥρα ἀπιέναι.

Pro Supinis simpliciter ponitur Infinitivus; ut, Τί ἐξήλθετε θεάσασθαι; Λέγειν αἰσχρόν.

Cùm significatur necessitas, usurpatur Verbale in τέον (vulgo dictum Adverbiúm positionis) quod quidem Verbale admittit casum sui Verbi, & insuper Dativum agentis; ut, Νέοις ζηλώτεον τοὺς γέροντας.

Regimen Impersonalium

Idem est manente significatione ac Personalium.

Quod ad Particularia; Dativum personæ cum Genitivo rei volunt δεῖ, δεῖται, χρή, &c. *opus est*; ut, Δεῖ μοι πολέμου.

Δεῖ, χρή, ὀφείλει, *oportet* (& plurima sequente Infinitivo) Accusativum; ut, Δεῖ αὐτὸν ἀπελθεῖν.

At δεῖν *deesse* absolutè ponitur cum Genitivo; ut, Μικροῦ δεῖν, i. e. μικροῦ δέοντος.

Regimen Participiorum

Idem est ac suorum Verborum, nisi cùm Adjectivè sumpta Genitivo gaudeant; ut, Μηδὲν ἔχων. Δεχόμενος φωτός.

Participium non raró pro Infinitivo usurpatur; ut, Πέρσαι λέγονται ἐσθίοντες κάρδαμον καὶ πίνοντες ὕδωρ.

Pro Verbo item finito: ut, Τίς ἐμὲ πατάξας.

Pro Substantivo etiam quandoque; ut, Μεστὸς ἦν θωμούμενος.

Denique pro Adverbio; ut, Τολμήσας εἰσῆλθε.

Impersonalium Participia usitatissimè ponuntur loco Genitivi absolutè sumpti; ut, Ἐξέφυγεν, ὀλίγου δεῆσαν ἁλῶναι, i. e. δεήσαντος.

Regimen Adverbiorum.

(1.) *Cum Casibus.*

Nominativus sequitur Adverbia *Demonstrandi*; ut, Ἰδοὺ ὁ υἱός σου.

Genitivum post se recipiunt Adverbia multa *Quantitatis*; ut, Ἅλις δρυὸς.
Loci; ut, Ἔξω βιλῶν. Ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.
Temporis; ut, Ἕως τῆς ἡμέρας.
Numeri; ut, Δὶς τοῦ σαββάτου.
Separandi; ut, Ἄνευ τοῦ πατρός.
Causæ; ut, Ἕνεκά σου θανατούμεθα.

Dativus sequitur Adverbia *Congregandi*; ut, Ἅμα αὐτοῖς.

Accusativus Adverbia *Jurandi*; ut, Μὰ Δία.

Varii itidem casus varia; ut, Ἐγγὺς τῆς πόλεως, vel τῇ Ἰόππῃ.

Οἴ *heu* & ὦ *O!* omnes casus.

Derivativa regunt casus Primitivorum, eadémque pro variâ significatione varios casus.

(2.) *Cum Modis.*

Μή *prohibentis* inservit omnibus modis, nisi Indicativo; ut, Μὴ μεθύσκεσθε οἴνῳ. Μὴ θεομαχῶμεν. Ψεῦδος μὴ βάζειν. (Cætera usu discenda.)

Duæ Negativæ vehementiùs negant; ut, Ου μὴ πίω. Plures adhuc vehementiùs; ut, Ουκέτι οὐ μὴ φάγω. At interventu Verbi separatæ affirmant; ut, Ου δύναμαι λὴ μεμνῆσθαι αὐτοῦ.

Regimen Conjunctionum

Copulativarum, Disjunctivarum, &c. ex Latinis notum.

Conjunctiones Conditionales, Causales, Discretivæ, Adversativæ, Potentiales, varios post se modos trahunt.

Ἂν & ἐὰν *si*, Subjunctivum interdum Optativum vel Indicativum.

Ἂν Indefinitum dictionis cui adhæret significationem vagam relinquit. Ἂν Potentiale, uti & κεν, addit verbo significationem τοῦ δύνασθαι. Utrumque inservit Optativo, Subjunctivo, Indicativo; & quandoque Infinitivo.

Ὥστε, *ut, adeo ut*; regit Infinitivum vel Indicativum. (Cætera inter legendum observanda.)

Regimen Præpositionum

Genitivo soli junguntur ἐκ, πρὸ, ἀπὸ, ἀντί.

Ex vel ἐξ, *ex* vel *extra*; ut, Γυνὴ ἐκ τοῦ ἀνδρός.

Sic

Sic in Compositione; ut, Ἐκϐάλλω, *ejicio.* Alias inducit significationes; ut, Ἐξουσία, *potentia*, &c.

Πρὸ *prae;* ut, Πρὸ θυρῶν. Quandoque *pro*, &c.*

In Compositione *prae;* ut, Προϐάλλω, *praepono.* Alias inducit significationes; ut; Προκόπτω, *pregredior*, &c.

Ἀπὸ, *a, ab, absque;* ut, Ἐξουσία ἀπὸ Θεοῦ.

Sic in Compositione; ut, Ἀποστρέφω, *averto.* Alias inducit significationes; ut, Ἀποκρίνομαι, *respondeo*, &c.

Ἀντὶ, *pro;* ut, Ὀφθαλμὸν ἀντὶ ὀφθαλμοῦ.

In Compositione *contra;* ut, Ἀντίχριστος. Alias inducit significationes; ut, ἀντιποιέομαι, *vendico*, &c.

Dativo soli jungitur ἐν & σύν· ἐν *in;* ut, Ἐν λιμένι πλεῖν.

Sic in Compositione; ut, Ἔνειμι. Alias inducit significationes; ut, Ἐντρέπομαι, *revereor*, &c.

Σὺν, *cum;* ut, Σὺν Θεῷ.

In Compositione *con;* ut, Σύνδουλος, *conservus.* Alias inducit significationes; ut, Συνίστημι, *commendo*, &c.

Accusativo soli jungitur Εἰς vel ἐς. Significat autem *in* cum Accusativo; ut, Ἐκ πυρὸς εἰς φρόσα.

Sic in Compositione; ut, Εἰσάλλομαι, *insilio.* Aliam inducit significationem; ut, Εἰσωνία, *vectigal*, &c.

Genitivo vel Accusativo διά.

Cum Genitivo *per;* ut, Διὰ ἁμαρτίας ὁ θάνατος.

Cum Accusativo *propter;* ut, Τὸ σάϐϐατον διά τὸν ἄνθρωπον.

In Compositione *di* vel *dis;* ut, Διαφωνέω, *dissono:* interdum *per, trans, circum*, &c. Alias inducit significationes; ut, διαφέρω, *excello.*

Genitivo, Dativo, vel Accusativo junguntur ἀμφὶ, ἀνὰ, ἐπὶ, κατὰ, μετὰ, παρὰ, περὶ, πρὸς, ὑπὲρ. ὑπό.

Ἀμφὶ, cum Genitivo *de;* ut, Ἀμφὶ ἀστέρων γραφή.

Cum Dativo ferè apud Poetas *circum, circa;* ut, Ἀμφ' ὤμοις βάλετο ξίφος.

Cum Accusativo *circa;* ut, Ἰορδάνου ἀμφὶ ῥέεθρα.

In Compositione *circum;* ut, Ἀμφιϐάλλω, *circumjicio.* Aliam inducit significationem; ut, ἀμφιπονέω, *consumo.*

Ἀνὰ cum Genitivo rariùs *circum;* ut, Ἀνὰ κροτάφοιο τυχήσας. Cum Dativo (apud Poetas) *cum, in* etiam cum Dativo; ut, Χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ. Cum Accusativo *per;* ut, Ἀνὰ στρατόν, Item, *ad, secundum.*

* Germinatur apud Poetas, ut προπρό.

 In

In Compositione *re;* ut, Ἀνατρέχω, *recurro*. Ali inducit significationes; ut, Ἀναγινώσκω, *lego*.

Ἐπὶ cum Genitivo, Dativo, & Accusativo, *super, a in*, &c. ut, Ἐφ' ἵππου· Ἐπὶ χθονί· Ἐπὶ τὸν ὄνον.

Idem & in Compositione; ut, Ἔπειμι, *insum*, ἐπιγράφ *superscribo*. Alias inducit significationes; ut, Ἐπιτιμά *reprehendo*.

Κατὰ cum Genitivo *contra, de*, id est, *deorsum*; ut, Κ τὰ Χριστοῦ. Cum Dativo Poeticè, *à, ab*; ut, Κατὰ δὲ σφ Cum Accusativo *secundum, circa*, &c. ut, Κατὰ Ματθαῖ

In Compositione *de*, id est, *deorsum*; ut, Καταβαίν *descendo*. Alias inducit significationes; ut, Καταφρονέ *contemno*.

Μετὰ cum Genitivo *cum*; ut, Μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός. Cu Dativo ferè Poeticum, *in, post*; ut, Μετὰ χερσὶν ἔχων τ λύραν. Cum Accusativo *post*; ut, Μετὰ τὸν πόλεμον συμ μαχία.

In Compositione *trans*; ut, Μεταφέρω, *transfero*. Ali inducit significationes; ut, Μεταπέμπω, *accerso*.

Παρὰ cum Genitivo *à praeter, apud*, &c. ut, Παρ Κυρίου ἡ βοήθειά μου. Cum Dativo, *apud*; ut, Παρὰ Κυρίῳ ἔλεος. Cum Accusativo *contra, à, ad*; ut, Παρ τὸν νόμον.

In Compositione, *ad, praeter, perperam*; ut, Πάρειμ *adsum*, παρακούω, *perperam audio*. Alias inducit signi cationes; ut, Παρακαλέω, *consolor*.

Περὶ cum Genitivo *de*; ut, Περὶ καπνοῦ στενολεσχεῖ Cum Dativo & Accusativo, *circum, circa*; ut, Περὶ βωμὸ χορεύειν. Περὶ τὰ φοβερὰ ἡ ἀνδρεία.

In Compositione *circum;* ut, Περιάγω, *circumduc* Alias inducit significationes; ut, Περιηγέομαι, *describo*, &

Πρὸς cum Genitivo *à, ab*; ut, Πρὸς Διός εἰσιν ἅπαντ Item *per* (in *obtestando* vel *jurando*) *coram*, &c. Cu Dativo & Accusativo, *ad;* ut, Πρὸς κεφαλῇ. Ὄνος πρ λύραν.

In Compositione *ad;* ut, Προσέρχομαι, *adeo*. Alias in ducit significationes; ut, Προσκόπτω, *impingo*, &c.

Ὑπὲρ cum Genitivo, *super, pro*, &c. ut, Γῆρας ὑπὲρ κ φαλῆς. Cum Dativo (rariùs) & Accusativo, *super*; u Ὑπὲρ ἀργύρῳ δ' ὀχοῦται. Ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θαλάσσης.

In Compositione, *super*; ut, ὑπερπερισσεύω, *superabundo*. Alias inducit significationes; ut, ὑπερτίθεμαι, *procrastino*, &c.

Ὑπὸ cum Genitivo, Dativo, Accusativo. & in Compositione, *sub*; ut, Ὑπὸ χθονός. Ὑπὸ τῇ λεοντῇ πίθηκος. Ὑπὸ τὸν μόδιον. Ὑπογράφω, *subscribo*. Alias inducit significationes; ut, Ὑποκρίνομαι, *simulo*.

N. B. Omnes Præpositiones reperiri in pluribus significationibus quàm quas recensuimus, in his autem frequentiùs usitari.

Apud Poetas plures simul Præpositiones quandóque regunt casus; ut, Ἀμφὶ περὶ στήθεσσι.

Præpositiones sine casibus migrant in Adverbia (retracto accentu in περὶ, ἀπὸ) ut, Μικρόν τι πρός.

Accentu etiam retracto nonnullæ Præpositiones, *viz.* *Ἄνα (item ἄν) ἔνι pro ἐν, ἔπι, μέτα, πάρα, πέρι vicem quandoque sustinent verborum ferè tertiæ personæ per omnes numeros; ut, Ἄν. δ' Ὀδυσσεύς. i. e. ἀνέστη. Ἔνι στήθι. (interdum ἐν) ἔπι, μέτα, πάρα, πέρι pro compositis Verbi εἰμὶ, ut, Οὐκ ἔνι Ἰουδαῖος. Itidem impersonaliter.

* Ἀνα etiam pro ἀν

Præpositio in compositione sæpissimè regit casum quem extra compositionem regebat. Sed

Genitivum regunt composita cum ἀνὰ, *ab*, ὑπὲρ, *super*, *pro*, cum aliis significantibus *ab*, *de*, *pro*, ut, Ὑπέρκειται τῶν πόλεων.

Dativo gaudent composita cum εἰς, πρὸς, ἀντὶ, *contra*, μετὰ, *cum*, παρὰ, *juxta*, ὑπὸ, *sub*, ἐπὶ, *in*, *ad*, *supra*, aliisque quæ significant *ad*, *in*, *sub*; ut, Ἐπέβαλον αὐτοῖς χεῖρας.

Accusativo junguntur composita à παρὰ, μετὰ, διὰ, aliisque significantibus *præter*, *trans*; ut, Παραβαίνετε τὴν ἐντολήν.

PROSODIA.

PROSODIÆ quod hic neceſſarium eſt, tradit D trinam de *Spiritibus*, de *Accentibus*, & Syllabarum *T* pore ſeu *Quantitate*.

De Spiritibus.

Vocales (præter υ) & diphthongi initiales plerum levigantur.

Exceptiones.

Α aſpiratur in viginti nominibus, octo verbis, & tri adverbiis; ἅλις, ἅμα, ἅπαξ.

Ε aſpiratur ante κ, ο, ψ, π, ω, βδ, βρ, δρ, δκ. ἑκεῖ, ἑκεῖνος, &c. Item in particularibus, (1.) Nomi bus viginti aut circiter. (2.) Verbis decem. (3.) verbiis quatuor, ἕνεκα, ἑξῆς, ἕως, ἓ, ἕ.

Η ante β, γ, κ, σ, aſpiratur utplurimùm. Item in p ticularibus nominibus ſexdecim & in ἡμικλέω, ἡμι-ὠνίκα.

Ο ante πλ, ρκ, μ (non ſequente φ) σ (ſequente voc aſpiratur utplurimùm. Aſpirantur & articuli ὁ, ὅς, & de nata ὅτι, ὅθι, &c. Et ὁπ- particula præfixa. Item mina ſeptem et verbum ὁράω.

Ω aſpiratur in ὥρα, ὡς, *ut*.

Quævis vocalis ante ρπ, ρμ aſpiratur, neglecto eti ſpiritu thematis, ut, Ἅρπαξ, Ἑρμῆς.

Ε augmentum præfixum conſonæ levigatur, ſed in P fectis Verborum in μι ſervat ſpiritum thematis; ut, Ἵ μι, ἕστηκα. Præfixum vocali ejuſdem accipit ſpiritu ut, Ἕιπα, ἑώρων ab εἶπα, ὁράω.

Temporale augmentum ſervat ſpiritum mutabilis; Ἀκόω, ἤκουον.

Reduplicatio impropria verborum in μι aſpiratur; Ἵστημι,

Dift

Dictiones peregrinæ, compositæ, derivatæ, aut variatæ servant spiritum suæ originis. Exceptis ἦδος ab ἡδὺς, et paucis aliis, in compositis α pro ἅμα, et ο pro ὁμῦ levigatur; ut, ἄκοιτις, ὄτριξ.

Idem vocabulum pro diversâ origine aut significatione diverso notatur spiritu. Quædam etiam, manente eâdem significatione, nunc aspirantur, nunc levigantur; ut, Ἕρση et ἔρση, ros, etc.

De Accentibus.

Dictiones singulæ sive simplices sive compositæ unicum tantùm habent accentum. Quædam tamen quandoque exuunt, dictæ ἐγκλιτικαὶ, et pauculæ carent.

Accentu carent decem voculæ: ὁ, ἡ, οἱ, αἱ, ὁ vel ὀκ vel ὀχ, εἰ, ὡς, ἐν, εἰς vel ἐς, ἐκ vel ἐξ.

Acuuntur tamen Articuli, ὃ pro ὃς, οὗτος vel τοῦτο, ἥ, οἵ, αἵ, pro αὕτη, αὗται, absque substantivo positi, nec sequente μὲν vel δέ· ut, Αὗται δ' ὃ βῆ Αυκίηνδε.

Ὀυ vel ὀκ acuitur ante quodvis punctum; ut, Ὁ δὲ ἔφη, οὔ.

Ὧς *sic* ubique acuitur; ut, Ὧς ἔφατ'. Item ὥς, *sicut* quando in constructione postponitur; ut, Κύνες ὥς. Et ὥς *quodammodo* post ἐστὶ; Ἔστι μὲν ὥς.

Ἐξ postpositum casui acuitur quandoque; ut, Ὀυδὲ κακῶν ἔξ.

Omnes hae voces ἄτονοι per compositionem auctæ accentum possunt recipere; ut, Νῦν δὲ ὅδε παρακαλεῖται.

Encliticæ sunt.

Τὶς *aliquis* per omnes casus. Pronomina μοῦ, μοὶ, μὲ· σοῦ, σοὶ, σέ· οὗ, οἷ, ἕ· σφωὶν, σφέ· σφίσι, σφᾶς, et σφὰς, *illi, illos*. Verba φημὶ, φησὶ, φατὸν, φαμὲν, φατὲ, φασί· εἰμὶ, ἐστὶ, εἰσὶ, et ἐσμὲν, ἐς, ἐ sæpiùs.

Particulæ Indefinitæ, ποτὲ, ποθὲ, πῆ, ποῖ, ποῦ, πῶς. Item γε, κε, κεν, νυ, περ, πω, ῥα, τοι, et plerunque θην.

Encliticæ dictiones vel inclinant vel amittunt accentum. *Inclinant*, id est, transferunt accentum semper acutum (vel suum vel pro suo) in dictionis præcedentis finalem syllabam, idque fit cùm præcedens dictio habeat.

(1.) Acutum in antepenultimâ; ut, Ἄνθρωπός τις.

(2.) Circumflexum in penultimâ, ultimâ existente brevi; ut, Τοῦτό ἐστι τὸ σῶμά μου.

(3.) Acutum

(3.) Acutum in penultimâ, quae cum ultimâ eſt pes Trochaicus; ut, Μέσφα τοι ἰχθύς.

(2.) Cùm praeceſſerit Enclitica nudata ſuo accentu, vel vocula accentu carens; ut, Καθὼς φασί τινες.

Amittunt accentum quando praecedens dictio tonum habet in ultimâ; ut, Ὁ παῖς μου. Vertunt autem gravem in acutum; ut, Θεὸς μου, θεὸς μου.

Encliticae monoſyllabae amittunt accentum poſt Paroxytonas non Trochaicas; ut, Μήτηρ μου. Vel poſt circumflexum in penultimâ, quando ultima ſolâ poſitione longa eſt; ut, Χοῖνιξ μου. Diſſyllabae antem non amittunt; ut, Σῶσαι τινὰς ἐξ αὐτῶν.

Verbum ἐςὶ retrahit accentum in penultimam, quando eſt initium orationis, vel immediatè ſequitur quodvis punctum, vel etiam particulas καὶ οὐκ, μὴ, et voces quaſdam Apoſtrophum paſſas, τοῦτ' ἀλλ', ut, Ἔςι σῶμα ψυχικὸν, καὶ ἔςι σῶμα πνευματικόν. Item propter Empháſin quandoque.

Reliquae omnes Encliticae ſervant tonum poſt quodvis punctum vel notam diſtinctionis; ut, (Λέγει τῷ παραλυτικῷ) σοὶ λέγω. Vel etiam propter Emphaſin; ut, Ἡ ῥίζα ση.

Pronomina poſt Præpoſitiones & ἢ *vel* ut plurimùm non inclinant; ut, Ἐκ σοῦ ἢ δὲ διδαξει.

Τὶς Indefinitum ſæpe ſervat accentum ſuum cùm preponatur verbo â quo pendet; ut, Οὐκ ἔχουσι τί φάγωσι.

Plures ubi concurrunt Encliticæ dicuntûr Synencliticæ. Plures Synencliticæ alternis ſaepiſſimè acuuntur, & amittunt accentum; Οὐ γάρ πω τινά φημι.

De Vocibus Ἐντόνοις.

Regulæ Generales.

I. Aceentus communiter eſt in priori; iſque aut acutus aut circumflexus.

In Hyperdiſſyllabis antepenultima acuitur quoties ultima ſit brevis, penultima quoties ultima longa; ut, Ἄνθρωπος, ἀνθρώπου. Nota αι & οι finales ratione accentûs pro brevibus haberi; ut, Ἄνθρωποι, τύπτομαι. Praeter αι & οι *in* Optativis, ſyllabis contractis, aliiſque à circumflexis rectis; ut, Τύπτοι, λεχοῖ. Voc. καὶ ὰ παῖς.

II. Longa

II. Longa naturâ aut usu ante finalem naturâ brevem, si tonum habuerit, circumflectitur; ut, τῖς penultimâ longâ, tametsi τίς penultimâ brevi: τυφθεὶς, τυφθεῖσα. Ante finalem solâ positione longam sæpius circumflectitur; ut, Χοῖνιξ. Finale itidem in -ευ & -ου, si tono afficiantur, circumflexum volunt; ut, Ἐυ πῦ. Excipe ἰδὺ, ἰύ.

III. Omnis acutus finalis in orationis contextu vertitur in gravem, nisi in Interrogativo τίς, vel ante Encliticam, aut punctum distinctionis, vel denique in fine versùs. Dicuntur tamen quorum gravis in ultimâ pingitur Acutitona.

IV. Monosyllaba incontracta acuuntur; ut, Χθών. Verba autem monosyllaba, si fuerint producta, ubique circumflectuntur, exceptâ secundâ Præsentis Indicativi Verbi φής. Circumflectuntur itidem quædam particularia; ut, Βοῦς, γραῦς, &c.

V. In contractione, Ex acuto & gravi post se subintellecto fit circumflexus; ut, Τειχέων, τειχῶν.

Excipiuntur Accusativi singulares formæ λεχὼ, præter αἰδῶ, ἠῶ. Item acuuntur Nominativi, Accusativi, & Vocativi duales, ὁλοπαθῶν in α & ω· ut, Μνάα μνά, νόω νώ. Item νώϊ νῶ.

Composita antepenacuta à νόος retracto accentu acuunt penultimam; ut, Ἔυνοος, ἔυνους, ἐυνόου, ἐυνου, & pauca in ηκης & ήρης· ut, Συνηθέων, συνήθων.

VI. Accentus manet super eandem syllabam vocis rectæ & obliquæ sive variatæ; ut, Λόγος, λόγου, καλὸς, -ου, -όν· τοίχιος, -ους· τύπτω, τύπτε, τύπτομαι.

Exceptiones.

Mutatur species accentûs in sequentibus,

(1.) Acutus vertitur in circumflexum in penultimâ nominum crescentium quoties obtinet Regula secunda; ut, Σωτὴρ, σωτῆρος.

Nomina oxytona primæ & * secundæ circumflectunt ultimam Genitivi & Dativi per omnes numeros; ut, Κριτῆς -οῦ -ῇ -αῖν -ῶν -αῖς· Θεὸς -οῦ -ῷ -οῖν -ῶν -οῖς. Huc spectant Articuli & Pronomina oxytona. Oxytona in -εὺς circumflectunt Vocativum in ευ· Itidem in -ὼ & -ὼς Vocativum singularem in -οῖ· ut, Βασιλεῦ, λεχοῖ.

* Sed Attici tum re[tinent]; Λεὼς λε[ὼ]

(2.) Cir-

(2.) Circumflexus vertitur in acutum, correptâ syllabâ in quam deberet cadere, aut factâ antepenultimâ; ut, Ἡρακλῆς, -έος· εἷς, ἕν· σῶμα, σώματος.

Itidem si ultima longa fuerit; ut, Τυποῖμι, τυποίτην.

(3.) Mutatur sedes accentûs per regulam primam; ut, Σῶμα, σωμάτων· ἐπίγραμμα, ἐπιγράμματος· τύπτω, ἔτυπτον.

Denique per simplices anomalias in Nominibus & Verbis tum promovetur, tum retrahitur accentus.

1. *In Nominibus promovetur Accentus.*

Antepenacuta in -εος circumflectunt casus contractionem passos; ut, Χρύσεος, χρυσοῦς, χρυσέη, -ῆ, χρύσεον -οῦν.

Nomina Monosyllaba tertiæ Genitivum & Dativum singularem & Dativum Plur. acuunt in ultima; ut, Κεὶρ -ρὸς, ρὶ, χερσί· & εἷς cum compositis, sed οὐδέσι, μηδέσι.

Per contractionem verò facta sæpius penultimam circumflectunt; ut, Κῆρ -ῆρος -ῆρι.

Genitivum & Dativum dualem & Genitivum pluralem in ultimâ circumflectunt; ut, Χειροῖν, χειρῶν.

Quæ autem tonum habent in penultimâ Genitivi singularis vel circumflectuntur in recto, non habentia υ ante σ, penacuunt Genitivum pluralem; ut, Δάδων, κεράτων. His adde τρώων, &c.

Participia sequuntur generalem regulam; ut, Θεὶς, θέντος, θέντων, etc. Sic Pronomen δεῖς, δεῖνος. et πᾶς in Dat, Pl. πᾶσι.

Τὶς *aliquis* (nisi cùm inclinat) per omnia acuitur in ultimâ; exceptis τινοῖν, τινῶν. Τίς *quis* ubique in penultimâ; ut, Τίς, τίνος, τίνι.

Accentum Monosyllaborum sequuntur δόρυ et γόνυ in casibus Metathesin passis; ut, Δουρός, γουνός. Sic et κύων, ἄρην, et nomina in -ηρ, -ερος in casibus Syncopen passis; ut, Κυων, κυνός· θυγάτηρ -έρος, θυγατρὸς, etc.

Sed Nomina in -ηρ, -ερος penacuunt Dativum pluralem in άσι· in aliis etiam paulò variant, quorum exemplum sit pro regulâ.

Sing. N. Θυγάτηρ, G. θυγατέρος, θυγατρὸς, D. θυγατέρι, θυγατρὶ, A. θυγατέρα, θύγατρα, V. θύγατερ.

Dual.

Dual. N. A. V. θυγατέρι, θύγατρι, G. D, θυγατέροιν, θυγατροῖν.

Plur. N. θυγατέρες, θύγατρες, G. θυγατέρων, θυγατρῶν, D. θυγατράσι, A. θυγατέρας, θύγατρας, V. *&c.*

Nomina primæ Simplicium circumflectunt ultimam Genitivi pluralis; ut, Κριτῶν, μουσῶν. Excipe Fœminina Barytona Adjectivorum Pronominum, & Participiorum sequuntur generalem regulam; ut, Ἄλλη, ἄλλων.

Penacuta ἴος *unus* & μία cum compositis circumflectunt ultimam Genitivi & Dativi; ut, Ἰῦ, ἰᾶς· μιᾶς, μιᾷ.

Retrahitur Accentus.

Adjectiva in -ων & -ης penacuta retrahunt accentum in neutro; ut, Βελτίων, βέλτιον· αὐτάρκης, αὔταρκες. Sic ἐμάχεια, λίγεια.

Vocativus nominum hyperdissyllaborum in -ων, -ενος, & -ωνος acuit antepenultimam; ut, Ἀγάμεμνον. Sed composita à φρὴν accentum servat; ut, Ὦ δαίφρον.

Item substantiva in -ης primæ contractorum; ut, Ὦ Δημόσθενες. Sic ἀκάκητα, δέσποτα, εὐρύοπα, μητίετα.

Dictio composita cum Encliticâ eundem expetit tonum quem extra compositionem gerit, verso gravi in acutum; ut, Ἥνπερ, ὅτινος. Sic μήτε, ὥτε.

2. *In Formatione Verborum promovetur Accentus.*

Indicativus circumflectit ultimam Futuri secundi in Voce Activâ, & penultimam in Voce Mediâ; ut, Τυπῶ, τυποῦμαι. Penultimâm etiam tertiæ pluralis in Præsenti Verborum in -μι· ut, Τιθεῖσι.

Imperativus circumflectit ultimam Indefiniti secundi Medii; ut, Τυποῦ. Ἐιπὲ, ἐλθὲ, εὑρὲ particularia sunt. Penacuunt tres imperat. γένυ, τράπυ, ἔνεγκυ,

Subjunctivus circumflectit ultimam in omnibus Indefinitis Passivis, & in Præsenti & Indefinito secundo Activo Verborum in -μι· ut, Τυφθῶ, τυπῶ· τιθῶ, θῶ. Penultimam in Perfecto Passivo contractorum atque in Præsenti & Perfecto passivis Verborum in -μι· ut, Πεποιῶμαι, τιθῶμαι, τιθῶμαι.

Infinitivus in -ναι tono afficit penultimam; ut, Τετυφέναι. Infinitivus cæterorum circumflexit ultimam Indefiniti

Indefiniti et Futuri secundi activi; ut, Τυπεῖν. Penultimam acuit Indefiniti secundi medii; ut, Τυπέσθαι Accentum denique exigit in penultimâ Indefiniti primi activi et Perfecti passivi; ut, Τύψαι, τετύφθαι.

Retrahitur Accentus.

Imperativus Indefiniti secundi medii, uti et omnia tempora finita in -μην variant sedem accentûs pro ratione quantitatis ultimæ; ut, Τυπῶ, τύπεσθε· τυπτοίμην, τύπτοι Sed in Optativo Perfectum passivum, et Futurum secundum medium; Præsens etiam et Perfectum Verborum in -μι (non deponentium; nam regulariter δυναίμην δύναιο, etc.) retinet accentum super eandem; ut, Βηθείμην, -ῆο· ἱσταίμην, ἱσταίμην, -αῖο.

Speciales Regulæ Accentuum.

1. Nominum in recto.

In primâ Declinatione Oxytona plurimùm sunt quentia. Denominativa in της· ut, Ὠμηστής. Verba hyperdissyllaba in -της non precedente α, ι, ι· ut Ποιητής.

Item Fœminina, (1.) In α, viz. Verbalia in ρὰ purum ut, Χαρά. Hyperdissyllaba appellativa in -αχιὰ et -ων et particularia non pauca; ut, Πλευρὰ, etc.

(2.) In η· viz. Verbalia servantia Characteristicam temporis; ut, Γραμμή. Verbalia itidem in -μονή. Πημησμονή. Participia in μενή· ut, Δεξαμενή.

Item finita in -γὴ, -δὴ, -ωὴ· et hyperdissyllaba in -ω -ωκὴ, et -ωχὴ, -ωρὴ, -ωτὴ· ut, Ὀργὴ, χορδὴ, ζωὴ, πανουργ ακωκὴ, etc. Denique particularia multa; ut, Ἀρχὴ ἀλκὴ, ἡδονὴ, etc.

Fœminea in -α et η ab oxytonis in -ος servant eorum accentum; ut, Θεὸς, θεὰ, ἀδελφὸς, ἀδελφή.

In *secundâ Declinatione*, Oxytona sunt multa in -ος Nempe finita in -αὸς, -ανὸς, ηὸς, -υιὸς, -ηγὸς, -ωγὸς, -στὸς ut, Ἀγλαὸς, ἀγανὸς, etc.

Substantiva in -μος non præcedente ι· ut, Λιμὸς *Substantiva* verbalia in -τὴς et τρὸς, ut, Κριτής ἰατρός.

Adject

Adjectiva etiam in -κὸς, -νὸς, -πὸς, -τὸς, ut, Λευκὸς, ἁγνὸς, χαλεπὸς, λεπτὸς. Item in -λ☉-, si non præcesserit ι vel υ, ut, Καλός. Pauca in μ☉-, ut, Θερμὸς, ὠμὸς, &c. Denique plurima in -ρ☉-, exceptis Primitivis, Pronominibus, & Comparativis in -ερ☉-, præter ἱερὸς, δεξίτερὸς, ἀριστερός.

Hyperdissyllaba tam Substantiva, quam Adjectiva in -ωλὸς, -ωνὸς, -ωπὸς, ωρὸς, ut, Παχτωλὸς, τιμωρος, &c.

Derivativa in -☉- ex Perfecto medio, si activè significent, acuuntur; ut, Τομὸς, *sector*. Genitivi oxytoni cùm fiant recti retinent tonum; ut, Δμωὸς â τῦ δμωός.

Oxytona Composita in -☉-.

Omnia in -ικὸς, ut, 'Αρχιτεκτονικός. Composita ab ἄγω, ἄλγ☉- sive ἀλγέω, ἀμείβω, ἔργον & aliis; ut, Ξεναγὸς, ποδαλγὸς, συνεργός, &c. Verbalia in -τ☉- ex compositis nata quorum simplex nullum est; ut, 'Ευλογητός. Multa etiam particularia; ut, 'Ανοικτὸς, &c. Et præcipuè composita cum Præpositione & αἰνέω, βαίνω, λαμβανω, μετρέω, ἔχω, τεινω, ut, 'Επαινετός.

Substantiva denique composita in -μὸς, ut, 'Αναβαθμός.

Pleraque finita in -μον & -τον sunt oxytona; ut, 'Ερετμὸν, φυτὸν. Exceptis nominibus herbarum & frugum.

Penacuta sunt nomina finita in -ίλ☉-, ίσκ☉-, -λέ☉-, -ύλ☉-, ut, 'Οργίλ☉-, νεανίσκ☉-, &c. Item Verbalia in -τέ☉-, ut, 'Πρακτέ☉-. Nonnulla etiam particularia; ut, Παρθέν☉-, &c.

Composita ab ἀντί☉-, σό☉-, πλό☉-, penacuuntur; ut, 'Εναντίος, ἀπλόος, &c. Multa etiam composita cum Præsenti Activo Verbi circumflexi, omnia à πολεω, ut, 'Ονειροπόλος. Sic μογιλάλος, &c.

Composita à Nomine & Præterito Medio, si Activè significent, sunt penacuta, sin Passivè, antepenacuta; ut, Τηλεσκόπος, *longè videns*, τηλέσκοπος, *longè visus*. Sed Composita à Præterito medio Verbi ἔχω antepenacuuntur; ut, Γαιήοχος.

Et composita plurima à δρέπω, μάχομαι, νέμων in alterutrâ significatione penacuta sunt utplurimùm.

Subſtantiva in -ιον triſſyllaba ab Oxytonis rectis vel obliquis diſſyllabis profluentia, acuunt penultimam: ut, Στρουθίον, παιδίον.

Antecircumflexa ſunt utplurimùm finita in -αιος, -ειος, (deducta ab Oxytona) -αιος, -ωος, -οιον, -ειον, -ωον, uti & Subſtantiva in -ινος ut, Τριταῖος, γελοῖος ἐχῖνος, &c.

Cætera ſub his regulis non comprehenſa ſervant generalem regulam; uti & Compoſita omnia quæ terminantur in brevem, tametſi ab oxytonis vel paroxytonis nata; ut, Παμποίκιλος, φιλόσοφος.

Quævis compoſita in -ος cum α, δυς, & ευ (octo circiter exceptis) tonum habent in priori; ut, Ἐνάζωγος, δυσάζωγος, &c.

Attica omnia à vocibus in -ος purum nata, ſervant tonum originis; ut, Λεὼς à λαὸς. Acuendo etiam antepenultimam tametſi ultima ſit longa; ut, Ἵλεως, ἀνώγεων.

In cæteris Declinationibus.

Nomina in -αν, -ιν vel -ις, ῖνος, -ας, αδος in -ην, -ηρ, -ευς, -τυς, & -ω oxytona ſunt; ut, Τιτὰν, ἀκτὶν vel ἀκτὶς, λαμπὰς, λεχὼ, &c. Item ἐγώ.

Sic & fœminina in -ις -ίδος. Exceptis Fœmineis in -τις quæ ſequuntur accentum maſculinorum in -της.

Adjectiva in -ης, -εος & in -υς acuunt ultimam; ut, Ἀληθὴς, ὀξύς. Sed hyperdiſſyllaba in -ήκης, -ήρης, -ώκης, -ώδης & -ώλης ab ὄλλυμι cum paucis particularibus in -ης ſequuntur generalem regulam.

Derivativa in -ων ab Indefinito ſecundo vel Perfecto medio, Localia & Nomina Menſium in -ων, finita etiam in εδων & ηδων, Verbalia in -εμων, hyperdiſſyllaba in -εων, -υων, -υμων cum particularibus multis in -ων ſunt oxytona; ut, Σταγὼν, νυμφὼν, ἀηδὼν, ἡγεμὼν, ἀγὼν, &c.

Compoſita cum monoſyllabo verbali ſecundæ Perfecti paſſivi finita in -ς, in -ξ, etiam & -ψ, ſi componantur cum Præpoſitione terminatâ in vocalem, unâ cum compoſitis ab εἷς, acuuntur fine; ut, Προβλὴς, καταπὴξ, μηδείς.

In

In omnibus Declinationibus.

Nomina circumflectunt ultimam, quæ videntur manare à penacutis & contractionem pati; ut, Τιμῆς, γῆ. Itidem & Diminutiva in -ᾶς & -ῦς· ut, Ζηνᾶς, Διονῦς.

Composita ex simplicibus oxytonis in longam finitis, si monosyllaba non fuerint, servatâ terminatione, servant tonum in fine; ut, Φορά, ἀναφορά, βασιλεύς, μισοβασιλεύς.

Græco-barbara plerunque sequuntur accentum suæ originis; ut, Ἀβραάμ, Πιλάτος.

Occurrunt nomina non pauca variis notata accentibus, in cæteris prorsus invariata; ut, Ἄγροικος, ἀγροῖκος, *rusticus*.

Sæpissimè autem idem nomen diverso vestitur accentu, propter diversam significationem, quantitatem, declinationem, vel originem; ut, Βασιλεία, *regnum*, Βασίλεια, *regina*; δωδεκαέτης -εος, δωδεκαέτης -ου. Pauca indefinitè sumpta * âcuunt ultimam, interrogativè, priorem; ut, Ποσός, πόσος, ποιὸς ποῖος.

* Sic & A verbia π *aliquand* ποτὲ *quan*

Etiam & idem nomen appellativum tonum gerit in posteriore, proprium sæpiùs in priore; ut, Τυρὸς, *caseus*, Τύρος, *Tyrus*: Quin & Adjectivum in ultima, Substantivum in priori; ut, Αἰθὸς, *ardens*, αἶθος, *ardor*.

Denique casus recti ab obliquis pene innumerabiles.

De Verborum Accentibus.

Ex præsentibus simplicibus irregularia sunt tantùm εἰμὶ, φημὶ, & χρὴ, *oportet*. [Adde & Imp. ἐχρῆν.]

In compositis Præsens Indicativi & Imperativus per omnia generales sequitur regulas. Reliqua tempora Indicativi & alii omnes modi servant tonum Simplicium.

Excipe,

1. Quædam, etiam præsentia, à Simplicibus non variant. Pauca scilicet ex inusitatis dissyllabis δῦμι, κλῆμι, σβῆμι, σκλῆμι. Personæ etiam monosyllabæ circumflexum in compositis servant: ut, Ἀπεῖς.

c compo-
a ex σχώ
σπαω.

2. Nonnulla composita, extra Præsens, spreto simp
cium accentu, sequuntur generales regulas, viz.
Quæ augentur in initio; ut, Ἕυδον, ἐκάθευδον. S
abjecto augmento redit circumflexus simplicis; ut, Ἐ
θησο, καθῆσο. Quæ etiam vocalem ultimam Præposit
nis abjiciendam retinent; ut, Ὑπόειχον. Sed περὶ &
non item.

Imperativus Indefiniti secundi cujus simplex monos
labum est, si componatur cum Præpositione dissyll
penultimam acuit; ut, Ἀπόδος, ἀπόθυ.

Participiorum Accentus

Regulares sunt, exceptis sequentibus.

Participia in -εις, -ως, -υς, -ϰς, in -ας verborum in
& in -ων Indefiniti secundi, acuunt ultimam; ut, Τι
θεὶς, τέ]υφὼς, ζευγνὺς, διδὺς, ἱςὰς, τυπών.

Participium Præteriti passivi penultimam semper acu
tametsi ultima sit brevis; ut, Τετυμμένος.

De Adverbiorum Accentibus.

Oxytona sunt finita in -η, -υ, -αι, -ει, -δον, -ξ, -ας,
-υς, -τος, ut, Ἰὴ, ἀντικρὺ, χαμαὶ, ἀεὶ, &c.

Item derivativa in -ι, -τι, -ςι, τηυ, & δα ex δον,
Ὀυχὶ, Ῥωμαϊςὶ, σχεδὰ, &c. cum particularibus circ
14.

Penacuta sunt finita in άκις & άκι, -ίκα, δρα. It
in -όθεν vel -όθι, -όφιν vel -όφι. Exceptis quæ ab οἶ
ἄλλος, παντὸς, ἐκτὸς, ἔνδον dimanant.

Composita quoque cum finalibus particulis νυν, πη,
πϰ, πω, περ, πως, τοι, ut, Μέντοίνυν. Et cùm initiali p
ticulâ όπ-. Sic & particularia pauca.

Circumflexa sunt finita in οἶ, -εῦ, -ϰ͂, -χῆ, -χῶς,
Παντακῆ, &c. Item monosyllaba longa ab articulo de
vata, cum particularibus paucis; ut, Νῦν, &c.

Derivativa in -ως tonum retinent Genitivorum in
à quibus manant; ut, Πονηρῶς, *improbe*, πονήρως, *labori*

Plurimæ dictiones cùm adverbiascunt servant tonu
ut, Ἐυθὺς, ἀμέλει, πλησίον. Excipiuntur neutra quæd

(11)

(1.) In ες· scilicet ab ἔτος omnia regularia sunt; ut, Ἐξάετες, Sic ἄληθες, ἐπίτηδες. (2.) In -α· omnia facta ex Neutris penacutis in α abjecto ι tonum retrahunt; ut, Τάχα ex ταχία. Sic σφόδρα tametsi à σφοδρός,

Composita tonum gerunt posterioris simplicis non Enclitici; ut, Ἐπειδὴ, ἠδέ. Excipiuntur numeralia in -ιχα, & composita ab ἀντί, ἐγγὺς, πάλιν, πάλαι, πρόσθεν, εἶτα, ἐκεῖνα, ut, Ἔναντι, πάρεγγυς, ἀνάπαλιν, &c. Sic ἤγουν, οὔκουν, οὔμενουν.

Particulæ -γέ, -ζε, -σε, item θεν, θι, non præcedente ο, Accentum dictionis cui adhærent loco non movent, ut; Μέντοιγε, Ἀθήναζε, &c. In pluribus itidem -δε, ut, Οἴκαδε· δε autem Adjectivis τοῖος, τόσος additum acuit penultimam; ut, Τοιόνδε, τοσόνδε· circumflexo tamen Genitivo & Dativo; ut, Τοιοῦδε, τοιῷδε: sed -δε locale rationem habet Enclitici; ut, Ἄϊδόσδε.

Quædam particulæ fini nominum adhærentes, tonum suum retinent, abjecto accentu dictionum quæ præcesserint; ut, Ὁστισοῦν, ὁσεισδή, ὁποιοσδήποτε, ᾡτινιοῦν, &c.

Pauca sunt δίτονα, ut, αἲ vel αἶ, πρωΐ vel πρωῒ, &c.

Ancipites (fere penultimæ) correptæ acuuntur, productæ circumflectuntur; ut, ἴσον κάτω, ἶσον ἄνωθεν.

Ἆρες Ἄρες βροτολοιγέ, &c. Huc refer dissyllaba multa verbalia: & obliquos monosyllaborum in penultimâ tonum habentes, ut, μῦς, μύες, & μῦες.

Hujusmodi dictiones oratoribus usitatissimè penacuuntur; ut, ἴσος.

Conjunctionum Accentus.

Conjunctiones Primitivæ & Monosyllabæ acuuntur, nisi tono carent; ut, Καὶ, πλήν· Sic ἠτὰρ, ἀλλὰ, ἐπεὶ, ἠέ· Unum οὖν circumflectitur.

Compositæ exeuntes, in -γὰρ· -δε, -δὴ, -μὴν, -ὁ, -ὶ, oxytonæ sunt; ut, Τοιγὰρ, ἠδὲ, &c. Exeuntes verò in -ετι, -ότι, -περ. -τε, -πως, penacutæ; ut, Προσέτι, διότι, &c

Cæteræ Particulæ conjunctionales accentum dictionis cui adhærent loco vix unquam movent.

Accentus Praepositionum.

Præpositiones omnes tono affectæ accuuntur in ult
Sed diſſyllabae pro Verbis uſurpatae in priori.

* Solúm περὶ apud Oratores.

Dyſſyllabae etiam omnes (exceptis ἀνὰ & διὰ) po
ſitae caſibus, vel ſubſtantivorum vel acceptorum ſub
tivè, tonum retrahunt, ut, Ἐιρήνης * πέρι.

Accentus Praepoſitionum intercidit eliſâ vocal
quam deberet cadere; ut, Ἐφ' ἡμᾶς. Non item
retrahitur accentus; ut, Δόμων κάτ' ἀλητεύοντι.

De Quantitate Syllabarum.

DIPHTHONGI & η & ω naturâ longæ sunt; ε, ο, naturâ breves; α, ι, υ, ancipites.

Positio idem hic valet ac apud Latinos. Brevis itidem ante mutam sequente liquidâ communis redditur.

Vocales naturâ longæ vel diphthongi communes sunt ante vocalem sequentis dictionis; ut, Ἡμιθέων ἐνὶ οἴκῳ ἐν Ἄργει.

Quantitas ancipitum Vocalium in prioribus Syllabis.

Α, ι, υ, ante vocales plerunque corripiuntur. Excipe (1.) α penultima nominum in -άων, crescentium per ο. & fœmininorum propriorum in αϊς longa est. (2.) ι penultima nominum in -ίων, -ιον (exceptis comparativis, quæ ferè brevia sunt) longa est; ut, Βράχιων. Sed nomina in -ία penultimam habent communem, sæpiùs tamen correptam: ut, Σοφία.

Α, ι, υ, ante -μα in quamplurimis neutris producuntur; ut, Κλίμα, χύμα. Α ante β, γ, δ, θ, χ, κ, λ, μ, ν, π, ρ, σ, τ, φ, χ plerumque corripitur.

Ι ante β, γ, δ, θ, κ, λ, μ, ν, π, σ, τ, φ, χ breve est. Sed dissyllaba in -ίνη, & nomina in -ίκη, ίτη, ίτης penultimam producunt; ut, Δίνη, νίκη· excipe δίκη. Ι ante vel post ρ producitur utplurimùm.

Υ ante β, δ, θ, κ, λ, ν, π, ρ, τ, φ, corripitur; ante γ, μ, σ, χ plerunque producitur.

Longa etiam est υ in penultimâ verbalium ante τ (paucis in -υτος exceptis) ut, Λυτὴρ, &c. Et in dissyllabis in * -ύλη, -υνη, -υνος. Et in Adverbiis in -υδην.

Anceps diphthongi resolutæ vel diminutæ corripitur; ut, Πάϊς, φυγή.

* Exci μύλη, πλυνός.

Ancipitum quantitas in ultimâ vocis rectæ manet plerunque in penultimâ variatæ; ut, Τιτὰν, τιτᾶνος, τιτᾶνι. Sed nota in *Incremento Nominum.*

Ancipites productæ in recto, si declinentur purè, ferè communes sunt; ut, Δρῦς, δρυός. Sic ναῦς, ναός.

Anceps ante duplicem in ultimâ recti plerunque breviatur in obliquis; ut, Αὖλαξ, αὔλακος· Στὺξ, στυγὸς.

Sed

Sed nomina in ιξ, -ιγ@, Gentilia in -ιξ, -ικ@, & quælibet in υξ, -υκ@ penultimam obliquorum producunt.

Υρ denique longum in recto corripitur in obliquis; ut, Πῦρ πυρός.

In *Incrementum Verborum* Quantitas penultimæ manet in Præsenti & Imperfecto per omnes voces & modos; ut, Κρίνω. ἔκρινον. Et in temporibus cognatis; ut, Ἔτυπον, τυπῶ.

Quantitas Indicativi servatur in similibus temporibus aliorum modorum, uti & in Participiis; ut, κρίνω, -ε, -οιμι, &c.

Penultima Indefiniti primi longa est in conjugatione quarta; ut, Ἔκρινεν μέγα νῖκ@. Sed in tertiâ conjugatione, penultima tam Futuri quàm Indefiniti primi, frequentiùs brevis; ut, Ἦν σὺ κακῶς δικάσῃς. In verbis autem, quorum thema exit in ω purum, α penultima post ρ, vel vocalem, communis est. Ι & υ sæpius longæ sunt.

Penultima Perfecti Activi aut Medii plerunque brevis est; ut, Τέτυφα, τέτυπα. Nisi quod anceps thematis trium priorum conjugationum usu longa vel communis quantitatem retinet: ut, Βέβριθεν ἀλωά.

Penultima tertiæ Pluralis in -ασι longa est.

Propria reduplicatio verborum in -μι, nisi obstet positio, brevis est; sed impropria communis; ut, Ἔργα τίθησιν, ἀφίει.

A characteristica primæ Verborum in -μι ubique corripitur extra Subjunctivum & Participia Activa.

Υ Verborum in μι in Indicativo singulari Activæ vocis producitur, in cæteris corripitur. Sed in Dissyllabis Vocis Activæ ubique producitur; ut, Ἐδύτην.

Anceps immutabilis ubique producitur quando mutabilis in suam longam vertitur; ut, Ἀΐον.

Derivata cum primitivis & composita cum simplicibus eandem quantitatem plerunque sortiuntur. Excipe πᾶν, ut, Πρόπαν ἦμαρ.

Ancipitum Quantitas in ultimis Syllabis.

Si anceps sit longa in ultimâ vocis rectæ, manet longa plerunque in ultimâ vocis variatæ. Si brevis vel communis, quantitatem servat in Acc. & Voc. singularibus.

Nomina

Nomina quæ duas habent terminationes in recto longa sunt; ut, Ἀκτὶς & ἀκτίν.

Finita in -α -αν -αρ. in -ι -ιν -ις, in υ, & -υς corripiuntur; ut, Τράπεζα, ἄν, αὐτάρ, μέλι, πάλιν, πόλις, σύ, βαθύς.

Sed producuntur sequentia (1.) in -α, viz. in -ία, άα, -δα, & pleraque in -ρα, non præcedente diphthongo; ut, Χαρά. Et in -εια, exceptis quæ manant ab Adjectivis in -ης, & Fœmineis; ut, Ἀλήθεια, ἱέρεια. Item in ια, præter verbalia in -τρια. Omnia itidem Fœminina ab Adjectivis in ος præter δῖα, πότνια, ἴα & μία. Dualia denique in -α.

(2.) In -αν Masc, ut, Τιτὰν, & Adverbia, præter ὅταν *quando.*

(3.) Monosyllaba in -αρ & -ις, præter δίς, τίς.

(4.) Adverbia oxytona in -τὶ, in -σὶ non item.

(5.) Nomina in -ιν -ινος, -υν -υνος.

(6.) Dissyllaba pleraque fœminina, acutitona in -ὶς, -ίδος, penultimâ longâ, & hyperdissyllaba, penultimâ & antepenultimâ brevibus, producunt ultimam; ut, Κληΐς, κεραΐς. In -ις -ιθος omnia; ut, Ὄρνις.

Ultimo, Substantiva oxytona, quæ declinantur per -ύος [exceptis ἰχθὺς, ὀφρὺς alicubi, sic χέλυς.]

Finita in -ας & -υρ producuntur: Excipe (1.) corripiuntur in -ας nomina imparisyllabicè inflexa, quæ non formant Genitivum in αντος· ut, Λαμπάς· (2,) Accusativi plurales in -ας imparisyllabicè flexorum, & Adverbia in -ας.

Hactenus de commmuni loquendi formâ, à quâ duplex fit variatio, per Figuras & Dialectos.

FIGURÆ Dictionis

Ex Latinis peti possunt, numero scilicet novem, quarum apud Græcos frequentior usus est in causis sequentibus.

Prothesis τῦ ε usitata est in verbis; ut, Ἐέλδομαι, ἔειπα.

Primæ syllabæ seu consonæ iteratio *Anadiplosis* dicitur.

Aphæresis reduplicationis Perfecti dicitur Ἄρσις· ut, Δὲχθαι, δέδεχθαι.

Epenthesis

Epenthesis τῦ ι post ε & τῦ υ post ο frequens est apud Poetas & Ionas; ut, Ξεῖνος, νῦσος pro ξένος, νόσος.

Syncope usitatissima est in Genitivis tertiæ, ε, δ, vel τ interemptis; ut, Πατρὸς pro πατέρος, τίγριος pro τίγριδος.

Paragoge syllabæ θα frequens est in verbis; ut, ἦσθα pro ἦς· & syllabæ φι vel φι in nominibus, quæ proinde indeclinabilia sunt, sed per omnes numeros & casus usitata; ut, Στήθεσφι, *pectus, oris, ra*, &c.

Apocopen usitatiùs sustinent nomina tertiæ per omnes casus singulares; ut, Δῶ, Αἴαν, pro Δῶμα, Αἴαντος.

Transpositio literarum. *Metathesis* crebrò committitur ante vel post ρ· ut, Κάρτος pro κράτος, ἔδρακον pro ἔδαρκον.

Commutatio literarum. *Antithesis* τῦ σ pro ρ, & ττ pro σσ admodum frequens est; ut, Πόῤῥω, θάλαττα, pro πόῤῥω, θάλασσα. Mutatio terminationis in Dativis dicitur *Metaplasmus*; ut, Σάββασι pro σαββάτοις, παρθένι pro παρθένῳ.

Tmesis passim apud Poetas & fere solos.

Hisce addenda *Synalœpha*, etiam apud Oratores usitatissima; nempe in fine dictionum Vocalis naturâ vel usu brevis (apud Poetas etiam αι diphthongus) ante vocalem vel diphthongum sequentem eliditur; ut, Ἐπ' ἐμέ. Elisionum pro arbitrio negligunt Poetæ. Oratores constantiùs observant in præpositionibus; apud utrosque tamen περὶ & πρὸ, apud Oratores ἀνφὶ vix mutilatur. *Synalœpha* propriè dicta dictiones (post factam Thlipsin, Synæresin, vel Crasin) in unam contrahit.

Thlipsis fit elisâ vocali, vel per Apocopen; ut, Τἀργύριον· vel per Aphæresin; ut, Τἀμά.*

* Καὶ, sequente α, ι, ει, fit κα sequente οι vel ο, κῳ.

Synæresis (tametsi infrequens in hoc casu) duas vocales in diphthongum contrahit; utrâque servatâ; ut, Θοἰμάτιον pro τὸ ἱμάτιον.

Crasis usitatissima est, mutatis vocalibus, vel in unam aliam, vel unâ in aliam, ι diphthongi (si exciderit) subscripto; ut, Ἐγᾦμαι pro ἐγὼ οἶμαι. Servatur etiam spiritus vel superne pictus, vel mutatâ tenui in suam aspiratam. Amittitur frequentius in τυτέςι.

Figuræ Syntaxews.

Enallage, Elleipsis, Pleonasmus ex Latinis notæ.

Frequens est *Enallage* (1.) Numeri. Dualia cur pluralib

pluralibus cohærent apud Poetas; ut, Καμέτην δέ μοι ἵπποι.

(2.) Casûs. Voc. pro Nom. ponitur; ut, Ἐυρύοπα Ζεύς.

(3.) Modi. Infinitivus sæpissimè loco Imperativi ponitur; ut, Μὴ πλουτεῖν ἀδίκως.

Est etiam in Nominibus *Enallage* Generis, imò simul Generis & Numeri; in Verbis, Temporis & Vocis, sive Significationis satis frequens.

Elleipsis Nominis frequens est in adjectivis vel articulis fœmininis, præcipuè casûs obliqui; ut, Περαίας, id est, ὥρας; & in aliis tam neutris quàm masculinis.

Elleipsis plurium dictionum frequens est in Adagiis, Apophthegmatis, & Dialogis præsertim Scenicis; ut, Ἢ τὰν ἢ ἐπὶ τάς.

Pleonasmi species est Periphrasis; ut, cum παῖδες vel υἷες uti & χρῆμα, cum genitivo Nominis usurpentur pro ipso Nomine; ut, Υἷες Ἀχαιῶν. Μέγα χρῆμα συός.

Apud Poetas nomen *Qualitatis* cum genitivo Personæ vel Adjectivo proprio, ipsam personam circumloquitur; ut, Ἶς Τηλεμάχοιο.

Accedit hisce Figuris Syntaxεως Figura dispositionis. *Hyberbaton**, per quam perturbatur ordo vocum in oratione, utpote situ non communi; ut, Καὶ ὑμᾶς ὄντας νεκροὺς, — καὶ ὄντας ὑμᾶς νεκροὺς συνεζωοποίησε. Eph. ii. 1, 5.

* Ἀνακόλουθον.

Figuræ Prosodiæ.

Synæresis (quæ & Synecphonesis † dicitur) *Diæresis* & *Cæsura* ex Latinis notæ.

Systole longam corripit; non raro αι finalem ante consonam; ut, Οἴκαδ' ἵκωμαι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.

Diastole (sive Ectasis) brevem producit; frequentiùs ante liquidam vel aspiratam, seu consonam, seu vocalem; ut, —Μέλος ἀείδω.—ἴδον αἰόλον ὄφιν.

Antipodia est quâ pes pro pede ponitur; ut cùm Spondæus in quinto loco Hexametri constituitur, unde versus dicitur Spondaicus; ut,

Ἀμφότερον βασιλεύς τ' ἀγαθὸς, κρατερός τ' αἰχμητής. Et alii pedes aliter.

Brachycatalexis sive *Acatalexis* est quâ syllaba vel pes

† Et Synizesis quæ vocalem brevem ante longam collidit, ut θεσιν ἐπευξάμενος. Interdum longam ante brevem & longam ante longam, in finalis eâdem dive dic

Subſtantiva in -ιον triſſyllaba ab Oxytonis rectis vel obliquis diſſyllabis profluentia, acuunt penultimam: ut, Στρουθίον, παιδίον.

Antecircumflexa ſunt utplurimùm finita in -αιος, -ειος, (deducta ab Oxytona) -αιος, -ωος, -οιον, -ειον, -ωον, uti & Subſtantiva in -ινος ut, Τριταῖος, γελοῖος ἐχῖνος, &c.

Cætera ſub his regulis non comprehenſa ſervant generalem regulam; uti & Compoſita omnia quæ terminantur in brevem, tametſi ab oxytonis vel paroxytonis nata; ut, Παμποίκιλος, φιλόσοφος.

Quævis compoſita in -ος cum α, δυς, & ευ (octo circiter exceptis) tonum habent in priori; ut, Ἐυάζωγος, δυσάζωγος, &c.

Attica omnia à vocibus in -ος purum nata, ſervant tonum originis; ut, Λεὼς à λαὸς. Acuendo etiam antepenultimam tametſi ultima ſit longa; ut, Ἵλεως, ἀνώγεων.

In cæteris Declinationibus.

Nomina in -αν, -ιν vel -ις, ῖνος, -ας, αδος in -ην, -ηρ, -ευς, -τυς, & -ω oxytona ſunt; ut, Τιτὰν, ἀκτὶν vel ἀκτὶς, λαμπὰς, λεχὼ, &c. Item ἐγώ.

Sic & fœminina in -ις -ιδος. Exceptis Fœmineis in -τις quæ ſequuntur accentum maſculinorum in -της.

Adjectiva in -ης, -εος & in -υς acuunt ultimam; ut, Ἀληθὴς, ὀξύς. Sed hyperdiſſyllaba in -ήκης, -ήρης, -ώκης, -ώδης & -ώλης ab ὄλλυμι cum paucis particularibus in -ης ſequuntur generalem regulam.

Derivativa in -ων ab Indefinito ſecundo vel Perfecto medio, Localia & Nomina Menſium in -ων, finita etiam in εδων & ηδων, Verbalia in -εμων, hyperdiſſyllaba in -εων, -υων, -υμων cum particularibus multis in -ων ſunt oxytona; ut, Σταγὼν, νυμφὼν, ἀηδὼν, ἡγεμὼν, ἀγὼν. &c.

Compoſita cum monoſyllabo verbali ſecundæ Perfecti paſſivi finita in -ς, in -ξ, etiam & -ψ, ſi componantur cum Præpoſitione terminatâ in vocalem, unâ cum compoſitis ab εἷς, acuuntur fine; ut, Προβλὴς, καταπὴξ, μηδεὶς.

In

In omnibus Declinationibus.

Nomina circumflectunt ultimam, quæ videntur manare à penacutis & contractionem pati; ut, Τιμῆς, γῆ. Itidem & Diminutiva in -ᾶς & -ῦς· ut, Ζηνᾶς, Διονῦς.

Composita ex simplicibus oxytonis in longam finitis, si monosyllaba non fuerint, servatâ terminatione, servant tonum in fine; ut, Φορὰ, ἀναφορὰ, βασιλεὺς, μισοβασιλεύς.

Græco-barbara plerunque sequuntur accentum suæ originis; ut, Ἀβραάμ, Πιλάτος.

Occurrunt nomina non pauca variis notata accentibus, in cæteris prorsus invariata; ut, Ἄγροικος, ἀγροῖκος, *rusticus*.

Sæpissimè autem idem nomen diverso vestitur accentu, propter diversam significationem, quantitatem, declinationem, vel originem; ut, Βασιλεία, *regnum*, Βασίλεια, *regina*; δωδεκαέτης -εος, δωδεκαέτης -ου. Pauca indefinitè sumpta * âcuunt ultimam, interrogativè, priorem; ut, Ποσὸς, πόσος, ποιὸς ποῖος.

* Sic &. verbia: *aliquam* πότε *qua*

Etiam & idem nomen appellativum tonum gerit in posteriore, proprium sæpiùs in priore; ut, Τυρὸς, *caseus*, Τύρος, *Tyrus*: Quin & Adjectivum in ultima, Substantivum in priori; ut, Αἰθὸς, *ardens*, αἶθος, *ardor*.

Denique casus recti ab obliquis pene innumerabiles.

De Verborum Accentibus.

Ex præsentibus simplicibus irregularia sunt tantùm εἰμὶ, φημὶ, & χρὴ, *oportet*. [Adde & Imp. ἐχρῆν.]

In compositis Præsens Indicativi & Imperativus per omnia generales sequitur regulas. Reliqua tempora Indicativi & alii omnes modi servant tonum Simplicium.

Excipe,

1. Quædam, etiam præsentia, à Simplicibus non variant. Pauca scilicet ex inusitatis dissyllabis δῦμι, κλῆμι, σβῆμι, σκλῆμι. Personæ etiam monosyllabæ circumflexum in compositis servant: ut, Ἀπεῖς.

 2. Nonnulla

ic compo- :a ex σχώ σπαω.

2. Nonnulla composita, extra Præsens, spreto simp cium accentu, sequuntur generales regulas, viz.

Quæ augentur in initio; ut, Ἔυδον, ἐκάθευδον. S abjecto augmento redit circumflexus simplicis; ut, Ἐ θησο, καθῆσο. Quæ etiam vocalem ultimam Præposit nis abjiciendam retinent; ut, Ὑπόειχον. Sed περὶ & non item.

Imperativus Indefiniti secundi cujus simplex monos labum est, si componatur cum Præpositione dissyll penultimam acuit; ut, Ἀπόδος, ἀπόθυ.

Participiorum Accentus

Regulares sunt, exceptis sequentibus.

Participia in -εις, -ως, -υς, -ες, in -ας verborum in & in -ων Indefiniti secundi, acuunt ultimam; ut, Τι θεὶς, τέτυφὼς, ζευγνὺς, διδὲς, ἱςὰς, τυπών.

Participium Præteriti passivi penultimam semper acu tametsi ultima sit brevis; ut, Τετυμμένος.

De Adverbiorum Accentibus.

Oxytona sunt finita in -η, -υ, -αι, -ει, -δον, -ξ, -ας, -υς, -τος, ut, Ἰὴ, ἀντικρὺ, χαμαὶ, ἀεὶ, &c.

Item derivativa in -ι, -τι, -ςι, -την, & δα ex δον, Ὀυχὶ, Ῥωμαϊςὶ, σχεδὰ, &c. cum particularibus circu 14.

Penacuta sunt finita in ἀκις & ἀκι, -ίκα, δρα. It in -όθεν vel -όθι, -όφιν vel -όφι. Exceptis quæ ab οἶ ἄλλος, παντὸς, ἐκτὸς, ἔνδον dimanant.

Composita quoque cum finalibus particulis νυν, πη, πε, πω, πες, πως, τοι, ut, Μηδείνυν. Et cùm initiali p ticulâ ὀπ-. Sic & particularia pauca.

Circumflexa sunt finita in οῖ, -εῦ, -ε̃, -χῆ, -χῶς, Παντακῆ, &c. Item monosyllaba longa ab articulo de vata, cum particularibus paucis; ut, Νῦν, &c.

Derivativa in -ως tonum retinent Genitivorum in - à quibus manant; ut, Πονηρῶς, *improbe*, πονήρως, *labori*

Plurimæ dictiones cûm adverbiascunt servant tonu ut, Ἐυθὺς, ἀμέλει, πλησίον. Excipiuntur neutra quæd

(١٠)

(1.) In ες· scilicet ab ἔτος omnia regularia sunt; ut, Ἐξάετες, Sic ἀληθες, ἐπίτηδες. (2.) In -α· omnia facta ex Neutris penacutis in α abjecto ι tonum retrahunt; ut, Τάχα ex ταχέα. Sic σφόδρα tametsi à σφοδρός,

Composita tonum gerunt posterioris simplicis non Enclitici; ut, Ἐπειδὴ, ἐδέ. Excipiuntur numeralia in -ιχα, & composita ab ἀντί, ἐγγὺς, πάλιν, πάλαι, πρόσθεν, εἶτα, ἐκεῖνα, ut, Ἔναντι, πάρεγγυς, ἀνάπαλιν, &c. Sic ἤγουν, οὔκουν, οὔμενουν.

Particulæ -γέ, -ζέ, -σε, item θεν, θε, non præcedente ο, Accentum dictionis cui adhærent loco non movent, ut; Μέντοιγε, Ἀθήναζε, &c. In pluribus itidem -δε, ut, Οἴκαδε· δε autem Adjectivis τοῖος, τόσος additum acuit penultimam; ut, Τοιόνδε, τοσόνδε· circumflexo tamen Genitivo & Dativo; ut, Τοιοῦδε, τοιῷδε: sed -δε locale rationem habet Enclitici; ut, Ἀΐδόσδε.

Quædam particulæ fini nominum adhærentes, tonum suum retinent, abjecto accentu dictionum quæ præcesserint; ut, Ὁστισοῦν, ὁστισδή, ὁποιοσδήποτε, ᾡτινιοῦν, &c.

Pauca sunt δίτονα, ut, αἰ vel αἶ, πρωὶ vel πρῷϊ, &c.

Ancipites (fere penultimæ) correptæ acuuntur, productæ circumflectuntur; ut, ἴσον κάτω, ἶσον ἄνωθεν.

Ἄρες Ἆρες βροτολοιγέ, &c. Huc refer dissyllaba multa verbalia: & obliquos monosyllaborum in penultimâ tonum habentes, ut, μῦς, μύες, & μῦες.

Hujusmodi dictiones oratoribus usitatissimè penacuuntur; ut, ἴσος.

Conjunctionum Accentus.

Conjunctiones Primitivæ & Monosyllabæ acuuntur, nisi tono carent; ut, Καὶ, πλὴν· Sic ἠτὰρ, ἀλλὰ, ἐπεὶ, ἠέ· Unum οὖν circumflectitur.

Compositæ exeuntes, in -γὰρ -δὲ, -δὴ, -μὴν, -ὸ, -ὶ, oxytonæ sunt; ut, Τοιγὰρ, ἐδὲ, &c. Exeuntes verò in -ετι, -οτι, -περ -τε, -πως, penacutæ; ut, Προσέτι, διότι, &c.

Cæteræ Particulæ conjunctionales accentum dictionis cui adhærent loco vix unquam movent.

Accentus Præpositionum.

Præpositiones omnes tono affectæ accuuntur in ultimâ, Sed dissyllabae pro Verbis usurpatae in priori.

Dyssyllabae etiam omnes (exceptis ἀνὰ & διὰ) postpositae casibus, vel substantivorum vel acceptorum substantivè, tonum retrahunt, ut, Ειρήνης * πέρι.

* Solúm περὶ apud Oratores.

Accentus Praepositionum intercidit elisâ vocali in quam deberet cadere; ut, Ἐφ' ἡμᾶς. Non item cùm retrahitur accentus; ut, Δόμων κάτ' ἀλητεύοντι.

De

De Quantitate Syllabarum.

DIPHTHONGI & η & ω naturâ longæ sunt; ε, ο, naturâ breves; α, ι, υ, ancipites.

Positio idem hic valet ac apud Latinos. Brevis itidem ante mutam sequente liquidâ communis redditur.

Vocales naturâ longæ vel diphthongi communes sunt ante vocalem sequentis dictionis; ut, Ἡμίθεοι ἐνὶ οἴκῳ ἐν Ἄργει.

Quantitas ancipitum Vocalium in prioribus Syllabis.

Α, ι, υ, ante vocales plerunque corripiuntur. Excipe (1.) α penultima nominum in -άων, crescentium per ο, & fœmininorum propriorum in αΐς longa est. (2.) ι penultima nominum in -ίων, -ιν@ (exceptis comparativis, quæ ferè brevia sunt) longa est; ut, Βράχιων. Sed nomina in -ία penultimam habent communem, sæpiùs tamen correptam: ut, Σοφία.

Α, ι, υ, ante -μα in quamplurimis neutris producuntur; ut, Κλίμα, χύμα. Α ante β, γ, δ, θ, χ, κ, λ, μ, ν, π, ρ, σ, τ, φ, χ plerumque corripitur.

Ι ante β, γ, δ, θ, κ, λ, μ, ν, π, σ, τ, φ, χ breve est. Sed dissyllaba in -ίνη, & nomina in -ίκη, ίτη, ίτης penultimam producunt; ut, Δίνη, νίκη· excipe δίκη. Ι ante vel post ρ producitur utplurimùm.

Υ ante β, δ, θ, κ, λ, ν, π, ρ, τ, φ, corripitur; ante γ, μ, σ, χ plerunque producitur.

Longa etiam est υ in penultimâ verbalium ante τ (paucis in -υτ@ exceptis) ut, Λυτὴρ, &c. Et in dissyllabis in * -ύλη, -υνη, -υν@. Et in Adverbiis in -υδὸν.

Anceps diphthongi resolutæ vel diminutæ corripitur; ut, Παΐς, φυγή.

* Excip μύλη, γι πλυνός.

Ancipitum quantitas in ultimâ vocis rectæ manet plerunque in penultimâ variatæ; ut, Τιτὰν, τιτᾶνος, τιτᾶνι.

Sed nota in *Incremento Nominum.*

Ancipites productæ in recto, si declinentur purè, ferè communes sunt; ut, Δρῦς, δρυὸς. Sic ναῦς, ναός.

Anceps ante duplicem in ultimâ recti plerunque breviatur in obliquis; ut, Αὖλαξ, αὔλακος· Στὺξ, στυγὸς.

Sed

Sed nomina in ιξ, -ιγ@, Gentilia in -ιξ, -ικ@, & quælibet in -υξ, -υκ@ penultimam obliquorum producunt.

Υϱ denique longum in recto corripitur in obliquis; ut, Πῦϱ. πυϱός.

In *Incrementum Verborum* Quantitas penultimæ manet in Præsenti & Imperfecto per omnes voces & modos; ut, Κϱίνω. ἔκϱινον. Et in temporibus cognatis; ut, Ἔτυπον, τυπῶ.

Quantitas Indicativi servatur in similibus temporibus aliorum modorum, uti & in Participiis; ut, κϱίνω, -ε, -ειμι, &c.

Penultima Indefiniti primi longa est in conjugatione quarta; ut, Ἔκϱιναν μέγα νῖκ@. Sed in tertiâ conjugatione, penultima tam Futuri quàm Indefiniti primi, frequentiùs brevis; ut, Ἦν σὺ κακῶς δικάσῃς. In verbis autem, quorum thema exit in ω purum, α penultima post ϱ, vel vocalem, communis est. Ι & υ sæpius longæ sunt.

Penultima Perfecti Activi aut Medii plerunque brevis est; ut, Τέτυφα, τέτυπα. Nisi quod anceps thematis trium priorum conjugationum usu longa vel communis quantitatem retinet: ut, Βεϐϱίθειν ἀλωαί.

Penultima tertiæ Pluralis in -ασι longa est.

Propria reduplicatio verborum in -μι, nisi obstet positio, brevis est; sed impropria communis; ut, Ἔϱγα τίθησιν, ἀφίει.

A characteristica primæ Verborum in -μι ubique corripitur extra Subjunctivum & Participia Activa.

Υ Verborum in μι in Indicativo singulari Activæ vocis producitur, in cæteris corripitur. Sed in Dissyllabis Vocis Activæ ubique producitur; ut, Ἔδυτην.

Anceps immutabilis ubique producitur quando mutabilis in suam longam vertitur; ut, Ἀΐων.

Derivata cum primitivis & composita cum simplicibus eandem quantitatem plerunque sortiuntur. Excipe πᾶν, ut, Πϱόπαν ἦμαϱ.

Ancipitum Quantitas in ultimis Syllabis.

Si anceps sit longa in ultimâ vocis rectæ, manet longa plerunque in ultimâ vocis variatæ. Si brevis vel communis, quantitatem servat in Acc. & Voc. singularibus.

Nomina

Nomina quæ duas habent terminationes in recto longa sunt; ut, Ἀκτὶς & ἀκτίν.

Finita in -α -αν -αρ, in -ι -ιν -ις, in υ, & -υς corripiuntur; ut, Τράπεζα, ἂν, αὐτὰρ, μέλι, πάλιν, πόλις, σὺ, βαθύς.

Sed producuntur sequentia (1.) in -α, viz. in -ία, άα, -δα, & pleraque in -ρα, non præcedente diphthongo; ut, Χαρά. Et in -εια, exceptis quæ manant ab Adjectivis in -ης, & Fœmineis; ut, Ἀλήθεια, ἱέρεια. Item in ια, præter verbalia in -τρια. Omnia itidem Fœminina ab Adjectivis in ος præter δῖα, πότνια, ἴα & μία. Dualia denique in -α.

(2.) In -αν Masc, ut, Τιτὰν, & Adverbia, præter ὅταν *quando.*

(3.) Monosyllaba in -αρ & -ις, præter δίς, τίς.

(4.) Adverbia oxytona in -τί, in -σὶ non item.

(5.) Nomina in -ιν -ινος, -υν -υνος.

(6.) Dissyllaba pleraque fœminina, acutitona in -ὶς, -ίδος, penultimâ longâ, & hyperdissyllaba, penultimâ & antepenultimâ brevibus, producunt ultimam; ut, Κληΐς, κεραΐς. In -ις -ιθος omnia; ut, Ὄρνις.

Ultimo, Substantiva oxytona, quæ declinantur per -ύος [exceptis ἰχθὺς, ὀφρὺς alicubi, sic χέλυς.]

Finita in -ας & -υρ producuntur: Excipe (1.) corripiuntur in -ας nomina imparisyllabicè inflexa, quæ non formant Genitivum in αντος· ut, Λαμπάς· (2,) Accusativi plurales in -ας imparisyllabicè flexorum, & Adverbia in -ας.

Hactenus de commmuni loquendi formâ, à quâ duplex fit variatio, per Figuras & Dialectos.

FIGURÆ Dictionis

Ex Latinis peti possunt, numero scilicet novem, quarum apud Græcos frequentior usus est in causis sequentibus.

Prothesis τοῦ ε usitata est in verbis; ut, Ἐέλδομαι, ἔειπα.

Primæ syllabæ seu consonæ iteratio *Anadiplosis* dicitur.

Aphæresis reduplicationis Perfecti dicitur Ἄρσις· ut, Δέχθαι, pro δέδεχθαι.

Epenthesis

Epenthesis τῦ ι post ε & τῦ υ post ο frequens est apud Poetas & Ionas; ut, Ξεῖνος, νῦσος pro ξένος, νόσος.

Syncope usitatissima est in Genitivis tertiæ, ε, δ, vel τ interemptis; ut, Πατρὸς pro πατέρος, τίγριος pro τίγριδος.

Paragoge syllabæ θα frequens est in verbis; ut, ἦσθα pro ἦς· & syllabæ φι vel φι in nominibus, quæ proinde indeclinabilia sunt, sed per omnes numeros & casus usitata; ut, Στήθεσφι, *pectus, oris, ra,* &c.

Apocopen usitatiùs sustinent nomina tertiæ per omnes casus singulares; ut, Δῶ, Αἴαν, pro Δῶμα, Αἴαντος.

Transpositio literarum. *Metathesis* crebrò committitur ante vel post ρ· ut, Κάρτος pro κράτος, ἔδρακον pro ἔδαρκον.

Commutatio literarum. *Antithesis* τῦ σ pro ρ, & ττ pro σσ admodum frequens est; ut, Πόῤῥω, θάλαττα, pro πόρσω, θάλασσα. Mutatio terminationis in Dativis dicitur *Metaplasmus*; ut, Σάββασι pro σαββάτοις, παρθένι pro παρθένῳ.

Tmesis passim apud Poetas & fere solos.

Hisce addenda *Synalœpha*, etiam apud Oratores usitatissima; nempe in fine dictionum Vocalis naturâ vel usu brevis (apud Poetas etiam αι diphthongus) ante vocalem vel diphthongum sequentem eliditur; ut, Ἐπ' ἐμέ. Elisionum pro arbitrio negligunt Poetæ. Oratores constantiùs observant in præpositionibus; apud utrosque tamen περὶ & πρὸ, apud Oratores ἀμφὶ vix mutilatur. *Synalœpha* propriè dicta dictiones (post factam Thlipsin, Synæresin, vel Crasin) in unam contrahit.

Thlipsis fit elisâ vocali, vel per Apocopen; ut, Τἀργύριον· vel per Aphæresin; ut, Τἀμά.*

* Καὶ, sequente ἀ, ἐ, ει, fit κα sequente οι vel ὁ, χω.

Synæresis (tametsi infrequens in hoc casu) duas vocales in diphthongum contrahit; utrâque servatâ; ut, Θοιμάτιον pro τὸ ἱμάτιον.

Crasis usitatissima est, mutatis vocalibus, vel in unam aliam, vel unâ in aliam, ι diphthongi (si exciderit) subscripto; ut, Ἐγῷμαι pro ἐγὼ οἶμαι. Servatur etiam spiritus vel superne pictus, vel mutatâ tenui in suam aspiratam. Amittitur frequentius in τυτέςι.

Figuræ Syntaxεως.

Enallage, Elleipsis, Pleonasmus ex Latinis notæ.

Frequens est *Enallage* (1.) Numeri. Dualia cum

pluralibu

pluralibus cohærent apud Poetas; ut, Καμέτην δέ μοι ἵπποι.

(2.) Casûs. Voc. pro Nom. ponitur; ut, Ἐυρύοπα Ζεύς.

(3.) Modi. Infinitivus sæpissimè loco Imperativi ponitur; ut, Μὴ πλουτεῖν ἀδίκως.

Est etiam in Nominibus *Enallage* Generis, imò simul Generis & Numeri; in Verbis, Temporis & Vocis, sive Significationis satis frequens.

Elleipsis Nominis frequens est in adjectivis vel articulis fœmininis, præcipuè casûs obliqui; ut, Πραίας, id est, ὥρας; & in aliis tam neutris quàm masculinis.

Elleipsis plurium dictionum frequens est in Adagiis, Apophthegmatis, & Dialogis præsertim Scenicis; ut, Ἢ τὰν ἢ ἐπὶ τάς.

Pleonasmi species est Periphrasis; ut, cum παῖδες vel υἷες uti & χρῆμα, cum genitivo Nominis usurpentur pro ipso Nomine; ut, Υἷες Ἀχαιῶν. Μέγα χρῆμα συός.

Apud Poetas nomen *Qualitatis* cum genitivo Personæ vel Adjectivo proprio, ipsam personam circumloquitur; ut, Ἶς Τηλεμάχοιο.

Accedit hisce Figuris Syntaxeως Figura dispositionis. *Hyberbaton**, per quam perturbatur ordo vocum in oratione, utpote situ non communi; ut, Καὶ ὑμᾶς ὄντας νεκροὺς, — καὶ ὄντας ὑμᾶς νεκροὺς συνεζωοποίησε. Eph. ii. 1, 5.

* Ἀνακόλουθον.

Figuræ Prosodiæ.

Synæresis (quæ & Synecphonesis † dicitur) *Diæresis* & *Cæsura* ex Latinis notæ.

Systole longam corripit; non raro αι finalem ante consonam; ut, Οἴκαδ' ἱκώμαι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.

Diastole (sive Ectasis) brevem producit; frequentiùs ante liquidam vel aspiratam, seu consonam, seu vocalem; ut, —Μέλος ἀείδω.—ἴδον αἰόλον ὄφιν.

Antipodia est quâ pes pro pede ponitur; ut cùm Spondæus in quinto loco Hexametri constituitur, unde versus dicitur Spondaicus; ut,

Ἀμφότερον βασιλεύς τ' ἀγαθὸς, κρατερός τ' αἰχμητής. Et alii pedes aliter.

Brachycatalexis sive *Acatalexis* est quâ syllaba vel pes

† Et Synizesis quæ vocalem brevem ante longam collidit, ut θεισιν ἐπιεζόμενος. Interdum longam ante brevem & longam ante longam, in finalis eadem dive die

finalis desideratur, *Hypercatalexis* sive *Hypermetrum* quâ superabundat; parûm imitandæ.

Dialysis est quâ dictio in fine versûs posita ita distrahitur, ut una pars in præcedente sit verso, altera in subsequente; ut,

Πυκνὰ δινεύοντες ἀπ' ὤραν' αἰθέ——
——ρος διὰ μέσσω.

De DIALECTIS.

Dialectus est loquendi forma, varia à communi & certæ cuidam provinciæ seu populo peculiaris.

Dialecti numerantur vulgò quatuor; *Attica, Ionica, Dorica,* & *Æolica,* quibus addatur *Bœotica. Poetæ* omnes miscent pro arbitrio, & suam insuper suo jure cudunt.

Variationes Dialecticæ spectantur per singulas Grammaticæ partes.

In Orthographia.

Sic et ores ut, αδμίνος.

Attici (ut infrequentiora omittamus) pro ρ posteriori sæpe scribunt σ, ut, Θάρσος. Pro σ etiam ξ in σὺν & inde natis. Pro σ medio, non rarò * δ, ut, Ἴδμεν. Pro σσ, ττ, ut, Θάλαττα, & pro ει, η· Amant plurimùm ω· *Contractionibus* & *Crasi* imprimis gaudent, etiam in diversis vocabulis.

Iones pro η penultimâ frequenter ponunt α, ut, Μέγαθος, τάμνω· Pro π in interrogativis & Redditivis κ, ut, Κόσα. Pro σσ, ξ, ut, διξὰ pro δισσά. Assumunt ι post ε & υ post ο· & gaudent Metathesi; ut, Τέτρατον· sed præcipuè resolutione diphthongorum & Circumflexarum vocalium; ut, Κληισθένης pro κλεισθέντες. ψαλέω pro ψαλῶ. Itaque contractionibus abstinent. Vocalis ipsis usitatissima est η.

Dores fere ubique scribunt α pro η· ut, Ἅλιον· nec rarò pro ε & ο, ut, Ἄτερος, πρᾶτος pro ἕτερος, πρῶτος. Vicissim & η pro α, ut, Κἠγὼ, θάημα pro κἀγὼ, θαῦμα· κ pro τ, ut, πόκα, ὄκκα pro πότε, ὅτε· τ contra pro κ,

τ τηνὶ κεῖ. ut, † τῆνος pro κεῖνος· ν pro λ, ut, ἦνθε pro ἦλθε· σ pro θ, ut, σιὸν pro θεὸν· σδ pro ζ, ut, παίσδεν· α pro οι vel ω· ut, πᾶμην, κᾶρος· interdum ων pro αν, ut, ἐμαῦτᾶς.

τιν sed ευ pro ου fere ubique. Dilectissima his vocalis est α.

Æoles (ut Dores) pro η sistunt α, idem & pro ο, ut, ἄσσα pro ὅσσα· pro α ε, ut, θέρσος pro θάρσος· pro δ ζ, ut, ζιαβάλλειν· pro ο ω, & è contra; ut, ὅμοιος, ἔρος pro ὅμοιος, ἔρως· pro μ π, ut, ὄππατα pro ὄμματα· & e contra; ut quidam volunt. Extrito etiam ι diphthongi consonam sequentem geminant; ut, χέρρες, ἐμμὶ pro χεῖρες, εἰμί.

In Etymologiâ

Numerus Dualis *Æolicè* tollitur penitus.

In *Articulis*, pro οἱ & αἱ præpositivis dicunt *Dores* τοὶ ταί· pro ὃ subj. ὅτου *At.* ὅτευ. *D.* ὅτεω *I.* ὅτεο & ὅττεο *P.* Pro ᾧ, ὅτῳ *A.* pro ὧν, οἷς· ὁτέων, ὁτέοισι *I.* Cæteræ Articulorum variationes agnoscentur ex declinationum analogiâ.

In *Nominum* declinatione Primâ, pro α dicitur η *I.* pro η, α *D.* & *Æ.* pro ου, εω *I.* α *D.* ευ *Æ.* αο *Æ.* & *B.* ω *P.* pro αν & ην masc. εα *I.* pro ων, εων *I.* αν *D.* αων *Æ.* & *B.* pro αις ης & ησι *I.* αισι *D.* pro ας maf. εας *I.* pro ας Pl. fœm. αις *Æ.* In Secundâ declinatione, pro ου, οιο *I.* ω *D.* pro οιν, οιϊν *P.* pro οις οισι *I.* ως & ος *D.* pro ους, ος *D.* ως *Æ.* pro *Atticis* G. & D. ω, ῳ, dicunt *P.* ωο, ῳο. In nominibus formæ mixtæ, pro εα, ω *A.* ῶν *Æ.* ουν *I.* Nom. Pl. ὠς *Æ.* ut, αἰδῶς διτταὶ, *Alcae.* In Tertiâ declinatione, pro υν, υα, *P.* pro σι, τοις *Æ.* (penultimâ ο vel ε versâ in primogenium ον vel εν) ut, γερόντοις pro γέρουσι.

In Primâ Contractorum, pro εα Acc. sing. ην *A.* In Secundâ Contr. pro ι penultimâ in obliquis ε *I.* η *P.* pro ε penult. à nominibus in ευς vel υς, η *I* ει *Æ.* ι *B.* *Attici* & *Poetæ* contrahunt εις, εας, in ης. In penultimâ ὁλωπαθῶν formæ κέρας *Iones* ponunt ε pro α, ut, κέρεα.

Adjectiva duarum terminationum *Attici* flectunt per tres, etc. (Vid. p. 13. l. 25.)

In *Pronominibus* Primitivis, pro ἐγὼ, ἔγωγε *A.* ἐγὼν, ἐγώνη, ἐγώνγα *D.* ἐγῶν *Æ.* ἰώγα, ἰώνγα *B.*

In Duali, ἄμμε *D.* & *Æ.* In Pl. ἄμες, & ἄμμες, ἁμῶν, &c. *D.* ἄμμες ἄμμων, & ἀμμέων, ἄμμιν & ἄμμε *Æ.*

Pro σὺ. τὺ τ'γα, τύνη *D.* & in obliquis τεῦ, τοί, τί.

In Duali ὔμμε *D.* ὔμμε *Æ.* & proinde in Plur. ὔμμες, ὔμμιν, ὔμμας, *D.* ὔμμες, &c. *Æ.* Sed notandum est ε termi-

terminationem genitivi singularis omnium Primitivorum efferri per ιο et οιο *I.* ευ *P.* εοθεν et εθεν *A.* et *P.*

Pro ἑ, ἑὲ *I.* μὶν et νὶν *D.* Sed μὶν Poeticum [uti fere et ἐμὶν et τὶν in sing.] indeclinabile est et per omnes obliquos omnibusque in numeris usitatum.

Pro σφᾶς, σφὲ et ψὲ *D.* pro σὸς, τεὸς *D.* pro ὃν, ἑὸν *P.*

Dores à propriis sibi nominativis pluralibus nova cudunt possessiva, ἁμὸς et ὑμός. Sic et σφές.

Iones in οὗτος et αὐτὸς et inde compositis interserunt ι ante vocales longas vel diphthongos (*excepto Nominativo plurali) ut, τουτέυ, ἐμαυτέω. &c.

*Excipiunt & quidam Numerum Dualem.

Attici addunt ι ad rem præsentius indicandam; ut, οὑτοσὶ, τουτὶ, ταυτί. (Sic et in Adverbiis; ut, νυνὶ) Sed nota hoc ι semper acuendum.

In *Verbis* variantur Dialecticè vel Augmenta, vel Literæ Mediæ, vel Terminationes.

Augmenta (1.) Mutantur; Syllabicum in Temporale, et immutabiles ει et ευ in η, ηυ *Attice*; ut, ἤμελλον pro ἔμελλον. *Attici* etiam loco reduplicandarum λε et με in quibusdam adhibent ει, ut, εἴληφα, εἵμαρμαι.

(2.) Multiplicantur. *Poetæ* præponunt † ε temporibus quovis modo inchoatis; ut, ἔειπα, ἔηκα. *Attici* etiam temporibus augendis ab ω inchoatis; ut, ἑώρων. Idem in verbis ab α, ε, ο, incipientibus duas priores geminant; ut, ἐρήρεικα. Et si postea tres syllabas excesserit dictio, tertiam corripiunt; ut, ἐλήλυθα pro ἐλήλευθα. *Iones* etiam in utroque Indefinito utuntur reduplicatione per omnes modos; ut, τέτυψα, κέκαμον· quod et ad Fut. 2. quandoque extenditur; ut, τεταγῶ.

†Quod & in nominibus, si ad versum etiam fuerit, faciunt, ut, ἔισος.

(3.) Auferuntur. *Ionice*; ut, τεῦχε, ὀλέκοντο. Nec raro cum augmento reduplicatio; ut, βλῆτο pro βέβλητο.

Variantur *Literæ Mediæ*. Futura polysyllaba in ισω *Attici* efferunt in ιῶ. ut, ἀφωριῶ (unde in Mediâ voce -οῦμαι) *Dores* in ιξῶ, ut, καθιξῶ, λογιξῶ.

Attici etiam è quibusdam Indefinitis primis abigunt σ (et quandoque servile υ) ut, ἔχευσα, ἔχευα, ἔχεα.

Æoles Fut. in ρῶ reddunt per ρσω Barytonum; ut, ὀρῶ, ὄρσω.

In Plusquam perfectis activis penult. tertiæ pluralis corripiunt *Attici*: ut, ἐτετύφεσαν. *Bœoti* cæteras, ut, ἐτέτυφεμεν.

Ω γε-

Ω penultimam primæ pluralis Subjunctivi Activi *Poetæ* in ο mutant; ut, τύπτομεν pro τύπτωμεν.

In penult. Participiorum fœmininorum -ους- fit -οισ- *D.* ut, παθοῖσα, λιποῖσα· Et alibi; ut, ὑπακοίσω.

Passiva quædam præterita in σμαι *Attici* σ spoliant, ut, κεκόνιμαι unde κεκονικέν⊗. Iidem è contra à verbis in νω deducunt perfecta in σμαι, ut, μεμόλυσμαι.

Poetæ in Indef. 1. passivo resumunt ν; ut, ἐκλίνθη.

In *Terminationibus* mira varietas.

In *Voce Activâ*. *Attici* secundis singularibus quorundam in Indicativo addunt θα, ut, οἶσθα (quod & *Aeoles* faciunt in Subjunctivis; ut, τύπτησθα.)

Primas plurales in ν finitas *Dores* efferunt per † ς, & tertias plurales in σι per ντι, ut, πίνομες, τύπτοντι, τετύφαντι (& *Bœotice* τίτυφαν.) Quod & in verbis in μι obtinet; ut, ἱστάντι, * τιθέντι. Et in Fut. ut, δωσεῦντι.

Numerum Sing. & tertiam Plur. Imperf. & Indef. 2. *Iones* efferunt per εσκον, εσκες, εσκε, abjecto ut plurimùm augmento; ut, κρύπτεσκον -ες -ε. Sic & Indef. 1. τύψασκον. Eorundem temporum tertias plurales *Bœoti* terminant in σαν ut, ἐτύπτοσαν, ἐτύψασαν, ἐτύποσαν.

Plusquam perfectum (sed perfectum rariùs) *Iones* & *Bœoti* efferunt per -εα, -εας, -εε.

In Imperativo; *Attici* pro tertia plurali Præsentis & utriusque Indefiniti utuntur genitivo plurali participiorum; ut, τυπτόντων, τυψάντων, τυπόντων pro τυπτέτωσαν, τυπέτωσαν. τυψάτωσαν. Pro ε terminatione Indef. 2. dicunt *Dores* -ον, ut, εἶπον pro εἰπέ.

In Optativo. Indef. primi secundam & tertiam sing. & tertiam plur. *Aeoles* efferunt per -εια, -ειας, -ειε -ειαν, quæ forma *Atticis* dilectissima, ut, λέξεια -ειας -ειε -ειαν.

In Subjunctivo. Tertiis singularibus in η desinentibus ι subscriptum adscribunt *Iones* interserto σ, ut, τύπτησι.

Infinitivos quoslibet in -ειν & ναι *Iones* efferunt per έμεν *Attici* & *Dores* per έμεναι, ut, ἀκουέμεν, ἀκουέμεναι, ἴμεν & ἴμεναι pro ἀκούειν, ἰέναι· correptâ diphthongo; ut, θέμεναι δόμεναι ex θεῖναι, δοῦναι.

Pro ειν dicunt hic *Dores* εν, ut, γαρύεν.

Participii perfecti terminativum ως fit ων *Aeolice*.

In Voce Passivâ. Secunda sing. temporum in μαι.

† Sic αἰεὶ, μὲς D. p αἰὲν, μὲν, ς alibi p ν final.
* Sed ἐν et pro ἐς et εἰσι.

Sic in v Media. antir-

antiquitùs efferebatur per σαι, ut, τύπτεσαι· unde *Ione* extrito σ, † τύπτεαι. Communes contraxere in η, pro qu tamen *Attici* ει.

† Et in Subjunct, τύπτηαι.

Pro μεθα *Dores* dicunt μεσθα· *Aeoles* μεθε vel μεθεν.

Pro θησαν *Bœoti* θεν [& pro * ησαν vel ασαν, εν, αν.]

* Imo et ισαν in ον.

In Perf. & Plu. perf. *Iones* formant tertiam plur. à ter tiâ sing. interserendo α ante ται vel το· ut, ἐψάλαται tenui, siqua præcesserit, versâ in suam aspiratam, & σ i characteristicam Indef. 2. ut, τετύφαται, πεφράδαται à τέ τυπται, πέφρασται· correptâ etiam, siqua fuerit præceden vocâli longâ vel diphthongo; ut, πεποιέαται, τεθέαται Quod tamen pro versûs ratione vel faciunt vel negligun Poetæ.

Poetæ etiam *Ionas* imitati eodem modo formant tertia plur. in aliis temporibus tum Indicativi, tum præserti Optativi, at Optat. longam non corripiunt; ut, τυπτοίατ

In Imperativo tertiam pluralem in σθωσαν *Attici* contrahunt in σθων, ut, ἐπαιρέσθων.

* Vel formant à tertiâ sing. addito ν.

In Subjunctivo: Vocalibus circumflexis utriusqu Indef. *Ionice* resolutis *Poetæ* interponunt ι & retrahu accentum; ut, pro φανῶ, φανέω *I.* φανείω *P.* Unde etia φανήω -ήῃς -ήῃ *P.*

In Voce Mediâ; *Dores* Fut. 1. cujusvis conjugation terminant in ῦμαι & εῦμαι, ut, κεισῦμαι -εῦμαι.

In Contractorum Primâ; *Dores* contrahunt αει in ut, ὁρῆς, quod & *Attici* imitantur in ζῶ, πεινῶ, διψῶ χρῶμαι. *Aeoles* ι subscribendum adscribunt; ut, γελαῖ γελᾷς. *Poetæ* ante ω contractorum interponunt α, ut, μνάασθαι· ante ω contractum, ο, si brevis præcesserit, ω longa; ut, πηδάω. ὁρόω, βοόωσα.

In secundâ, *Iones* ει contractum resolvunt quandoqu in εα, ut, ποιέασθαι. *Dores* contrahunt ευ in † ευ, u καλεῦσα.

† Sic et αν primæ, ut, γηλεῦσα.

Attici & *Aeoles* in secundâ & tertiâ conjugatione, Optativi contracti vertunt in ην, ut, ποιοίην, χρυσοίη Quod & in omnibus imitantur *Dores*, οι, penultimâ ver in ω, * βοῴην, ποιῴην, χρυσῴην, -ῴης, -ῴη, ῴητον, &c.

Infinitivos efferunt *Aeoles* per ς retracto accentu; u γέλαις, φρόνεις· ει tertiæ verso in οι, ut, ὄρθοις.

* Forma hæc in primâ conjug. *Atticis* usitata.

Cætera Contractorum agnoscentur ex Analogiâ Barytonorum.

In Verbis in *μι Bœoti* reduplicationem efferunt per ι, ut, τίθημι.

Poetæ etiam vocali exorfis reduplicationem à communi diverfam abjiciunt; ut, ἀλάλημι, ὀνίνημι.

Η penultimam ex ε natam *Aeoles* in ε reddunt μ geminato; ut, * τίθειμμι. *Bœoti* in ει, ut, πιφίλειμι. * Sic ἱμι

Tertia fingularis Præfentis Indicativi *Dorice* exit in τι, ut, ἵςατι, τίθητι, δίδωτι. Tertia pluralis in fecundâ & tertiâ in έασι & όασι *Ionice*; ut, τιθέασι, διδόασι.

Optativum primæ *Poetæ* flectunt per -ῃην -ῃης, -ῃη, &c. & tertiæ per -ῴην, -ῴης, &c. *Attici* & *Poetæ*.

Cætera intelligi poffunt ex Analogiâ fuperiorum.

In Adverbiis. Dialecticæ variationes Adverbiorum ab Articulis oriundorum peti poffunt ex iis quæ dicta funt ad Articulos.

Δὶ particulam finalem *Attici* mutant in δὶ & δή.

Poetæ in penultimis Adverbiorum quæ definunt in θεν vel θι interponunt σ, ut, ὀρανόσθι. Multa variè augent; ut, ἐχθὲς, τίη. Alia minuunt; ut, τίπ]ε pro τι πο]ε. Σ & ν finalia pro arbitrio tollunt; ut, χῶρι ὄπισθι. Adverbia in θεν *Aeoles* terminant in α, ut, ἄτερθα.

In Conjunctionibus pauciora variant. Αἴκα pro εἴκεν *Dorice*. Ἧμ☉ itidem & τῆμ☉ *Dorum* propria funt, & Poetarum fere Infinita.

Præpofitiones quafdam augent Poetæ, ι vel inferto vel abjecto; ut, ὑπεὶρ pro ὑπὲρ, εἰν & ἐνὶ pro ἐν, πρo]ὶ (& πο]ὶ *D*. περὶς *Ae*.) pro πρός. Alias terminant in αι, ut, ὑπαι, παραί. Alias mutilant, etiam ante confonas; ut, πὰρ Ζηνός.

Denique plurima funt indeclinabilia (feu Adverbia, feu Conjunctiones, feu, ut, quædam videntur, Præpofitiones) certarum provinciarum & præcipue Poetarum propria; ut, πάμαλα *A*. κάρ]α *I*. ὄφρα, ἄντα, ἄντην, ἀντικρὺ, &c. *P*.

In Syntaxi.

Nominativus cum Articulo apud *Atticos* pro Vocativo fumitur, & è contra Voc. pro Nom. *Attice* & *Poetice*.

Item, Adjectivum mafculinum pro communi, & concordat proinde cum fœminino; ut, κόσμι☉ γυνή.

Iidem dualibus fœmininis familiariter jungunt Articulum masculinum; ut, τὼ ἡμέρα.

Et gaudent plurimum Participiis (præsertim pro verbis Infinitivis) uti etiam Pleonasmis quibusdam, viz.

Articuli Præpositivi, quem et Adverbiis abjiciunt ad augendam significationem; ut, τὸ πάλαι. Indefinitarum particularum, qualia τὶς, ὅσος, &c. ut, ποῖος δέ τις: Verbi etiam φάναι quod sæpe redundat apud *Xenoph.* &c.

Dores Verba dualia pro pluralibus adhibent; ut, μαθόντες δὲ λαῦροι —— ἀκράαντα γαρεύντον. Et Subjunctivum pro Indicativo.

Pro Præpositione εἰς utuntur *Attici* ὡς, ut, ὡς, ἐμέ. (Cætera usu discenda.)

In Prosodiâ.

I. Quod ad *Spiritus. Iones* in Præpositionibus compositis tenues retinent cùm mutas opportuerit; ut, ἀπορίζω.

Aeoles pro spiritu aspero utuntur tenui; ut, ἤλιος pro ἥλιος· quandoque et suo * δίγαμμα quod valet V. consonam.

* Ejus figura F.

II. Quod ad *Accentus* Casus *Attici* Accentum habent in † antepenultimâ, tametsi ultima sit longa; ut, ἵλεως, ὄφεων. Iidem circumflexos genitivorum et dativorum in formâ sibi propriâ, in acutos vertunt; ut, λεώ, λεών, λεως, pro λαοῦ, λαῶν, λαοῖς. Attici accentum variant, ἑταῖρος, ἐρῆμος, ὑμοῖος, etc.

† Sic et *Ionica* quædam; ut, Βορέω pro Βορέυ.

Dores nominativos plurales in οι et fœmininos in ες, tertias etiam plurales Indefinitorum in αν et ον penacuunt; ut, ἀνθρῶποι, χεῖρες, ἐλύσαν, ἐλάβον. Quæ etiam communiter Barytona sunt, plurima circumflectunt *; ut, ῥιπτεῦ, παντᾶ, ἁμᾶ, οὑτῶς pro ῥίπτευ, πάντη, ἅμα, οὕτως. Præcipue Futura prima; ut, ἑξῶ. E contra, Adverbia qualitatis in ῶς circumflexo privatæ penacuunt; ut, κάλος.

* Sic & τᾶν pro τήν.

Aeoles etiam in multis nominibus, verbis, et participiis accentum ex ultimâ in penultimam vel antepenúltimam, etiam ultimâ longâ retrahunt; ut, πόταμος, βάσιλευς, τέτυφως pro ποταμὸς, βασιλεὺς, τετυφώς, Verborum circumflexo in acutum mutato; ut, ὄρω pro ὁρῶ. Iidem denique *Pronomen* ἐγῶ circumflectunt,

III.

III. Quoad *Quantitatem Dialecticam*; A *Doricum*, natum ex η, longum est, sed *Æolicum* breve. A *Ionicum* in penult. Præteritorum & tertiis pluralibus breve est; ut, ἵσταα, ἐψάλαται· sed interpositum in verbis contractis & in tertiis pluralibus verborum in μι longum est; ut, τιμάασθαι, τιθέασι.

Poetica Licentia vocales ex contractione natas corripit; ut, οἱ κόρις ἄχρι κόρυ. Eadem α ex ε oriundum producit. Consonas geminat, vel peregrinam interserit (mutatâ quandóque vocali) ut producat syllabam; ut, ἔδδεισεν, ἴσχω ab ἔχω. Et revera nescit limites.

Verborum

I

ι (vado) I. 2. ἦν, tertia pl. ἴασι, Μίεμαι Cognata v. in εἶμι eo.
ἵεμαι venio, ἵξομαι, ἵγμαι, I. 2 m. ἱκόμην, ab ἵκω.
μι (scio) ut ἵστημι, nisi quod sæpe abjicit ω, ut, ἴσον, ἴσμεν, tertia pl. ἴσασι. Imp. ἴσην tertia pl. ἴσαν. Præs. p. ἵσαμαι sæpiùs, unde ἐπίσαμαι, ἠπιστάμην, ἐπιστήσομαι.

K

ω, καύσω, I. 1. ἔκηα & ἔκεια, &c.
μαι, κείσομαι, ἐκείμην. Κέομαι *Poet.* pro quo & κείω.
ομαι, κιλήσομαι, ἐκελησάμην.
ραίνω (perficio) ἐκρήηνα, Perf. m. κεκράαμαι), ἐκραάνθην.
ω (incido) F. 1. κυρσω, I. 1. ἔκυρσα.

Λ

γχάνω λήξω, ἔλαχον à λήχω, Perf. λέλογχα, εἴληχα *P.*
αβάνω, λήψομαι, εἴληφα, ἔλαβον (à λήβω, &c.
θάνω, λήσω, Pr. m. λέληθα, Pr. p. λέλησμαι, &c. à λήθω.

M

ίομαι (vehementer cupio) μέμαα pro μέμηκα à μάω †,
νθάνω, F. m. μαθήσομαι, μεμάθηκα, ἔμαθον, &c. à μαθέω †.
χομαι, μαχήσομαι & μαχέσομαι, μεμάχημαι. F. 2. μαχοῦμαι, unde Part. μαχούμενος. μαχεόμενος, μαχειόμενος.
λω (curo) μελήσω, μεμέλημαι, (rarius nisi Impersonaliter.)
λλω (futurus sum) μελλήσω. ἐμέλλησα, à μελλέω †.
ίρομαι (divido -or) εἵμαρμαι (ἔμβραμαι *P.*) Pr. m. ἔμμορα.
νω μεμένηκα, cætera regularia.
μνήσκω (recordari facio) μνήσω, ἔμνησα, sæpius in Comp. In Med. μιμνήσκομαι μνήσομαι, μέμνημαι recordor, à μνάω.

O

ζω (oleo) ὀζήσω & ὄσω, ὤζηκα. Pr. Med. ὄδωδα, pass. ὦσμαι.
ω (aperio) οἴξω. ὤϊξα †, Perf. m. ὦγα † unde ἀνοίγω quod trifariam variat augmentum, ἀνέωξα ἠνέωξα, ἤνοιξα, & sic in aliis temporibus augendis.
χομαι, οἰχήσομαι, ᾤχημαι & ᾦγμαι.
μαι οἰήσομαι, ᾠήθην, I. 1. m. οἰησάμην & ᾠϊσσάμην, etc.
κτείρω, οἰκτειρήσω, I. 1. ᾠκτείρησα & ᾤκτειρα ab οἰκτειρῶ.
ὀμόργνυμι (et μόργνυμι) ὀμόρξω ὤμορχα ὤμορξα.
ὄλλυμι (perdo) ὀλέσω, P. m. ὄλωλα. I. 2. Ac. ὤλον, etc.
ὄμνυμι ὀμόσω ὀμώμοκα pro ὤμοκα, etc. ab ὀμόω †.
ὁράω ἑώρακα, F. 1. m. ὄψομαι, Perf. p. ὦμμαι, I. 1. ὤφθην ab ὄπτομαι, unde et Perf. m. ὄπωπα.
ὀφείλω (debeo) ὀφειλήσω, ὠφείληκα.

ʼΟφλω (mulctor) F. 1. ὀφλήσω, Perf. ὤφληκα, I. 1. ὤφλησα, etc.

Π

Πέπαμαι et πέπαμμαι Perf. p. (possideo) I. 1. m. ἐπασάμην.
Πασχω, F. 1. m. πείσομαι et πήσομαι, πέπονθα, I. 2. ἔπαθον.
Πέρδω, I. 2 ἔπαρδον, F. 2. p. παρδήσομαι. Perf. m. πέποδρα.
Πέσσω, πέψω, ἔπεψα à πέπτω.
Πιμπρημι, πρήσω, ἔπρησα, à πρήθω vel πράω Leg. ἐπίμπρασα.
Πίνω, πόσω, πέπωκα. I. 2. ἔπιον, Perf. p. πέπομαι, etc.
Πίπτω, πισοῦμαι, πέπτωκα, à πέτω et πτόω, I. 2. ἔπεσον.
Πυνθανομαι (audio, interrogo) πεύσομαι, πέπυσμαι, ἐπυθόμην.

Ρ

ʽΡέζω, ῥέξω et ἔρξω. ἔοργα pro ἔῤῥογα, Pl. p. ἐώργειν, etc.
ʽΡέω (fluo) ῥεύσω 1, ἔῤῥευσα, I. 2. p. ἐῤῥύην, etc. à ῥυέω.
ʽΡέω vel ῥημι (dico) vix usitata nisi in I. 1. p. ἐῤῥέθην et ἐῤῥήθην, in Indic. per η solum in reliquis modis. F. ῥηθήσομαι.
ʽΡήγνυμι (ῥησσω, Γ) ῥῆξα, Perf. m. ἔῤῥωγα, caet. reg.

Σ

Σεύω (moveo) σεύσω †, ἔσευσα et ἔσευα, Perf. p. ἔσσυμαι.
Σπένδω, σπείσω, ἔσπεισα, ἔσπεισμαι, etc. à σπείδω †.

Τ

Τίκτω F. 1. m. τέξομαι, Perf. τέτοκα, I. 2. ἔτεκον, Perf. p. τέτεγμαι &c. à τέκω †
Τιτραίνω (perforo) τετρανῶ † pro quo τετραινέω, I. 1. ἐτέτρηνα & ἔτρησα à τιτράω †.
Τρέχω, θρέξω. ἔθρεξα, I. 2. ἔδραμον, δραμοῦμαι, δεδράμηκα, δέδρομα, &c. à δρέμω †.
Τυγχάνω (adipiscor, accido) τεύξομαι, ἔτυχον, à τεύχω Item τετύχηκα ἐτύχησα à τυχέω. Τυγχάνω (sum) I. 2. ἔτυχον. In compositis plura.

Υ

ʽΥπισχνοῦμαι, ὑποσχήσομαι. ὑπεσχόμην, Perf. p. ὑπέσχημαι, &c.

Φ

Φέρω, F. οἴσω. Ind. 1. ἤνεγκα, 2. ἤνεγκον ab ἐνέγκω, Perf. p. ἤνεγμαι ἠνήνεγμαι. I. 1. p. ἐνέχθην. Perf. m. ἐνήνοχα. etc.
Φημί, φήσω, ἔφην. Perf. caret, Pass. φάμαι, πέφασμαι, †. Dialectice ἠμὶ pro φημὶ ἦν pro ἔφην, etc.
Φθάνω, φθάσω, ἔφθακα, Ind. 1. ἔφθασα, I. 2. ἔφθην, etc. à φθῆμι †.

Χαίρω

